

3075
3.90/-

தேசிய உயர் கல்வி சான்றிதழிப் பரிட்சைக்குரியது

பொருளியல்

முதற் பகுதி

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

பொருளியல்

முதற் பகுதி

தேசிய உயர் கல்விச் சான்றிதழ் பரிட்சைக்குரியது

பொருளியல்

முதற் பகுதி

ஆக்கியோர் :

கலாநிதி எச். எம். குணசேகர
B. A. (Hons.) இலங்கை, M. A. (மேல்), Ph. D. (கலீபோனியா)

கலாநிதி டபிள்யூ. ஐ. ஸ்தமன்
B. A. (Hons.) இலங்கை, D. Phil. (ஒக்லபோட்)

கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்

முதல் பதிப்பு, 1976

இரண்டாம் பதிப்பு, 1977

எல்லா உரிமையும் அரசினர்க்கே

ஆக்கியோர் :

கலாந்தி எ.சி. எம். குணகேகர்

அத்தியாயங்கள் 1, 3

பொருளியல் விரிவுரையாளர், பேராதனை வளாகம்,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாந்தி டபிள்யூ. ஏ. வகுமான்

அத்தியாயம் 2

பொருளியல் விரிவுரையாளர், பேராதனை வளாகம்,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்.

மொழிபெயர்த்தோர் :

கு. உதயகுமார்

அ. தாசிசியல்

த. ர. இராசவிங்கம்

எம். பீ. எச். மீராகமட்

பதிப்பாசிரியர் :

விஜயன் விக்டோரியா

கு. உதயகுமார்

அரசாங்க அச்சக்கூட்டுத்தாபனத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டு, கல்வி வெளியீட்டுத்
திலைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

முகவுரை

சிரேட்ட துணைக் கல்விநிலையில் 10, 11 ஆம் தரங்களிலே கற்பிக்கப்படும் ஈராண்டுப் பயிற்சிநெறி. இன்றைய அரசாங்கம் புகுத்தியுள்ள புதிய கல்விச் சீர்திருத்தங்களில், மூன்றாவது படியாக அமைகிறது. இந்நெறியைப் பயின்று முடித்த மாணவர் தேசிய உயர் கல்விச் சான்றிதழ்ப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுத் தகுதியுடையவராவர்.

இப்பயிற்சிநெறி மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. அவையாவன :

(அ) கட்டாய பாடங்கள்.

(ஆ) விருப்புநெறிப் பாடங்கள்.

(இ) திட்டவேலை.

சிரேட்ட துணைக் கல்விநிலைக்குரிய புதிய பாடவிதானம் 59 இற்கும் கூடுதலான பாடங்களைக் கொண்டது. இப்பாடங்களைப் பயிலும்போதும் பயிற்றுவிக்கும்போதும், மாணவரும் ஆசிரியரும் எதிர்நோக்கத்தக்க இடர்ப்பாடுகள் சிலவற்றைத் தவிர்க்குமுக மாக, பல்வகைப் பாடத்துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் அறி ஞர்களின் உதவியுடன், பாடநூல்கள் தொகுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்நால்களைத் தவணைக்குத் தவணை நியாயமான விலைகளில் மாணவருக்குக் கிடைக்கச் செய்யும் வகையில், முறைமையான திட்டமொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவற்றை விசேட பாடத்துறைகளாகத் தொகுத்து வெளியிடவும் கருதப்பட்டுள்ளது.

கடந்த காலத்தில் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்குமே பாடத்துறைகள் விதிக்கப்பட்டு வந்தன. புதிய பாடவிதானம் பழையதி லிருந்து முற்றும் வேறுபாடாக இருப்பதால், மாணவருக்கும் ஆசிரியருக்கும் ஒருங்கே வழிகாட்டிகளாக அமையத்தக்க நூல்களைத் தயாரிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை யாவரும் ஒப்புக் கொள்வார்.

சிரேட்ட துணைக்கல்வி நிலைக்கெணக் குறித்த நூல்களை வெளியிடத் தேவையில்லை என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உலகின் மொத்த அறிவானது ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே இருமடங்காகிவிடுகிறதென நம்பப்படுகின்றது. எனவே எந்தப்பாட நூலும், அஃது எத்துணை முழுமையாகத் தொகுக்கப்பட்டாலும், சில வருடங்களிலே வழக்கிறந்து போகலாம். உயர்கல்விக்கு ஆயத்தப்படுத்தும் மாணவர் தங்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்குத் தனியே, ஒரு நூலை மட்டும் நம்பியிருப்பதைத் தவிர்த்து, நூல்நிலையங்களைப் பயன்படுத்திப் பிற நூல்கள், புதினத்தாள்கள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றையும் வாசித்துத் தமது அறிவை விரிவாக்கி கொள்ளவேண்டுமெனப் பெரும்பாலான நாடுகளிலுள்ள கல்வாமான்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆகவே, மாணவர் தாமாகவே மேற்கொள்ளவேண்டிய

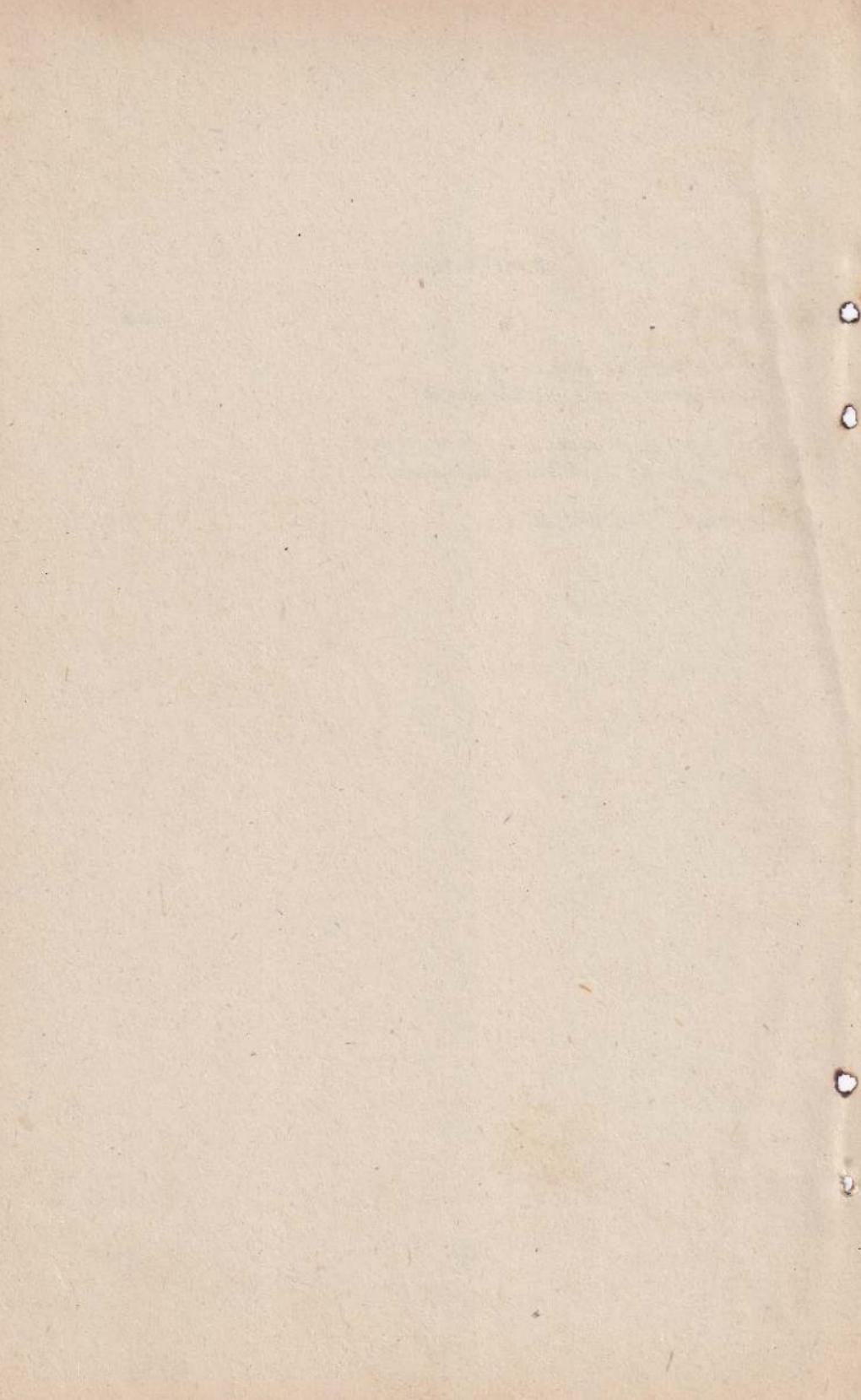
விசேட பணியொன்று யாதெனில், நூல்கள், சஞ்சிகைகள் வாயிலாகத் தமது அறிவை விருத்தி செய்துகொள்ளலாகும். எனினும், அவ்வாரை நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் பெறுவதில் எமது மாணவருக்குள்ள இடர்ப்பாடுகளைக் கருத்திற்கொண்டே, இந்நூல்களைத் தயாரிப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதை ஈண்டு விடேசமாகக் குறிப்பிடவேண்டும்.

அறித்த பாடங்கள் சிலவற்றைப் பொறுத்த மட்டில், விரிவான பாடத்திட்டங்களும் நூற்பட்டியல்களும் பாடசாலைகளுக்கு ஏலவே அனுப்பப்பட்டுள்ளன. பாடசாலை நூல்நிலையங்களை விருத்தி செய்வதற்காக, இந்நிலைக்குரிய கல்விக்குத் தேவையான நூல்கள் இவ்வாண்டிலும் கடந்த ஆண்டிலும் மேற்படி நூல்நிலையங்கட்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன், ஆசிரியருக்குச் சேவையிடைப் பயிற்சியொன்றும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல்கள் பற்றித் தங்கள் ஆலோசனைகளும் விமர்சனங்களும் உவந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். இறுதி நூலை வெளியிடுதற்குத் தயாரிக்கும்போது தங்கள் ஆலோசனைகட்கு விசேட கவனம் செலுத்தப்படும். தங்கள் ஆலோசனைகளையும் கருத்துக்களையும் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளருக்கு அனுப்புவீர்களாயின், நாம் நன்றியுடையவராவோம்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
அத்தியாயம்	பக்கம்
1. ஒரு சமூகத்தின் அடிப்படை பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்	1
2. பொருளாதார அமைப்பு முறைகளும், மாற்றமும், பல்வேறு வகைகளும்	22
3 தேவையும் வழங்கிடும்	55

முதலாம் அத்தியாயம்

ஒரு சமூகத்தின் அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்

பொருளாதாரத்தின் அடிப்படை:

முதலாம் அத்தியாயத்திலே பொருளாதாரத் தத்துவங்கள் சில வற்றினை அறிமுகப்படுத்த நாம் முற்படுவோம். பாடப் பரப்புப் பற்றியும், பொருளியலினது தன்மை பற்றியும், அதன் பயன்பாடு பற்றியும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள இவை துணைபுரியும்.

பொருளியலை முதன்முறையாகக் கற்பவர்கள் எழுப்புகின்ற ஒரு வினா என்னவென்ன, இப்பாடம் எதுபற்றி ஆய்கிறது? என்பதே. ஆதலின், முதற்கண் அருமைப்பாட்டுத் தத்துவத்தினை அறிமுகப்படுத்துவோம். மக்கள் பல்வேறு பொருள்களை வாங்க விரும்புவர் என்பதனை, எந்த ஒரு சமூகத்தினின்றும் நாம் அவதானிக்கலாம். இவ் விருப்பங்கள் தேவைகள் எனப்படும். இவ்விருப்பங்களானவை எண்ணிலடங்காதனவும், விளக்கப்பட வியலாதனவும், முடிவற்றனவுமாம். இவ்வழி, தேவைகளோடு ஒப்பிடும்போது, ஒரு சமூகத்திலுள்ள வளங்கள் அருமையான வையே. ஒரு சமூகமானது அதன் தேவைகள் எல்லாவற்றையும் நிறைவு செய்யத்தக்க அத்தகைய அளவிற்குப் போதிய வளங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதே மேற்கூறியதன் பொருளாகும். “அருமை” என்னும் சொல்லானது, பொருளியலிற் பயன்படுத்தப்படுகின்றபடி, ‘ஒரு சமூகத்தின் வளங்களை அதன் தேவைகளோடு ஒப்பிடும்போது கிடைக்கக்கூடிய வளங்கள் ஒப்பீட்டானில் அருமையாக இருக்கும்’ என்பதையே குறித்துநிற்கிறது. இந்த அருமை, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுக்கிறது. எனவே, அருமைப்பாட்டுத் தத்துவத்தின் வாயிலாகவே பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் ஆராயப்படுகின்றன. ஒரு சமூகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரினதும் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்குக் கடவுள் ஒருவர் இருப்பரேல், அந்தச் சமூகத்தில் யாதொரு குறைபாடும் இராது. இதன் விளைவாக, அச் சமூகத்திலே பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் இல்லாதோழிய, பொருளியலும் அநாவசியமானதாக இருக்கும். ஆயின், இந்த வகையான அதிட்டம் பெற்ற சமூகம் ஒன்றுதானும் இல்லை என்பதை

நாம் நன்கறிவோம். எனவே, அருமை என்னும் சொல்லினை மேலும் விரிவாக ஆராய்தல் அவசியமாகும்.

தேவைகளின் தன்மை

ஏற்கவே குறிப்பிட்டபடி, மனிதனின் தேவைகள் என்னை லடங்காதவையும், விளக்கப்படவியலாதவையும், பல்வகைப் பட்டவையுமாம்; இவை பல்வேறு வழிகளில் நிருணயிக்கப்படுகின்றன. ஒருவர் விரும்புகின்ற பொருள்கள் அவராலேயே நிருணயிக்கப்படுகின்றன எனக் கொள்ளப்பட்டிரும், அவற்றைப் பாதிக்கின்ற வேறுபல காரணிகளும் உண்டே. அத்தகைய காரணிகளானவை ஒன்றினின்றும் ஒன்று முற்றுகப் பிரிக்கப்பட இயலாத அத்தகைய அளவிற்குச் சிக்கவானவை. அவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகவும் விரிவாகவும் ஆராய்தல் சண்டு அவசியமன்று. எனினும், எமது ஆய்வினைத் தெளிவாக் குதன் பொருட்டு, இக்காரணிகளுள் நான்கினை நாம் ஆராய்வோம்.

மனிதத் தேவைகளை நிருணயிக்கின்ற காரணிகளுள் மிகவும் முக்கியமான ஒரு காரணி உடல் சார்ந்த கட்டாயத் தேவைகளாம். இத்தகைய தேவைகளைத் தோற்றுவிக்கத்தக்க விருப்புடனேயே எல்லோரும் பிறக்கின்றனர். ஒவ்வொரு மனிதனையும் பொறுத்தமட்டில், அவன் உயிரவாழ்தற்கு உணவும் நீரும், குளிரினின்றும் பாதுகாப்புப் பெற உடையும், மழை வெயிலினின்றும் பாதுகாப்புப் பெற வீடும், நோயினின்றும் பாதுகாப்புப் பெற மருந்தும் அவசியமாகும். இவ்வடிப்படைத் தேவைகளை மிகக் குறைந்த பட்சமான ஒர் அளவிலேனும் பெறுதற்கு ஒவ்வொருவரும் விரும்புவர்.

மனிதத் தேவைகளின் தன்மையினையும் அளவினையும் நிருணயிக்கின்ற மற்றுமொரு காரணி, சமூகச் சூழல் ஆகும். ஒருபின் சன் குருசோவைப் போன்று தனிமையாக அன்றிக் குறித்ததொரு சமூகத்தின் உறுப்பினராக ஒருவர் வாழும்போது பல்வேறு தேவைகள் அவருக்கு எழுகின்றன. அண்டை அயலாரைப் போலவோ, உங்கள் வகுப்பறையில் உள்ளவர்களைப்போலவோ, சமதரத்திலுள்ள மக்களைப் போலவோ வாழுவேண்டும் என விரும்புவது மனித இயல்பாகும். இதன் விளைவாக, உண்டி உடைய உறையுஞக்கான தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படுவது, மிகக் குறைந்தபட்ச அளவிலன்றி, சமூகத்தரத்தையோ வகுப்பையோ பொறுத்து, ஒத்த அந்தஸ்தைப் பேணிக்கொள்ளத்தக்க அத்தகைய வகையிலேயோம். எனவே, வழக்கம், அனுகுநிலை, பாணி போன்றவை தேவைகளைப் பாதிக்கின்றன.

தேவைகளின் பண்பானது தேவைகளது தன்மைது தன்னளவானே ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ஒரு தேவையினை

முற்றுக நிறைவு செய்வதற்கு, அதனேடு தொடர்புடைய ஒரு தேவையினையோ மேலும் சில தேவைகளையோ நிறைவு செய்வது அவசியமாக உள்ளது. ஆகையாலேதான், தேவைகளுக்கிடையே குறித்ததோர் இடைத்தொடர்பு உண்டு எனக் கூறப்படுகிறது. உதாரணமாக, ஒருவர் புதுவீடு ஒன்றினைக் கட்டும்போது, அதற்காகப் புதிய தளவாடம், மின்சாரம், நீர் போன்றவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதோடு, முடியுமாயின், மின்விசிறி, கம்பளம், குளிர்ச்சாதனப்பெட்டி, தொலைபன்னி போன்றவற்றையும் வாங்க முயல்வார்.

உற்பத்தியாளர்கள் தம்முடைய பொருள்களுக்கு விளம்பரம் செய்தலாகிய விற்பனைத்திறனே, மனிதத்தேவைகளை நிருண யிக்கும் இறுதிக் காரணி ஆகும். வெவ்வேறு பொருள்களின் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளோருட் சிலர், தம்முடைய பொருள்களை வாங்க மக்களைத் தூண்டுவதன் பொருட்டு விளம்பரம் செய்வர். வானைவி, தொலைக்காட்சி, தினசரிப் பத்திரிகை என்பவற்றின் மூலமும், கடிதத் தொடர்பு மூலமும், விளம்பரங்கள் மூலமும் அவர்கள் தங்கள் பொருள்களின் மதிப்பினைப் புகழ்ந்துரைப்பர்.

மக்களின் தேவைகளைப் பாதிப்பவை இக்காரணிகளுள் எவ்யாக இருப்பினும், தேவைகளின் மிகமுக்கியமான சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று யாதெனின், அவை மாற முடியாதவையாகவோ ஓரிடத்திற்குரியவையாகவோ இராமையேயாம். வளங்களின் அதிகரிப்போடு அவை தொடர்ந்து அதிகரிப்பினும், தீர்ப்பதன் மூலம் அவை ஒருபோதும் முடிந்தவிடுவதில்லை. எனவேதான், அருமைப்பாட்டுப் பிரச்சினையானது இலங்கை, பங்களாதேசம், இந்தியா போன்ற வறிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி, ஜக்கிய அமெரிக்கா போன்ற செல்வ நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது. முதலிற் குறிப்பிட்ட நாடுகளில், அன்றை வாழ்க்கையின் நிமித்தம் மக்கள் இயற்கைக்கெதிராகப் பெரும் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார். இந்நாடுகளுட் சிலவற்றிலே, மக்களிற் பெரும்பான் யினர் போன்றாக்குக் குறைவினால் அல்லற்படுகின்றனர்; அதே வேளையில், மற்றுஞ் சிலவற்றிலே, மக்கள் வறுமையால் மடிகின்றனர். இத்தகைய ஒரு நாட்டைப் பொறுத்த மட்டிலே, அருமைப்பாடு எனும் எண்ணக்கருபற்றி விளக்கம் தருவது அவசியமில்லை. எனினும், முன்பு கூறிய செல்வ நாடுகளில் அருமைப்பாடு எவ்வாறு இருக்கமுடியும் என ஒருவர் வினவுவது சாத்தியமே. வளங்களின் அதிகரிப்போடு தேவைகளும் அதிகரிக்கின்றமை காரணமாக, வளங்களின் அருமைப்பாடு ஒப்பீட்டளவிலே தொடர்ந்து நிலவும் எனும் உண்மையினை வலியுறுத்துவதன் வழியே அந்த நிலைமைக்கு விளக்கந்தர முடியும். அல்லாவிட்டால், இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமின்மூள்ள மக்களைப்போலவே

சாதாரண தர வாழ்க்கையினை ஐக்கிய அமெரிக்க மக்களும் மேற் கொள்வரெனில், அவர்கள் தம்முடைய தேவைகள் யாவற்றை யும் நிறைவு செய்வது மட்டுமன்றி, தம் வளங்களில் ஒரு பகுதி யினை எனிதாகச் சேமிக்கவும் வல்லவராக இருப்பர் என்பது தெளிவு. எனினும், மனித இயல்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கின், அவர்கள் அத்தகைய வாழ்க்கையினை மேற் கொள்ள முடிவுசெய்வர் என்று நாம் எதிர்பார்க்கமுடியாது. மாறாக, செல்வம் அதிகரிக்கும்போது உழைக்கவேண்டும் என்னும் விருப்பும் அதிகரிக்கிறது என்பதே இன்றுள்ள உண்மை நிலைமையாகும். பெருஞ்செல்வம் படைத்தோர்தாழும், வெளித்தோற் றத்திற்குக் குறைவொன்றும் இலராகக் காணப்படினும், தம் முடைய முக்கியத்தினையும் அதிகாரத்தினையும் அதிகரிக்கவோ, மேன்மேலும் உல்லாசமாக வசூழ்க்கை நடாத்தவோ விருப்புடையராக இருப்பர். எனவே, அன்றை மேலும் மேலும் செல்வம் திரட்டுவதில் ஈடுபடுவர். இது மனிதனின் இயல்பே. இந்தக் குணவியல்பு ஒரு நாட்டிற்கு மட்டும் உரியது அன்று இவ்வழி, ஒர் உண்மை இக்கட்டத்திலே தெளிவாதல் வேண்டும். அஃது என்னவெனின், எல்லாச் சமூகங்களும் எதிர்நோக்குகின்ற அருமைப்பாட்டுப் பிரச்சினையானது, இயற்கை வளங்களின் வரையறுக்கப்பட்ட அளவினாலோ, இயற்கையின் சிக்கனத்தினாலோ மட்டுமன்றி, மனித உளத்தின் குணவியல்பு காரணமாகவும் எழு கின்றது என்பதேயாம். அருமைப்பாட்டுப் பிரச்சினையினை இந்த வகையில் நோக்கும்போது, குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகமானது இப் பிரச்சினைக்கு இருவகையான தீர்வுகளைக் காண்பது சாத்தியமாக வராம். அவையாவன, அச்சமூகம் தன் வளங்களை அதிகரிப்பதோ, தன் தேவைகளைக் குறைத்துக் கொள்வதோ ஆகும். இன்று உலகிலுள்ள குறித்த சில நாடுகள் தம் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கும் முயற்சியில் இவ்விரு தீர்வுகளையுமே கைக்கொண்டுள்ளன. பொருளாதார வளங்களை அபிவிருத்தி செய்யும்போது, பெரும்பான்மையோருக்கு நன்மை அளிக்கத்தக்க அத்தகைய பொருளாதார வளங்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, ஏனைய வளங்கள் அபிவிருத்தி செய்யப்படுவதனைக் காலத்தாழ்த்திவிடலே, சமூகவடைமை நாடுகள் கடைப்பிடிக்கும் பொருளாதாரத் தத்துவம் ஆகும். ஏனைநாடுகளிலே, பொருளாதாரத் திட்டங்களின் உதவியோடு வளங்களை அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், தேவைகளை நிறைவு செய்வதில் வரையளவுகளும் விதிக் கப்பட்டுள்ளன. மற்றுமோர் உண்மையினை நாம் இக்கட்டத்தில் உணரவேண்டும். அஃது என்னவெனின், குறித்த ஒரு சமூகத்திலே அதன் வளங்கள் அபிவிருத்தியடையாதபோதோ, திருப்திகரமான

அளவில் அபிவிருத்தியடையாத போதோ, மக்களின் தேவைகள் வேகமாக அதிகரிப்பின், அச்சமூகத்தில் அருமைப்பாடு மிகவும் அதிகமாக இருக்கும் என்பதேயாம்.

எனினும், இந்த அருமைப்பாட்டுப் பிரச்சினையின் உலகில் எந்த ஒரு நாட்டினாலும் ஒழித்துக்கட்ட இயலவில்லை. முன்பு குறிப்பிட்டபடி, தமதேவைகளைக் கட்டுப்படுத்தி வளங்களை அதிகரிக்கின்ற நாடுகளிலேயும் அருமைப்பாடு காணப்படுகிறது. அந்த நாடுகள் உண்டி, உடை, உறையுளைக் குறைந்தபட்ச அளவிலேனும் அளிக்கத்தக்கனவாக இருப்பினும், அவை தம் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும், அதன் விளைவாக எழுத்தக்க ஏனைத் தேவைகளை நிறைவு செய்யவும் வேண்டின், அவை மேலும் கடினமாக உழைப்பது அவசியமாகும். இதனை நாம் நன்கு உணர்தல் வேண்டும். எனவே, “அற்புத விளக்கு” உடைய ஒரு சமூகத்தைத் தவிர, அல்லது எவ்வித பொருளாசையுமற்ற மக்களை உடைய ஒரு சமூகத்தைத் தவிர, மற்று எல்லாச் சமூகங்களிலும் அருமைப்பாடு நிலவுகின்றது.

பொருள்களும் சேவைகளும்

பொருளியலிலே, ஒருவரின் தேவைகளை நிறைவு செய்கின்ற எதுவும் ஒரு பொருள் எனப்படுகின்றது. ஒருவர் தம் தேவையினை நிறைவு செய்ய யாதேனும் ஒரு பொருளைப் பயன்படுத்தும்போது, அவர் அடைகின்ற திருப்தி அல்லது மனநிறைவு பயன்பாட்டுப் பெறுமதி எனப்படுகிறது. வேறுவகையாகக் கூறின், ஒருவருக்குப் பயன்பாட்டுப் பெறுமதியினை அளிக்கின்ற எதுவும் ஒரு பொருள் ஆகும். பொருள் என்பது, ஒருபுறம், அரிசி, பான், உடை, உறையுள் போன்ற தொட்டுணரத்தக்க ஒரு பொருளாக இருக்கலாம். மறுபுறம், நடனம் அல்லது பாடல் போன்ற - மன நிறைவினை அளிக்கின்ற - தொட்டுணரவியலாத ஒரு பொருளாகவும் இருக்கலாம். அஃது எந்த ஒருவில் இருப்பினும், ஒரு பொருளின் முக்கியமான சிறப்பியல்பு யாதெனின், ஒருவர் அதனை அறவே விரும்பாததைப் பார்க்கினும், அதில் யாதேனும் ஒரு பகுதியையேனும் விரும்புவதேயாம். இவ்வழி, ஒருவரால் விரும்பப்படுவை எல்லாம் பொருள்கள் எனக் கொள்ளப்படுமாயின், ‘சேவைகள் என்ற சொல்லாற் குறிக்கப்படுவன் யாவும்’ ‘பொருள்கள்’ என்ற சொல்லிலும் அடங்குவன் என்பதையே பொதுவழக்கிற பொருள்களும் சேவைகளும் என்ற சொற்கள் குறிக்கும். இதனை நாம் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

இப்பொருள்கள் பிரதானமாக இரு வகையினவாகும். அவையானை, இவ்வசமான பொருள்களும், பொருளாதாரப் பொருள்களுமேயாம். சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில், விலைகொடுத்துப்

பெறுத பொருள்களே இவைசப் பொருள்களாம். எந்த ஒரு சமூகத்திலும் இவைசமாகப் பெறத்தக்க பொருள்கள் மிகச்சில வாகவே இருக்கும். இவற்றுக்கு உதாரணங்களாக வளியையும் வெயிலையும் குறிப்பிடலாம். எவ்ரேனும், தாம் சுவாசிக்கும் வளிக்கோ துய்த்து மகிழும் வெயிலுக்கோ பணம் கொடுப்பதில்லை. மழையினை மற்றுமோர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். வளியும், வெயிலும், மழையும் ஒருவரின் சொந்தத் தேவைகள் ஆகும்; அவர் அவற்றைப் பயன்படுத்துவதனால் அவை குறைந்துவிடுவதில்லை. இவ்விடயங்களைப் பொறுத்தமட்டிலே அருமைப்பாடு இருப்பதில்லை. எனவே, இவ்விடயங்களைப் பயன்படுத்துவதிற் போட்டி இருப்பதில்லை. அன்றியும், இவற்றைச் சொந்தமாக்க வும் வேக்குருவருக்கு விற்கவும் ஒருவரும் முயல்வதில்லை. ஆயின், சிலவேளைகளில் இப்பொருள்களும் அருமையாதல் உண்டு. அவ் வேளைகளில், அவற்றைப் பெறுவதற்குச் செலவு செய்ய நேரிடும். உதாரணமாக, நிலக்கரிச்சரங்கங்களில் வேலை செய்வோர்க்கும், விண்வெளிப் பயணிகளுக்கும், ஆழ்கடல் ஆய்வுநர்க்கும் பிராண வாயுவினை (ஒட்சிசளை) விசேடமான ஒரு முறையில் வழங்க வேண்டும். இவ்வாறு வழங்குவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் கருவி களுக்கு ஒரு விலை உண்டு. அண்மை ஆண்டுகளிலே முதலாளித் துவ நாடுகளிலுள்ள குழல் அசத்தமாக்கப்பட்டுள்ளது. சில நகரங்களிலே, போதிய அளவு சுத்தமான காற்றைப் பெறுவது இடர்ப்பாடானதாக இருக்கிறது. எனவே, இத்தகைய நகரங்களில் இருப்போர் சிலர் - முதியோரும், நோயாளிகளும் - சுத்தமான காற்றினைத் துய்ப்பதற்காக, பணம் செலவு செய்து வேறி டங்களுக்குச் செல்வர். வெயிலைப் பெறுவதன் பொருட்டுப் பணம் செலவு செய்ய வேண்டியுள்ள சுந்தரப்பங்களும் உண்டே. குளிர்ப் பிரதேசங்களில் வாழ்கின்ற சிலர் வெயிலைப் பெறுவதற்காக வெப்பப் பிரதேசங்களுக்குச் செல்வர்.

மேற்கூறிய சில பொருள்களைத் தவிர, ஒரு சமூகத்திற்கு அவசியமான ஏனைப் பொருள்கள் யாவும் பொருளாதாரப் பொருள்களாம். ஒரு சமூகத்தின் தேவைகளோடு ஒப்பிடும்போது, கிடைத்தறக்கிய பொருள்களின் தொகை வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, இப்பொருள்களைப் பெறுவதன் பொருட்டு மக்களிடையே போட்டி நிலவுகின்றது. இப்போட்டி காரணமாக, இப்பொருள்களைப் பெறுவதற்கு யாதேனுமொன்றைத் தியாகஞ்செய்வது அவசியமாகிறது. அன்றியும், ஒருவர் இப்பொருள்களை உடைமையாக்கவும் விற்கவும் தூண்டப்படுகிறார். இத்தாக்கங்களினால் இப்பொருள்களுக்கு ஒரு விலை உண்டாகிறது. சமூகத்தின் நோக்கிலே நாம் பார்ப்போமாயின், ஒரு பொருளுக்கு யாதேனும் ஒருவகையில் ஒருவிலை கொடுக்கப்படவேண்டன்,

அப்பொருள் ஒரு பொருளாதாரப் பொருள் ஆகும். அப்பொருளைப் பயன்படுத்துவதற்கு அதன் விலையினையும் கொடுக்க வேண்டும் என்பதில்லை. சமூகத்திலுள்ள வேறு ஒருவரோ, வேறு சிலரோ அதன் விலையினைக் கொடுப்பவராகலாம். இவ்வழி, அரசாங்கத்தால் இலவசமாக வழங்கப்படும் பொருள்கள் எல்லாம் இலவசப் பொருள்களே அல்ல; அவை பொருளாதாரப் பொருள்களாம். இவ்வாறு கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவெனின், அவற்றைப் பயன்படுத்துவோர் அவற்றை இலவசமாகப் பெற்றிடத்தும், வேறுசிலர் அவற்றுக்கு வரி இறுத்தமையாலேயே அரசாங்கம் அவற்றை வழங்க முடிகிறது என்பதேயாம். இப்பெருள்களின் விலையினைக் கொடுப்போர், வரி இறுப்பவர்களே.

இருவகைப் பொருள்களாகிய இலவசப் பொருள்களும் பொருளாதாரிப் பொருள்களும் மற்றுமொரு பிரதான அடிப்படையில் வேறுபடுகின்றன என்பதை, அவற்றை மேலும் ஆராயும்போது நாம் காணலாம். ஒரு பொருளாதாரப் பொருளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய விலை என்பது, அப்பொருளுக்குப் பதிலாக வேறொரு பொருளைத் தியாகஞ் செய்வதையே குறிக்கும். ஈண்டு, மிகவும் எளிதான் ஒர் உதாரணத்தை நாம் ஆராய்வோம். ஒருவர் இரண்டு ரூபாவுக்கு ஒரு பெட்டி சிகரெட்டை வாங்குகிறார் எனக் கொள்வோம். பெட்டி சிகரெட்டின் விலை அதற்குக் கொடுக்கப் பட்ட இரண்டு ரூபாவாகும். ஆனால், அவர் பெட்டி சிகரெட்டை வாங்காவிடின், அந்த இரண்டு ரூபாவுக்கு வேறு யாதேனும் ஒரு பொருளை அவர் வாங்கியிருக்க முடியும். உதாரணமாக, இரண்டு இருத்தல் பாண், கால் இருத்தல் இனிப்பு, இரண்டு போத்தல் பால் என்பவற்றில் யாதேனுமொன்றினை அவர் வாங்கியிருக்க முடியும். பெட்டி சிகரெட்டை வாங்குகின்ற அமயத்திற்குப் பதிலாக, மேலே கூறப்பட்ட பொருள்களுள் இரண்டு இருத்தல் பாணை வாங்க அவர் விரும்புகிறார் எனக் கொள்வோம். அப்படி யாயின், இந்த அமயத் தியாகமானது பெட்டி சிகரெட்டின் அமய விலை (செலவு) எனப்படும். இந்த எண்ணக்கரு மிகவும் முக்கியமானதாகையால், அதனை நாம் மிகத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். முன்னைய உதாரணத்திற் கூறிய பெட்டி சிகரெட்டை வாங்குவதற்குப் பதிலாக, வேறு பொருள்களை ஒருவர் வாங்கியிருக்கலாம். பெட்டி சிகரெட்டுக்குப் பதிலாக அவற்றை வாங்குவது அவருக்குச் சாத்தியமாக இருந்திருக்கும். இப்பொருள்கள் தெளிவுப் பொருள்கள் எனப்படும். இவை, வாங்குகின்ற அமயத்தில் கிடைத்தற்கரியனவாக இருந்திருக்கும். இத்தகைய அமயங்கள் மிகப் பல இருந்துள்ளமையால், அமயத் தியாகமே, அல்லது அமயச் செலவே ஈண்டு கருத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயம் ஆகும். மற்றொர் அமயத்திற்காகத்

தியாகஞ் செய்யப்படும் மிகச் சிறந்த தெரிவு அமயமே, பொருளியலில் அமயச் செலவு என அழைக்கப்படுகிறது. பெட்டி சிகரெட்டுக்கு அடுத்ததாக, முன்பு குறிப்பிட்ட மூன்று பொருள்களுள் ஒருவரது தேர்வு இரண்டு இருத்தல் பாணை. பெட்டி சிகரெட்டுக்குப் பதிலாக அவர் தியாகஞ் செய்த மிகச்சிறந்த அமயம் இரண்டு இருத்தல் பாண் ஆகும். இவ்வழி, எந்தப் பொருளையும் வாங்கும்போது, அதன் அமயச் செலவானது, உள்ள அமயங்களுள்ளே அடுத்தபடி மிகச் சிறந்ததாகவுள்ள தெரிவு அமயம் ஆகும்.

எனவே, எந்த ஒரு விலையையும் தொடுப்பது, ஓர் அமயத்தைத் தியாகஞ் செய்வதேயாகும். இவ்வழி, எந்த ஒரு பொருளையும் அடிப்படையில் இரு பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம். அமயச் செலவுடைய எந்தப் பொருளும் பொருளாதாரப் பொருள் எனவும், அமயச் செலவு அற்ற எந்தப் பொருளும் இலவசப் பொருள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன.

மேலே குறிப்பிட்ட அமயச் செலவு எண்ணக்கருவிற்கும் அருமைப்பாட்டு எண்ணக்கருவிற்குமிடையேயுள்ள தொடர்பினை நாம் இங்கு வலியுறுத்தல் வேண்டும். எந்தவொரு சமூகத்தின் தும் தேவைகள் எல்லையற்றனவாக உள்ளமையாலும், வளங்கள் வரையறுக்கப்பட்டனவாக உள்ளமையாலும், கிடைத்தற்கிறப் பளங்களைக் கொண்டு அவசியமான சில தேவைகளை மட்டுமே நிறைவுசெய்யலாம். மறுபுறம், ஒரு சமூகத்திடமுள்ள வளங்களானவை சகலவிதத் தேவைகளையும் நிறைவுசெய்தற்குப் பயன்படுத்தப்படலாம். எனவே, வளங்கள் தெரிவுப் பயன்களுக்கே உபயோகிக்கப்படுகின்றன. இவ்வழி, வளங்கள் தெரிவுப் பயன்களுக்கே உபயோகிக்கப்படத்தக்கனவாதலாலும், தேவைகளோடு ஒப்பிடுகையில் அவை ஒப்பீட்டளவில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமையாலும், ஒரு சமூகத்தின் குறிக்கோள்களாகவுள்ள சில தேவைகளை நிறைவு செய்யவேண்டின், அதன் குறிக்கோள்களுள் அல்லது தேவைகளுள் சிலவற்றைத் தியாகஞ் செய்வதோ விட்டுக்கொடுப்பதோ இன்றியமையாததாக இருக்கும். தியாகஞ் செய்யப்படுகின்ற தேவைகளானவை நிறைவுசெய்யப் பட்ட தேவைகளின் அமயச் செலவுகளே. ஏற்கவேயுள்ள வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களோடு ஒப்பிடும்போது தேவைகள் எல்லையற்றிருக்கின்றமையே, அமயச் செலவுகள் எழுவதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

எனவே, எந்தவொரு சமூகமும் எதிர்கொள்ளவேண்டியுள்ள பிரச்சினை யாதெனின், தெரிவுப் பயன்களையுடைய வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களை, போட்டியிடுகின்ற எல்லையற்ற தேவைகளுக்கும் குறிக்கோள்களுக்குமிடையே எவ்வாறு கவனமாகப் பங்களித்துக்கொள்ளலாம்.

கிடுவது என்பதேயாம். பல்வேறு சமூகங்களிலும் மக்கள் இப்பிரச்சினையின் எவ்வாறு தீர்க்கின்றனர் என்பதுபற்றி, பொருளியல் ஆராய்கிறது.

முன்பு குறிப்பிட்டபடி, சமூகத்தைப்பற்றி நாம் ஆராயும்போது, அத்தகைய சமூகங்களில் வாழும் மக்கள் பல்வேறு வழிகளில் இன்னதுள்ளனர் என்பதையும், தம் தேவைகளை நிறைவு செய்தற்குப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதையும் கண்டுகொள்ளலாம். இந்தவகையில் உண்டாகும் அமைப்பு, பொருளாதார அமைப்பு என்பதுகிறது. உதாரணமாக, இலங்கையிலுள்ள சமூகம் தன்னுடைய தேவைகளை நிறைவு செய்தற் பொருட்டுத் தன்னை அமைத்துக் கொண்டுள்ள முறையே இலங்கையின் பொருளாதார அமைப்பாகும். பொருளாதார அமைப்பு என்பது, பொருளாதார நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புடைய எல்லாவற்றையும் - உதாரணமாக, வீடுகள், பண்ணைகள், பெருந்தோட்டங்கள், கைத்தொழில் நிறுவனங்கள், வங்கிகள், சந்தைகள், அரசாங்கத் தினைக்களங்கள், கூட்டுத் தாபனங்கள், போக்குவரத்துச் சேவைகள் போன்ற எல்லாவற்றையும் - உள்ளடக்கும்.

இப்பொருளாதார நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு நிகழ்கின்றன என்பதை விளங்கிக் கொள்வதும், பொருளாதாரத்தின் செயற் பாட்டினைச் சீர்திருத்தி அதனைச் சிறந்த ஒரு தரத்திற்குக் கொண்ட வதன் பொருட்டு அதில் ஏற்கவேயுள்ள குறைபாடுகளை ஆராய்ந்து திருத்துவதும், பொருளியலிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய விடயங்களாகும். ஒரு பொருளாதாரத்தினது தொழிற்பாடு என்றால் என்ன என்பதை விளங்கிக் கொள்வது இங்கு முக்கியமானது. ஒரு பொருளாதாரத்திலே, குறித்த ஒரு காலப்பகுதியில் குறித்த ஒரு தொகுதிப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இத்தொகுதிப் பொருள்கள் பல்வேறு வகைகளிலும் அளவுகளிலும் இருக்கும். மேற்குறித்த காலப்பகுதியில் ஒரு தொகுதி மக்கள் பல்வேறு உற்பத்தி முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருப்பர். இம்முயற்சிகளிலிருந்து வேறுபடும் அளவுகளில் அவர்கள் வருமானங்களைப் பெறுவர்.

மேலே குறித்த தொகுதிப் பொருள்களைப் பொறுத்தமட்டில், நிலையானதொரு விலைவிகித அமைப்பு உண்டு என்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஒரு பொருளாதாரத்தினது தொழிற்பாடானது, ஒப்பீட்டளவு உற்பத்தி அமைப்பிற்கும், ஒப்பீட்டளவு வேலை நிலை அமைப்பிற்குமிடையிலுள்ள இடைத் தொடர்பினும், வருமானப் பங்கீட்டினதும் ஒப்பீட்டளவு விலை விகிதங்களினதும் விளைவுகளினும் ஏற்படுகின்ற பயன்களோயாம். இப்பயன்களானவை, ஒரு பொருளாதாரத்திலுள்ள தனியாட்களும் நிறு

வனங்களும் தம் பொருளாதார அலுவல்கள் தொடர்பாக எடுத்த தீர்மானங்களின் இறுதி விளைவுகளே. பொருளாதார நடவடிக்கைகளின்பேரில் இத் தீர்மானங்கள் கொண்டுள்ள செல்வாக்குகளின் தும், இவ்விரண்டிற்குமிடையிலுள்ள இடைத்தொடர் பின்தும் ஆய்வு பொருளியலில் அடங்கும்.

இவ்வாறே, நிசவுலகின் பொருளாதார அமைப்பும் நடவடிக்கைகளும், சமூகத்தின் வேறு அமைப்புக்களோடும் நடவடிக்கைகளோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையன. இவ்வழி, பொருளாதார, சமூக, அரசியல், கலாசார நடவடிக்கைகளும், அமைப்புக்களும் ஒன்றுடென்று தொடர்புடையவை. ஆனால், நிசவுலகிலே, சிக்கலான ஒரு நிகழ்ச்சித் தொடர்பை ஒருவர் காணலாம். உற்பத்தித் திறனின்தும் பல்வகைப் பொருள்களின்தும் அதிகரிப்போடு, சிக்கல்களும் அதிகரிக்கின்றன. ஆகையால், நடவடிக்கைகளையும் அமைப்புக்களையும் நாம் எடுத்த எடுப்பிலே தெளிவாக இனங்கண்டுகொள்ள முடியாது. இவற்றைத் தெளிவாக இனங்கண்டு கொள்வதற்கு ஒர் ஒழுங்கான ஆய்வுமுறை அவசியம். பொருளியல் அத்தகையதோர் ஆய்வுமுறை ஆகும்.

நுகர்ச்சியும் உற்பத்தியும் பண்டமாற்றும்

வரையறுக்கப்பட்ட வளங்களைக் கொண்டு எல்லையற்ற தேவைகள் எவ்வாறு நிறைவு செய்யப்படுகின்றன என்பதை விளங்கிக் கொள்வதன் பொருட்டும், ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை விளங்கிக் கொள்வதன் பொருட்டும், நாம் அவற்றைப் பல்வேறு பகுப்புக்களாகப் பிரித்து ஆராய்தல் வேண்டும். எனவே, நுகர்ச்சி, உற்பத்தி, பண்டமாற்று என்னும் பகுப்புக்களில் அடங்கும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை நாம் இங்கு ஆராய்வோம்.

நுகர்ச்சி என்பது, யாதேனும் ஒருவகைத் தேவையினை நிறைவு செய்ய ஒரு பொருளைப் பயன்படுத்துவதோ, ஒரு பொருளிலிருந்து அதன் பயன்பெறுமதியைப் பெறுவதோ ஆகும். இத்தகைய ஒரு பயனைப் பெறுவார் நுகர்வோர் எனப்படுவார். பசிக்கு ஒரு துண்டு பாண் சாப்பிடுவதும், அன்றூட்ட தகவல்களுக்காகப் பத்திரிகை வாசிப்பதும், மன நிறைவிற்காகப் படம் பார்ப்பதுமாகிய இவை யாவும் நுகர்ச்சி விடயங்களே. எனவே, ஒரு பொருள் நுகரப்படுகிறது என்று கூறும்போது (முதல் உதாரணத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு துண்டு பாணின் விடயத்தில் நிகழ்வதுபோல) ஒருவர் பொருளைத் தீர்த்துவிடலாம்; அல்லது, (இரண்டாவது உதாரணத்திற் குறிப்பிடப்பட்ட பத்திரிகையின் விடயத்தில் நிகழ்வது போல) ஒருவர் பொருளைத் தீர்க்காது விடலாம். பொருளாதார நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றினதும் இறுதி நோக்கம்

நுகர்ச்சியே என்பதை இங்கு வலியுறுத்துதல் வேண்டும். நோக்கம் நுகர்ச்சியாக இராவிடின், பொருளாதார நடவடிக்கை எது வும் நிகழாது. உற்பத்தி என்பது நுகரத்தக்க பொருள் எதையேனும் ஆக்குவதாகும். பொருள் என்பது நுகரவைப்பொறுத்த மட்டிலே பயனைத் தருதலால், பயனை ஆக்கல் என உற்பத்திப் பொருளுக்கு வேறொரு வகையில் வரைவிலக்கணம் கூறலாம். பயனை ஆக்கல் என்று கூறும்போது, புதிய பொருளை ஆக்குவதையோ, பின்னர் பயன்படுத்துவதற்காக ஒரு பொருளைச் சேமித்து வைப்பதையோ, ஓரிடத்திலிருந்து வேறொரிடத்திற்கு ஒரு பொருளைக் கொண்டு செல்வதையோ நாம் குறிக்கலாம்.

இயற்கையானது நுகர்வோர் விரும்புகின்ற விதத்திலோ வடிவிலோ பொருள்களை நேர்முகமாக வழங்குவதில்லை; அன்றியும், பொருள்களை அவர்கள் வாங்க விரும்புகின்ற இடத்திலும் அது அளிப்பதில்லை. எனவே, ஒருவர் தம் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கு அவசியமான அத்தகைய வகையிலே, இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்திப் பொருள்களை ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். இனி, ஒரு நவீன பொருளாதாரத்திலே இவ்வுற்பத்தி நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு ஒழுங்கு செய்யப்படுகின்றன என்பதுபற்றி நாம் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

இன்று, பல சமூகங்களிலே உற்பத்தி நடவடிக்கைகளானவை தொழிற் பகுப்புத் தத்துவத்தினை - அல்லது வேலையைப் பிரிப்பதனை - அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இலங்கையேயோ, அமெரிக்காவேயோ, வேறு எந்த நாட்டையுமோ நாம் எடுத்துக் கொண்டால், அங்குள்ள மிக வறிய மனிதனுடைய அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதுமே, பல மக்களாற் செய்யப்படுகின்ற பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலே தங்கியுள்ளது என்பதைக் காண்போம். உதாரணமாக, எமது சொந்த நாட்டிலுள்ள ஒரு வர் தம்முடைய காலைஉணவுக்கு நுகர்கின்ற ஓர் இருத்தல் பாளை நாம் எடுத்துக் கொள்வோமாயின், அதன் வழங்கிட்டிற்கு அவசியமாகவுள்ள மக்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்பதை நாம் கணிக்கலாம். பாஜீனத் தயாரித்தோன் முதல், பாஜீனத் தயாரித்தற்கான கோதுமை மாவைக் கொழும்பிலிருந்து கொண்டந்த லொறிக்காரன், அமெரிக்காவிலிருந்து கொழும்புக்கு மாவைக் கொண்டந்த கப்பல், கோதுமையை உற்பத்தி செய்ய நிலத்தை முதன்முதலில் உழுத விவசாயி ஈருக மிகப்பல மக்கள் இந்த உற்பத்திப் படிமுறையில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பாஜீன் உற்பத்தியில் நேரடியாக உள்ளடங்கிய சேவைகளே இவை. எனினும், கோதுமை மாவைப் பெறுவதற்கு மா அரைக்கும் இயந்திரங்களையும், அக் கோதுமை மாவைக் கொண்டவதற்குக் கப்பல்களையும், லொறிகளையும் உற்பத்தி செய்கின்ற தொழில்களில் மற்றும்

எத்தனைபேர் ஈடுபட்டிருப்பர்? இவ்வழி, நவீன பொருளாதார மொன்றில் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்வதைப் பொறுத்த மட்டுலே பல்வகையான சிறுச்சிறு வேலைகள் பல்வேறுபட்ட மக்களிடையே பிரிக்கப்பட்டுள். ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்வதற்கு இம்மக்கள் ஒவ்வொருவரின்தும் உதவி அவசியமாகும். தொழிற் பகுப்பு எந்த அளவிற்குப் பெரியது அல்லது சிறியது என்பது, ஒரு பொருளாதாரத்தின் அபிவிருத்தி அளவிலேயே தங்கியுள்ளது என்பதை நாம் கவனித்தல் வேண்டும். இவ்வழி, இன்றைய அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளிலே தொழிற்பகுப்பானது மிகப் பெரிதாகவும் செறிவாகவும் உள்ளது; அதேவேளையில், அபிவிருத்தி குறைந்த பொருளாதாரங்கள் சிலவற்றிலே, அது இன்ன மும் சிறிதாகவே இருக்கிறது.

இவ்வழி, தொழிற்பகுப்பின் விளைவாக, பெரும்பாலும் ஒவ்வொருவரும் ஒரு வேலையின் குறித்த ஒரு பகுதியையே செய்வர். மேற்குறித்த உதாரணத்திலே, பாணித் தயாரித்தோனின் வேலைபாணித் தயாரிப்பது மட்டுமே. இவ்வாறே, ஏனையவர்களும் தமக்கெனக் குறித்த வேலைகளை மட்டுமே செய்வர். எனவே, தொழிற் பகுப்பானது சிறக்குமியியஸ்பு எனவும் அழைக்கப்படும். தொழிற் பகுப்பினால் என்ன நன்மைகள் விளையுமோ, அந்நன்மைகள் சிறக்குமியியல்பினாலும் விளையும். முதலாவதாக, ஒருவர் தொடர்ச்சியாகக் குறித்த ஒரு வகையான வேலையில் ஈடுபடும் போது அந்த வேலையில் அவர் விசேஷ திறமையைப் பெறுகிறார். எனவே, அவர் அந்த வேலையை மிகத் திறமையாகச் செய்யலாம். இவ்வழி, ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குரிய பல்வேறு முயற்சிகளிற் பயிற்றப்படும்போது (ஒருவர் குறித்த ஒரு வேலையில் மட்டுமே ஈடுபட்டிருக்கும்போது), சிறக்குமியியல்பின் மூலம் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருள்கள் பரும்படி உற்பத்திப் பொருள்களாகின்றன. அதாவது, ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்க்கையிலே, பல்வேறு உற்பத்திக் கட்டங்களும் பிரிக்கப்படும்போது, அப் பொருளை அதிகரித்த அளவில் உற்பத்தி செய்யமுடியும். இரண்டாவதாக, உற்பத்தியில் மிகத் திறமையான இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்த முடியுமாதலால், பொருள்கள் ஒரு பகுப்பின்பாற்படுகின்றன. எனவே, பொது உற்பத்திச் செலவினைக் குறைப்பது சாத்தியமாகின்றது. தொழிற் பகுப்பு இல்லாதவிடத்து, தொழிலாளர்கள் ஒரு வேலையிலிருந்து மற்றொரு வேலைக்கு மாற நேரஞ்செல்லும். தொழிற் பகுப்பு இருக்குமாயின், இந்த மாற்றத்திற்கு அவசியமிராது. எனவே, இவ்வாறு நேரம் சேமிக்கப்படுவது மற்றுமொரு நன்மையாகும். இறுதியாக, தொழிற் பகுப்பு மூலம் வளங்களையும் சேமிக்கலாம். அதாவது, குறித்த நிலைமைகளில், குறித்த ஒரு வேலைக்கு அவசியமான அத்தகைய கருவிகளை

மட்டுமே ஒரு தொழிலாளன் வைத்திருக்க வேண்டும். தொழிற் பகுப்பு இராவிடத்து, எல்லா உற்பத்திக் கட்டங்களுக்கும் அவசியமான எல்லாக் கருவிகளையும் அவன் வைத்திருப்பது அவசியமாக இருக்கும். தொழிற்பகுப்பினால் உண்டாகும் இந்நன்மை களை விளக்குவதற்கு, ஊசிக் கைத்தொழிலை ஆதம் சிமித் உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஊசிக் கைத்தொழிலிலே சிறக்குமியல்பு புகுத்தப்பட்டபோது, ஒரு நாளிற் பல்லாயிரம் டசின் ஊசிகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன: சிறக்குமியல்பு புகுத்தப்பட முன்னரோ எனின், சில டசின் ஊசிகளே உற்பத்தி செய்யப்பட்டன.

தொழிற் பகுப்பின் அல்லது சிறக்குமியல்பின் நன்மைகள் காரணமாக, மக்கள் தம்முடைய சொந்தச் சமூகங்களுக்குள் மட்டுமன்றி, பலவேறு சமூகங்களுக்குள்ளும் உற்பத்திப்படிமுறையினைப் பிரிக்கத் துண்டப்படுகின்றனர். இவ்வழி, உலகிலுள்ள சில நாடுளானவை, குறித்த சில பொருள்களின் உற்பத்தியைப் பொறுத்த மட்டிலே பெயர்பெற்றவையாக உள். இலங்கை, மலேசியா, கொலம்பியா, சவிற்சலாந்து என்பன, முறையே தேயி லைக்கும், இறப்பருக்கும், கோபபிக்கும், கைக்கடிகாரத்திற்கும் பெயர் பெற்றவை. எனினும், தொழிற்பகுப்பினாலே சில திமைகளும் உண்டு என்பதை நாம் நினைவிலிருத்திக்கொள்ளல்வேண்டும். குறித்த சில தனியாட்களையோ தனித்தனி நாடுகளையோ நாம் ஆராயுமிடத்து, இத்தீமைகளைத் தெளிவாகக் காணலாம். தனியாட்களைப் பொறுத்தமட்டிலுள்ள திமை என்னவெனின், பொதுநலமானது ஏனைய மக்களின் நடவடிக்கைகளிலே தங்கியுளது என்பதேயாம். ஒரு நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்கள் அனைவரும் வேலை நிறுத்தம் செய்வது, இதற்கு எளிதானதோர் உதாரணமாகும். இதன்விளைவாக, நுகர்வோர் எத்தகைய வசதியின்மைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்பது வெளிப்பட்டது. இவ்வாறே, நாடுகளையும் நாம் தனித்தனியாக ஆராயும்போது, இந்நாடுகள் வெளிநாட்டுச் சந்தையிலே தங்கியிருக்க நேரிடுவது முக்கிய திமையாகும். எம்முடைய ஏற்றுமதிகளாகிய தேயிலை, இறப்பர், தெங்குப்பொருள் என்பவற்றின் விலை வீழ்ச்சி காரணமாகவும், சீனி, மா, பெற்றேவியப் பொருள்கள் என்பவற்றின் விலை அதிகரிப்புக் காரணமாகவும் அன்மையிலே நாம் எத்தகைய இடர்ப்பாடுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது என்பதுபற்றி எல்லோரும் அறிவோம். எனவே, தொழிற் பகுப்பினால் உண்டாகும் நன்மைகளைப் பெறவேண்டுமாயின், நாம் அதன் சாதக, பாதகங்களைக் கருத்திற்கொண்டு, இரண்டினையும் பொறுத்தமட்டிற் சமபயன் அளிக்கத்தக்க அத்தகைய ஒரு வழிமுறையினைழுங்கு செய்தல் வேண்டும்.

பண்டமாற்று

தொழிற்பகுப்பின் மற்றைய தொழிற்கூறு பண்டமாற்று ஆகும். தொழிற்பகுப்பு முறையையிலே ஒருவரும் தமக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்வதில்லை. பதிலாக, ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய தேவைக்கு மேலதிகமானவற்றையே உற்பத்தி செய்கின்றனர். எனவே, ஒருவர் தமது தேவைக்கு அவசியமான அளவினைத் தாம் வைத்துக்கொண்டு, மிகையை அல்லது எஞ்சியவற்றை ஏனையோர்க்குக் கொடுத்து, அவற்றுக்குப் பதிலாகத் தமக்குத் தேவையான வேறு பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். தற்காலச் சமூகங்களிலே, தமக்குத் தேவையான வற்றிலும் அதிகமானவற்றையே தனியாட்கள் பெரும்பாலும் உற்பத்தி செய்கின்றனர். எனவே, அவர்கள் தாம் உற்பத்தி செய்வதை ஏனையோர்க்குக் கொடுத்து, தமக்குத் தேவையான வற்றை ஏனையோரிடமிருந்து பெறவேண்டும். பல்வகைப் பொருள்களினதும் உரிமையில் உண்டாகும் இடைமாற்றமே பண்டமாற்று எனப்படும். தற்காலச் சமூகங்களிலே பண்டமாற்றிற்கு வசதியாகப் பல்வேறு ஊடகங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றுள்ளே சாலவும் பயனுள்ள ஊடகம் பணமேயாம்.

வளங்கள்

பொருள்களின் உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தப்படுபவை வளங்கள் எனப்படும். பொதுவாக, இவை நாள்கு பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. அவையான, நிலம், உழைப்பு, மூலதனம், முயற்சியாண்மை என்பனவேயாம். இவ்வளங்கள், உற்பத்திக் காரணிகள் எனவும் பல்காலும் அழைக்கப்படுகின்றன.

பொதுவழக்கிலே நிலம் என்னும் பதம் நிலத்தின் அளவைக் குறிக்கும்; எனினும், பொருளியலிலோ எனின், அப்பதம் பரந்த தொரு கருத்திலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்வழி, கனிப் பொருள்வளங்கள், மரம், நீர், விலங்கு வளங்கள் என்பன, நிலம் எனும் வரைவிலக்கணத்துள் அடங்கும்.

உழைப்பு என்னும் பதமானது ஒரு சமூகத்திலே உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களில் அடங்குகின்ற, சகலவகையான உடல், உள் முயற்சிகளையும் குறிக்கிறது. பொருள்களின் உற்பத்தியில் ஒரு சாதாரண தொழிலாளன் அளிக்கும் முயற்சி மட்டு மன்றி, கலைஞர், கல்வியியலாளர், தொழினுட்ப வல்லுநர், மருத்துவர் போன்றோர் அளிக்கும் முயற்சிகளும் உழைப்பு என்னும் பதத்தில் அடங்குகின்றன.

மூலதனத்தை இரு பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம்: அவையான, மூலதனப் பொருள்களும், மனித மூலதனமுமே. மூலதனப் பொருள்கள் என்பவை, பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதன்

பொருட்டுச் சமூகத்தால் ஏற்கவே உற்பத்தி செய்யப்பட்ட நெடுவாழ்வுப் பொருள்களாகும். விவசாயிகள் பயன்படுத்தும் மண்வெட்டி, அரிவாள், கத்தி, கலப்பை போன்ற ‘சிறு’ கருவிகள் மட்டுமன்றி, கைத்தொழிற் கம்பனிகள் பயன்படுத்தும் இயந் திரங்கள் போன்ற பெரிய கருவிகளும் மூலதனப் பொருளில் அடங்கும். அன்றியும், கட்டடங்கள், தெருக்கள், குளங்கள், மற்றும் மண்பாதுகாப்பு முறைகளாகிய கற்படிவெட்டுக்கள், கால் வாய்கள் என்பனவும் மூலதனப் பொருளில் அடங்கும். மனி, தனது முயற்சித் திறமையில் உண்டாகும் அதிகரித்த வளர்ச்சி மனித மூலதனம் எனப்படும். பல்வேறு வேலைகளில் அனுபவமும், பயிற்சியும் பெறுவதன்மூலமும், புதியதொரு தொழினுட்பவியலைக் கற்பதன் மூலமும் இந்த வளர்ச்சி உண்டாகிறது. எனவே, கல்வி, பரிசோதனை, ஆராய்ச்சி முதலியன மனித மூலதன இருப்பினை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன.

முயற்சி எனும் எண்ணக்கருவின் மூலம் முயற்சியாண்மைக்கு விளக்கம் கொடுக்கலாம். உற்பத்திக் காரணிகள் எல்லாவற் றையும், அல்லது வளங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகத் திரட்டிய பின்னர், பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்குள்ள ஒரு முயற்சி அமைப்பாண்மையினையே முயற்சி எனும் பதம் குறிக்கிறது. இவ்வாறு பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும்போது, எதிர்காலத்தில் நட்டம் உண்டாகலாம். அத்தகைய ஒரு நிலைமையை எதிர்கொள்வதற்கு இந்த அமைப்பாண்மை தயாராக இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தயாராக இருப்பது, அபாய ஏற்பு என அழைக்கப்படுகிறது. முயற்சியாண்மை என்பது, ஒரு முயற்சியில் இத்தகைய அபாயங்களை ஏற்படுத்தக் குறிக்கும்.

உற்பத்திக் காரணிகள் தனியார் முயற்சியின் ஆதிக்கத்திலுள்ள முறைமையொன்றிலே, இவ்வற்பத்திக் காரணிகளுக்குச் செயற் றிறமூட்டவும், மற்றும் அபாயம் ஏற்கவும் போதிய ஆட்கள் இராவிடன், உற்பத்தி குறைவாகவே இருக்கும். எனவே, பொது முயற்சிக்கும் ஓர் இடம் உண்டு.

முதன்மைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள்

மேற்குறித்த வளங்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமை காரணமாகவும், தேவைகள் எல்லையற்றுள்ளமை காரணமாகவும், இத்தகைய வளங்களைப் பயன்படுத்துவதில் ஒவ்வொரு சமூகமும் தெரிவுப் பிரச்சினையினை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இப்பிரச்சினையினைப் பின்வரும் நான்கு பிரிவுகளாகப் பகுக்கலாம்: (1) எதை உற்பத்தி செய்யவேண்டும்? (2) எந்த அளவில் உற்பத்தி செய்யவேண்டும்? (3) எவ்வாறு உற்பத்தி செய்யவேண்டும்? (4) யாருக்காக உற்பத்தி செய்யவேண்டும்?

1. எதை எந்த அளவில் உற்பத்தி செய்யவேண்டும்?

தேவைகள் எல்லையற்றுள்ளமை காரணமாகவும், வளங்கள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளமை காரணமாகவும், ஒரு சமூகமானது அதன் தேவைகள் எல்லாவற்றையும் நிறைவு செய்ய முடியாது என்பதை முன்பு தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். எந்த ஒரு சமூகமும் அதன் தேவைகளைக் குறித்த ஓர் அளவிற்கே நிறைவு செய்யமுடியும். முதலாவது பிரச்சினை என்னவெனின், எப்பொருள்களை, எந்த அளவுகளில் உற்பத்தி செய்வது? என்பதேயாம். உதாரணமாக, குறித்த ஒரு கட்டத்திலே, சமூகத்திடமிருள்ள வளங்களை, உணவு, உடை போன்ற நுகர்ச்சிப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்கா? ஆயுதங்களும் வெடிமருந்துகளும் உற்பத்திசெய்வதற்கா? மூலதனப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்கா? இவை எல்லாவற்றையுமே சிறு அளவில் உற்பத்தி செய்வதற்கா? பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதுபற்றித் தீர்மானம் செய்தல் வேண்டும். நுகர்ச்சிக்காக உற்பத்திசெய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தால், என்ன நுகர்ச்சிப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும்? என்பதையும் தீர்மானித்தல் வேண்டும். ஒரு புறம், ஒவ்வொருவரினதும் முதன்மைத் தேவைகளை நிறைவு செய்தற பொருட்டு, இன்றியமையாத பொருள்களைப் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்யலாம். அல்லாவிடின், இன்றியமையாத பொருள்களைக் குறித்த ஓர் அளவிலும், சமூகத்திலுள்ள செல்வமிக்கோர் மட்டும் வாங்கத்தக்க போகப் பொருள்களைப் பெருமளவிலும் உற்பத்தி செய்யலாம். இப்பிரச்சினைக்குரிய விடை, பொருளாதார அமைப்பு முறையிலேயே தங்கியுள்ளது. இப்பிரச்சினையினைப் பல்வேறு வழிகளிலே தீர்ப்பதற்குப் பல்வகைப் பொருளாதாரங்களிலும் கைக்கொள்ளப்பட்ட வழிமுறைகள், அடுத்த அத்தியாயத்திற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

2. பொருள்களை எவ்வாறு உற்பத்தி செய்தல்வேண்டும்?

குறித்த சில பொருள்களின் உற்பத்தி அளவுகளைத் தீர்மானித்த பின், ஒரு சமூகம் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ள மறு பிரச்சினையாதனின், இப்பொருள்களையார், என்ன உத்திகளின்படி உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்பதேயாம். பொருள்களையார் உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்ற பிரச்சினையை நாம் கருத்திற் கொள்ளும்போது, உற்பத்தியானது வெவ்வேறு மக்களால் அல்லது நிறுவனங்களால் மேற்கொள்ளப்படலாம் என்பது கண்கூடு. குறித்த ஒரு பொருளை அரசாங்கமோ, தனியார் துறையோ உற்பத்தி செய்யலாம். அல்லாவிடின், உள்ளூராட்சி நிறுவனமோ, கூட்டுறவுச் சங்கம் போன்ற நிறுவனமோ அப்பொருளை உற்பத்தி செய்யலாம். தனியார் முயற்சி, கூட்டுக்கம்பனிகள், வரையறுக்கப்பட்ட கூட்டுப்பங்குத் தொகுதிக் கம்பனிகள் முதலியவற்றால்

உற்பத்தி மேற்கொள்ளப்பட்டிரும், உற்பத்தி முயற்சிகள் பல் வகை வடிவங்களை எடுக்கலாம். பல்வேறுவகைப் பொருள்களை யும் யார் உற்பத்தி செய்யவிருக்கிறார்கள் என்பது, மற்றுமொரு முக்கியமான பிரச்சினையாகும். இப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒர் ஒழுங்கான முறைமை இருத்தல் வேண்டும். விவசாயத்தில் ஈடுபடுவோர் யாவர்? மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுவோர் யாவர்? இப் பிரச்சினையோடு, இப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும்போது என்ன உத்திகளைப் பயன்படுத்துவது? என்பதைத் தீர்மானிப்பதும் முக்கியமானதே. முன்பு குறிப்பிட்ட உற்பத்திக் காரணிகளை, வேறுபடும் அளவுகளிலே பயன்படுத்தலாம். பொருள்களை உற்பத்தி செய்யும்போது, உழைப்பை அதிகமாகவும் மூலதனத்தைக் குறைவாகவும், அல்லது உழைப்பைக் குறைவாகவும் மூலதனத்தை அதிகமாகவும் பயன்படுத்தலாம். எனவே, சமூகம் அதன் வளங்களிலிருந்து உச்சப் பயணைப் பெறத்தக்க அத்தகைய வகையில், உற்பத்தி உத்திகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஒரு முறைமை இருத்தல் அவசியமாகும்.

3. பொருள்களை யாருக்காக உற்பத்தி செய்தல் வேண்டும்?

இந்த வினாவை வேறொரு வகையில் வினவுவதாயின், குறித்த ஒரு காலத்திலே ஒரு பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களை, பல்வேறு தனியாட்களுக்கும் பல்வேறு குடும்பத்தினர்க்குமிடையே பகிர்ந்தளிப்பது எவ்வாறு? என வினவலாம். சில செல்வமிக்க குடும்பத்தினர்க்குப் பெரிய பங்கினையும், பெருந்தொகையான வறிய குடும்பத்தினர்க்குச் சிறிய பங்கினையும் அளிக்கத்தக்க அத்தகைய வகையில், உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்தளைப் பகிர்ந்தளிக்கலாம். இந்தப் பகிர்வானது, பொருளாதாரம் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுளது என்பதில் மட்டுமன்றி, பயன்படுத்தப்பட்ட உற்பத்தி உத்திகளிலும் தங்கியுளது. உழைப்பு அதிகமாகவும் மூலதனம் குறைவாகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் உழைப்புச் செறிவு உற்பத்தி உத்திகளைப் பயன்படுத்தும்போது, உழைப்பிற்காகக் கொடுக்கப்படும் கூவிகளின் அளவானது, உழைப்புக் குறைவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிற் கொடுக்கப்படுவதைப் பார்க்கினும் ஒப்பிட்டளவில் அதிகமானதாகும். உழைப்பிற்குரிய கூவிகள் அதிகரிக்கப்பட்டின், வேலைசெய்வோர் அதிகமான பொருள்களைப் பெறலாம். இவ்வழி, பொருள் யாருக்காக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது? என்னும் வினாவானது, வருமானம் எவ்வாறு பங்கிடப்படுகிறது? என்னும் மற்றொரு வினாவிற்கு வழி வகுக்கிறது. தற்காலச் சமூகமொன்றிலே உற்பத்தியானது தொழிற் பகுப்பிலே தங்கியுளது; அதேவேளையில், உற்பத்தியானது தொழிற் பகுப்பிலே தங்கியுளது;

பத்திக் காரணிகளுக்குரிய கொடுப்பனவுகள், பணவடிவிற் செய் யப்படுகின்றன. இவ்வழி, நிலத்திற்கு வாடகை வடிவிலும், உழைப்பிற்குக் கூலி வடிவிலும், மூலதனத்திற்கு வட்டி வடிவிலும், முறைசியாண்மைக்கு இலாப வடிவிலும் கொடுப்பனவுகள் செய் யப்படுகின்றன. ஒருவர்.வாங்கத்தக்க பொருள்களின் அளவானது அவர் பெறுகின்ற வருமானத்தைப் பொறுத்துளது; இதற் கேற்பவே, பொருள்களை எந்த அளவிற்கு உற்பத்தி செய்வது என்பது தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

4. எதிர்காலத்திற் பயன்படுத்துவதன் பொருட்டு வளங்களை ஒதுக்கி வைப்பது எவ்வாறு?

குறித்த ஒருகாலப்பகுதியிலே கிடைத்தற்கரிய வளங்களைப் பொறுத்தமட்டில், அதில் எவ்வளவைத் தற்போது பயன்படுத்துவது? எவ்வளவை எதிர்காலத்திற் பயன்படுத்துவதற்கென ஒதுக்கி வைப்பது? என்னும் மற்றுமொரு பிரச்சினையை எந்தவொரு பொருளாதாரமும் எதிர்கொள்ளவேண்டியுளது. தன்னுடைய வயலிலிருந்து ஒரு புசல் நெல்லை இன்று பெறுகின்ற விவசாயி, நுகர்ச்சியின் பொருட்டு அதனை முற்றும் பயன்படுத்திவிடின் யாது நிகழும்? அடுத்த பருவத்திற்கு வேண்டிய விதைநெல் அவனிடம் இருக்கமாட்டாது. அவசியமான விதை நெல்லை அவன் கடனுக்கப் பெறமுடியுமென்னும், அதை அவன் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அவ்வாறு திருப்பிக் கொடுப்பதுதானும், அவனிடமுள்ள ஒரு புசல் நெல்லை ஒரு பகுதியை அவன் உடனடியாக நுகராவிடின் மட்டுமே சாத்தியமாகும்.

சமூகம் முழுவதும் எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ள பிரச்சினை, மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பிரச்சினையினை ஒத்ததாகும். ஒரு சமூகத்தின் இன்றைய தேவைகளை முற்றுக நிறைவு செய்யமுடியாது. சமூகம் உள்ளவரையும், இத்தேவைகள் இவ்வாறே எதிர்காலத்திலும் இருக்கும். எனவே, எதிர்காலத்தில் எழுத்தக்க தேவைகளை நிறைவு செய்தற் பொருட்டு, இன்றைய வளங்களில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி வைத்தல் வேண்டும். வளங்களின் பயன்பாட்டினத் தெரிவு செய்வதைப் பொறுத்தமட்டிலே, இஃது எவ்வாறு பொருந்தும் என நாம் ஆராய்தல் அவசியமாகும். ஒரு சமூகமானது குறித்த ஒரு கட்டத்திலே குறித்த ஓர் அளவு வளங்களை வைத்திருக்கும்போது, அவ்வளங்களில் எந்த அளவை நுகர்ச்சிப் பொருள்களின் உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தவேண்டும் எனவும், அவ்வளங்களில் எந்த அளவை மூலதன இருப்பு அதிகரிப்பிற் காகப் பயன்படுத்தவேண்டும் எனவும் அது தீர்மானித்தல் வேண்டும். முன்பு குறிப்பிட்டதைப்போல, மூலதனப் பொருள்களின் தும் மனித மூலதனத்தினதும் குறிக்கோள், உற்பத்தித்திற்கேள்வி அதிகரிக்கச் செய்தலேயாகும். எனவே, மூலதன ஆக்கத்தின்

அதிகரிப்போடு, ஒரு பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தி அளவும் அதிகரிக்கிறது. இவ்வழி, மேலும் மேலும் அதிகமான நுகர்ச்சி யிற் பொருள்களை எதிர்காலத்தில் உற்பத்தி செய்யலாம்.

நிகழ்காலத்தில் மூலதன ஆக்கத்தை மேலும் மேலும் அதிகமாக்குவதன்வழி, எதிர்காலத்திலே மேலும் மேலும் அதிகமான பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவு செய்யலாம். அதாவது, இயந்திரங்களையும், ஏனைய உற்பத்திக் கருவிகளையும் உற்பத்தி செய்வதன் மூலமும், கல்வியிலும் ஆய்விலும் வளங்களை முதலீடு செய்வதன் மூலமும், எதிர்காலத்தில் மேலும் அதிகமான பொருள்களை உற்பத்தி செய்யலாம். ஏனெனின், குறித்த ஒரு மூலதனப் பொருளைப் பயன்படுத்தி யாதேனும் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்தால், அப்பொருளை மேலும் திறமையாக ஆக்கலாம் என்பதாலேயோம். இத்தகைய நிலைமையைப் பொதுவாகக் குறிக்கின்ற எனியதோர் உதாரணம், ரூபின்சன் குருசோவின் உதாரணம் ஆகும். ரூபின்சன் குருசோ தன் அன்றூடச் சிவியத்திற்காக மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுகிறான் எனக்கொள்வோம். அவ்வாரூயின், இரண்டு வழிகளில் அவன் மீனப் பிடிக்கலாம். நீரில் இறங்கித் தூண்டிலிட்டோ, வலைமுடித்து அதனைப் பயன்படுத்தியோ அவன் மீன் பிடிக்கலாம். தூண்டிலும் ஒரு மூலதனப் பொருளேயாயினும், இரண்டாவது வழியாகிய வலையைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அவன் பெருந்தொகையான மீன்களைப் பிடிக்கலாம். இந்த வழியைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், அவன் பல நாட்களுக்குத் தன் உணவைப்பற்றிக் கவசிலப்படாது வாழலாம். எஞ்சிய நேரத்தை, தன் பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்தத்தக்க அத்தகைய முயற்சிகளில் அவன் செலவிடலாம். உதாரணமாக, அவன் ஒரு வீட்டைக்கட்டலாம்; அல்லது மேலும் வசதியான ஆடைகளைச் செய்யலாம். இவற்றில் அவன் எதனைச் செய்யினும், அவனுடைய ஏனைய தேவைகளிற் சில நிறைவு செய்யப்படும். பொருளாதார அடிப்படையிலே, முன்னிருந்ததைப் பார்க்கினும் நல்லதொரு நிலையினை அவன் அடைவான். இவ்வழி, மூலதனப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதன் மூலம் நுகர்ச்சிப் பொருள்களை அதிகரிக்கச் செய்யலாம் என்பதையும், சமூகத்தின் மேலும் மேலும் அதிகரிக்குந் தேவைகளை எதிர்காலத்தில் நிறைவு செய்யலாம் என்பதையும் நாம் காணலாம். இத்தகைய ஒரு நிலைக்கு வருவது, ஒரு பொருளாதாரத்தின் அபிவிருத்தி எனப்படுகின்றது. அதாவது, முழுச் சமூகத்தையும் கருத்திற் கொள்ளும்போது சமூகத்தால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சகல பொருள்களையும் பொறுத்தமட்டிலே ஒருவர் பெறுகின்ற அளவானது காலப்போக்கில் அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்குமாயின், சம்பந்தப்பட்ட பொருளாதாரம் ஒர் அபிவிருத்தி

அடையும் பொருளாதாரம் என்னாம். மூலதன இருப்பு அதிகரிப்பதாலேயே இவ்வாறு நிகழும். மூலதன இருப்பு மனித மூலதனத்தையும் உள்ளடக்கும் என ஏற்கவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். இவ்வழி இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தும் அறிவினை அநேகர் பெறும்போதும், புதிய உற்பத்தி உத்திகள் கண்டுபிடிக்கப்படும்போதும், குறைந்த செலவிலே பொருள்களை உற்பத்தி செய்வது சாத்தியமாக இருக்கும்போதும், சம்பந்தப்பட்ட பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியடைவது பெரிதுநின்னனமே.

அடுத்த அத்தியாயத்திலே, வெவ்வேறு பொருளாதார அமைப்புக்கள் பற்றிய ஒர் ஆய்வினை நாம் அறிமுகப்படுத்துகிறோம். முன்பு குறிப்பிட்ட நான்கு பிரச்சினைகளும் எவ்வாறு தீர்க்கப்படுகின்றன என்பதை, நாம் அந்த ஆய்வினின்றும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

கருக்கம்: முதலாம் அத்தியாயத்திலே, நாம் எதிர்கொள்ளுகின்ற முதன்மையான பொருளாதார எண்ணக்கருக்கள் சிலவற்றினை விளக்கியுள்ளோம். முதலாவதாக, சமூகம் என்ற பத்த்தை அறி முகப்படுத்தினோம். பொருளியலுக்கு அடிப்படையாக இருப்பது சமூகமே. தேவைகளையும், இத்தேவைகளை நிறைவு செய்கின்ற கிடைத்தற்கரிய வளங்களையும் பொறுத்தமட்டில், மனிதனுடைய தேவைகள் பல்வகையாகவும் எல்லையற்றும் உள் என்பதே அருமைப்பாடு எனும் பத்தின் பொருள் ஆகும். உடலுக்குரிய தேவைகள், குழல், விளம்பரம், தேவைகளதுதேர்வு போன்ற பல காரணிகள் தேவைகளை நிருணயிக்கின்றன. பொருளாதார நிலை அபிவிருத்தியடைய, இத்தேவைகளும் அதிகரிக்கின்றன. இக்காரணத்தால் அருமைப்பாடானது செலவழிக்க நாடுகளுக்கும் வறிய நாடுகளுக்கும் பொதுவானதே. தேவைகள் எல்லையற்றும் வளங்கள் வரையறுக்கப்பட்டும் உள்ளமை காரணமாக, ஒவ்வொரு சமூகமும் மிக அதிகமான தேவைகளைத் தெரிந்து நிறைவு செய்கின்ற அதேவேளையில், அதன் வளங்களைக் கவனமாகவும் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்தத் தெரிவு எவ்வாறு செய்யப்படுகிறது என்பதுபற்றியும், வளங்கள் எவ்வாறு கவனமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதுபற்றியும் பொருளியலில் நாம் ஆராய்கிறோம்.

பொருள்களின் உற்பத்தியும் நுகர்ச்சியும், சிறக்குமியல்பும் பண்டமாற்றும் இந்த அத்தியாயத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் இரண்டு எண்ணக்கருக்களாகும். மனிதனின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் எதுவும் ஒரு பொருள் ஆகும். பொருள்களை, அவை அருமைப்பாடானவையோ அல்லவோ என்பதைப் பொறுத்து, பொருளாதாரப் பொருள்கள் எனவும் இலவசப் பொருள்கள் எனவும் பகுக்கலாம். பொருளாதாரப் பொருள்கள்

விலையை அல்லது அமயச் செலவை உடையன. இவசப் பொருள்களுக்கோ அவ்வாறு ஒன்றும் இல்லை. நுகர்ச்சி என்பது ஒரு பொருளிலிருந்து நிறைவிளை அல்லது பயனைப் பெறுதலே யாம். எனவே, உற்பத்தி என்பது பயனை ஆக்கலே. தற்காலச் சமூகங்களிலே உற்பத்தியானது தொழிற்பகுப்பின்மூலம் அல்லது சிறக்குமியல்பு அடிப்படையில் நடைபெறுகிறது. எனவே, அச் சமூகங்களிலே பண்டமாற்று அல்லது இடைமாற்றம் காணப்படுகிறது. உற்பத்தியிலே பயன்படுத்தப்படும் வளங்களை, நிலம், உழைப்பு, மூலதனம், முயற்சியாண்மை என நான்கு பகுப்புக் களாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றைப் பயன்படுத்தும்போது ஒரு சமூகம் நான்கு பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அவையாவன, எந்தப் பொருளை எந்த அளவில் உற்பத்தி செய்வது? அதை எவ்வாறு உற்பத்தி செய்வது? அதை யாருக்காக உற்பத்தி செய்வது? எதிர்காலத்திற்கென ஒதுக்கி வைத்தற் பொருட்டு வளங்களை எவ்வாறு பிரிப்பது? என்பனவேயாம். வெவ்வேறு சமூகங்களில், அவற்றின் பொருளாதார அமைப்பைப் பொறுத்தே, இந்நான்கு பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்படுகின்றன. எனவே, பொருளாதார அமைப்புப்பற்றியதோர் ஆய்வு அடுத்த அத்தியாயத்தில் இடம் பெறும்.

அருங் சொற்கள்

அமயச் செலவு	—	Opportunity Cost
அருமை	—	Scarce
சிறக்குமியல்பு	—	Specialization
தொரிவுப் பொருள்கள்	—	Optional Goods
தொட்டுரைத்தக்க	—	Tangible
தொழிற் பகுப்பு	—	Division of Labour
பயன்பாடு	—	Utility

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பொருளாதார அமைப்பு முறைகளும், மாற்றமும், பல்வேறு வகைகளும்

முதலாம் அத்தியாயத்திலே, சகல சமூகங்களுக்கும் பொதுவான அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் உண்டென்றும், அப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தற்குப் பற்பல முறைகள் கடைப்பிடிக்கப் படுவதனால் ஒரு சமூகப் பொருளாதார முறைமை மற்றொரு சமூகப் பொருளாதார முறைமையிலிருந்து வேறுபடுகின்றதென்றும் விளக்கப்பட்டது. அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும்போது எந்தவொரு சமூகத்தினாலும், சொத்துடைமைப் பாங்குகளையும், உற்பத்தித் துறைத் தொடர்புகளையும் உள்ளடக்கி உருவாக்கப்பட்ட நிறுவன அமைப்பு முறைகள் யாவற்றையும் நாம் உள்பொருளாகக் கொள்கிறோம். இத்தகைய தோர் உள்பொருளை ஒரு பொருளாதாரம் என்று நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஒரு பொருளாதாரத்தின் இயல்பை ஆராயும் போது, பொருளாதார நிகழ்ச்சிகளில் மட்டுமே கவனஞ் செலுத்துதல் போதாது. அப்பொருளாதாரத்தின் சமூக அரசியல் நிலைமைகளையும் அவை தொடர்பான விவரங்களையும் நாம் கவனித்தேயாகவேண்டும்.

மாற்றம்

இப்புவியிலே மனிதனையும், மனித சமுதாயத்தையும் பொறுத்த மட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றமானது, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்ட ஒரு காலத்திலிருந்தே நிகழ்ந்து வருகிறது. இந்தீண்ட வரலாற்றுக் காலப்பகுதியில் ஒரு சிறு பகுதிமட்டுமே ஏட்டுருவில் இருக்கின்றது. ஆதிகாலத்திலே மனித சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தொடர்பாக நாம் அறிந்துள்ள உண்மைகள், பல்வேறு அகழ்வாய்வுகளின்போது எமக்குக் கிடைத்த தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையேயாம்.

இந்த அத்தியாயத்தில் மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி பற்றியே நாம் கவனம் செலுத்துகிறோம். மனிதன், மாற்றத்துக்குள்ளானது குறித்து நாம் அக்கறை கொள்ளவில்லை. அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் வளங்களின் அருமைப் பாட்டால் எழுந்தவையே. இத்தகைய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பொருட்டுக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட சமூக - பொருளாதார அமைப்புக்களின் வளர்ச்சியானது, பல்கூட்டாகவுள்ள எண்ணற்ற கார

ணங்களின் விளைவாக ஏற்பட்டதேயாகும். இக்காரணங்கள் பரஸ்பரம் ஒன்றிற்கொன்று பயனளிக்கத்தக்கனவாக இருந்தன. இக்காரணங்களுள் பின்வருவனவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படல் வேண்டும்:

- (அ) உற்பத்தி விண்ணுட்பமும் உற்பத்திக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் துணைக் கருவிகளின் விருத்தியும்;
- (ஆ) சமூகத்தின் உழைப்பாற்றல் வளம் உட்பட ஏனைய வளங்களின் பங்கீடு;
- (இ) சொத்துடைமைப் பாங்கின் அடிப்படையில் உருவானதும், உற்பத்திமுறை சம்பந்தப்பட்டதுமான சமூகத் தொடர்புகளின் வளர்ச்சி.

சமூகப் பொருளாதார முறைமைகளைக் கட்டங் கட்டங்களாகப் பிரித்துக் கற்றல் வழக்காகும். கட்டங்கட்டங்களாகக் கற்பதனால் ஏற்படும் நன்மை என்னவெனில், ஒரு கட்டத்திலிருந்து மறு கட்டம் வரையும் செயற்படும் பல்வேறு சக்திகளையும் ஊனர் வதற்கு இது வசதியளிக்கின்றமையாகும். அன்றியும், முந்திய கட்டத்திற்கும் அதனைத் தொடரும் கட்டத்திற்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இது வழிவகுக்கின்றது. இத்தறுவாயில் இது சம்பந்தமாகத் தவருன மனப்பாங்குகள் தோன்றக்கூடும். ஒரு நிகழ்ச்சியை மற்ற மூன்று நிகழ்ச்சி ஒரு குறிப்பிட்ட பாங்கிலே தொடரும் என்றும், அதேபோக்குத் தொடர்ந்து நிலவும் என்றும் இங்கே கருதப்படுமாயின், அக்கருத்தானது சமுதாய மாற்றத்தைப் பொறுத்த மட்டிலே முற்றும் தவருனதாகும். இங்கு, பொது வரலாறு சார்ந்த காலவரண்முறை ஒழுங்கு காணப்படாதது மட்டுமன்றி, சமூக மாற்றத்தின் பல்வேறு கட்டங்களுக்குமுரிய பொதுப் பிரிவுகளின் இயல்புகளும் ஒன்றாக மேவியுள்ளன. ஆதிக்குடிகளின் சமூகக் கட்டம், அடிமைச் சமூகக் கட்டம், நிலமானியச் சமூகக் கட்டம், முதலாளித்துவச் சமூகக் கட்டம், சமூகவுடைமைச் சமூகக் கட்டம் என்பன சமூகமாற்றத்தின் பல்வேறு கட்டங்களாகும். ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கு முறையான நிலைமைகள் நிலவுகின்றன எனவும், இந்திலைமைகள் ஒன்றிலொன்று தங்கியிராமே முற்றும் தனித்துள்ளன எனவும் தவருன மனப்பாங்குகள் உருவாவதைத் தவிர்ப்பதன் பொருட்டே, சமூக மாற்றத்தின் பல்வேறு கட்டங்களும் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலே தரப்பட்டுள்ள பகுப்பானது சமூக மாற்றம் எவ்வாறு ஏற்பட்டதென்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு உதவும்.

ஆரம்பக் கட்டத்தில், சமூகத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையில் மனிதன் தன் கடமைகளைச் செய்தபோது, மனித இனத்தின் பரஸ்பர நன்மைக்காகவே அவன் தன் கடமைகளைச் செய்தான். இம்மனித சமூகத்தில் அடிப்படை உற்பத்திக்காரணிகள் கூட்டு உரிமையாகப் பொது நன்மைக்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்காலப் பகுதியில் உற்பத்திக்காக உபயோகிக்கப்பட்ட உற்பத்திக்கருவிகள் ஆரம்ப வளர்ச்சிக் கட்டத்திலிருந்தமையால், உற்பத்தியானது மிகவும் தாழ்ந்த ஒரு மட்டத்திலேயே இருந்தது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட சொற்ப அளவுப்பொருள்களுடன் முழுச் சமூகமும் பயன்டையவேண்டியிருந்ததால், இவ்வற்பத்திப் பொருள்களைச் சமமாகப் பங்கிடு செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. எனவே, ஒவ்வொருவரும் தம்மால் இயன்றளவு முழுத்திற மையோடு உற்பத்தி நடவடிக்கைகளில் ஈடுப்பட்டனர். உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் அவரவர் தேவைகளுக்கேற்ப அவர்களிடையே பங்கிடு செய்யப்பட்டன. வளங்களைத் தங்கள் உடைமையாகக் கொண்டு, அது காரணமாகத் தொழிலாளர் உழைப்பைச் சுரண்டுதற்கு ஒரு குழுவினர் இராமையால், தற்காலக் கருத்துப்படி அங்கு 'வர்க்க' வேறுபாடு நிலவில்லை. அச்சமூகம் சுரண்டல்¹ இல்லாத ஒரு சமூகமாகவே இருந்தது. இங்கு, ஒரு புறம், உற்பத்தி நடவடிக்கைகளில் ஆரம்ப உற்பத்திக்கருவிகளே பயன்படுத்தப்பட்டமை காரணமாகத் தொழிலாளராலே பொருள்களை மிகையாக உற்பத்திசெய்யமுடியவில்லை; மறுபுறம், பொதுச் சொத்துடைமை நிலவியதால், பொருள்கள் மேலதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட போதும் சுரண்டுவதற்கென ஒரு வர்க்கத்தினர் இருக்கவில்லை. மேலே கூறப்பட்ட கருத்திற கிணங்க இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட சிறப்பியல்புகளுடங்கிய பழைய சமூதாய முறைமையின் நிலையினை புராதனப் பொதுவுடைமை நிலை² என நாம் கூறலாம்.

1. ஒருவருடைய உழைப்பின் மூலம் அவர் தம் தேவைக்கும் மேற்பட்ட பொருள்களை உற்பத்தி செய்யலாம். தொழிலாளர்களை வேலைக்கமத்தில் அவர்களை உற்பத்தியில் சமூசை செய்யும் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தோர், தொழிலாளர்களால் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள் மாவற்றியமும் அத் தொழிலாளர்களே பெற்றுக்கொள்ள விடமாட்டார்கள். தொழிலாளர்கள் தாம் உற்பத்தி செய்தவற்றிறுப் பரிக்கீர்க்கொள்ள விடாவ பொருள்களையே முதலாளிகள் களிபிடிருந்த பெற்றனர்; மிகையாகவான் பொருள்களை முதலாளிகள் இலாபமாகத் திரட்டிக்கொண்டனர். இச்சந்தாப்பத்தில், இதனை 'உழைப்புச் சரண்டல்' எனக் கூறலாம்.
2. புராதனப் பொதுவுடைமை நிலை என்பது, பொதுச் சொத்துடைமை நிலவும் ஒரு சமூக நிலை ஆகும். பொதுச் சொத்துடைமையின் விளைவாக, சரண்டம் வர்க்கத்தினர் எனவும் சுரண்டப் படும் வர்க்கத்தினர் எனவும் வர்க்க வெறுபாடு இருக்கமாட்டாது. இத்தகைய சமூகத்தில் ஒவ்வொருவரும் தம்மால் இயன்ற அளவுக்குத் தம் தடமைகளைச் செய்து, தம்முடைய துக்கவுக்குப் போதுமான அளவு போருள்களைப் பெற்றுக்கொள்வார். தூய பொதுவுடைமை நிலையில் அருமையாடு ஏற்படின், அந்த அருமையைப்பாடு தீர்க்கப்படும்; தூய பொதுவுடைமையின் பிரதான சிறப்பியல்புகையில் மிகக்கிளையையிட அங்கு நிலவும். என்னும், இதுதியிலே குறிப்பிடப்பட்ட சிறப்பியல்பாகிய மிகக்கிளையை பொதுவுடைமையில் இல்லாமை காரணமாகவே உண்மையான பொதுவுடைமை நிலை என்றால் எவ்வாறிருக்கும் என மேற்குறித்தவாறு. விவரிக்கப் பட்டுள்ளது.

உற்பத்திக்குரிய சீரான துணைக்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மையோடும், விவசாயத்தினதும் விலங்கு வேளாண்மையினதும் அபிவிருத்தியோடும் உற்பத்தித் துறை வளர்ச்சியடைந்தது; உற்பத்திச் செயற்பாங்குகள் திட்டமுறையாக்கப்பட்டன. அதேசமயம், சமுதாயமும் முதிர்ச்சி நிலையை எட்தியது. இவ்வழி சமுதாயம் படிப்படியாகக் குலமுறைக்கேற்ப அமைக்கப்பட, தொடர்புகள் மூலம் குலங்கள் வலுப்பெறலாயின. பல குலங்களின் சேர்க்கையினால் உம்பல்கள் உருவாயின. இந்தச் சமூக உம்பல் முறைமைகளின்படி ஓர் உம்பலிலுள்ள மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் வசித்தனர். அப்பிரதேசத்திலிருந்த இயற்கை வளங்கள் யாவும், அங்குள்ள உம்பலின் பொது உடைமையாகக் கருதப்பட்டன. உம்பல் தலைவர்கள் உம்பலின் நிருவாகத்திற்குப் பொறுப்பரிருந்தனர். சில சமயங்களில், உம்பல்கள் இனைந்த மையால் உம்பற சமூகங்கள் உருவாகின. அதேசமயம், உம்பற சமூகத்தின் நிருவாகம் ஒழுங்காக நடத்தப்படுவதற்காக உம்பல் தலைவர்களடங்கிய குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன.

உம்பல் முறைமையின் வளர்ச்சி, உலோகக் கலவைகளினாலாக கப்பட்ட அதிக பயனுள்ள உற்பத்திக் கருவிகளின் கண்டுபிடிப்பு, விவசாயத்தினதும் விலங்கு வேளாண்மையினதும் விருத்தி ஆகிய னவே, புராதனச் சமூக முறையை படிப்படியாக வீழ்ச்சியறு வதற்கு ஏதுவாகவிருந்த பிரதான காரணங்களாகும். நாடோடி உம்பல், விவசாய உம்பல், கைவிளை உம்பல் போன்ற பலவேறு உம்பல்களிலே, தொழிற்பிரிப்பும், விசேட திறமைகளில் விருத்தி யும் ஏற்படலாயின. இதன் விளைவாக, உற்பத்தியைப் பொறுத்த மட்டிலே, உழைப்பின் பொது விளைத்திறனும், தனித்தனி உம்பல் களின் மொத்த உற்பத்தியும் உயர்ந்த இலக்குகளை எட்தலாயின. அப்பொழுது இவ்வும்பல்கள் மிகையாக அல்லது தம் உம்பலின் தேவைகளுக்கு மேலதிகமாக உற்பத்திசெய்யும் ஆற்றலைப் பெற நிருந்தன. இவை தங்களுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும்பொருட்டுத் தமமிடப்பிருந்த மிகையான பொருள்களை வேந்திபொருள்களுக்காக மாற்றிக்கொண்டன. இப்பண்டமாற்று முறைமையை உம்பல்கள் பின்பற்றியமையால் உம்பல்களின் சய தேவையைப் பூர்த்திசெய்யுந் தன்மை அற்றுப்போயிற்று. பின்னர் உற்பத்திக் கருவிகளின் பொது உடைமையின் கீழ் குழுக்களாக இயங்கும் வழக்கம் ஒழிந்தபோது பற்பல குலங்கள் பல வேறு உற்பத்தி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு விசேட திறமை

களைப் பெற்றன. இவ்வழி, உற்பத்தித் தரங்களும் தனியார் உடைமையாகவிருந்த உற்பத்திக்கருவிகளும் படிப்படியாகச் சீர்டைந்தன. தனிப்பட்ட குலங்களுக்கேற்ப உற்பத்தித் தரம் மாற்றமடைந்ததாலும், அதிக அளவில் உற்பத்தி செய்தவர்களுக்கு உயர்ந்த அந்தஸ்துக் கிட்டியதாலும், புராதனப் பொது உடைமை யுகத்தின் பங்கிட்டு முறைமையில் நிலவிய சமத்துவம் அற்றுப் போயிற்று.

மேற்கூறப்பட்ட மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஓர் உற்பத்தி ஒழுங்கமைப்பு அவகு என்ற முறையிலே குலமானது தேவைக்கு அதிகமான வகையில் வளர்ச்சியுற்றது. இதனால் இக்காலப்பகுதியில், ஒரு குலம் பல்வேறு குடும்பங்களாகப் பிரிந்தது. இந்தப் போக்குக் காரணமாக, சொத்துக்களைச் சேகரிக்கும் மனப்பாங்கு பல்வேறு குடும்பங்களிலே தோன்ற வாயிற்று. உற்பத்திக்காரணிகள் பொது உடைமையினின்றும் விலகு கின்ற இப்போக்கின் நேரடி விளைவாக, உற்பத்தி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்களுமே பின்னர் ஒரு வகைச் சொத்தாகக் கருதப்பட்டனர். இது காரணமாக, அடிமைத்தனம் ஒரு சமூக முறைமையாக உருவாகலாயிற்று. ஒருவன் தான் உயிர் வாழ்வதற்கு மட்டும் அவசியமான பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமெனின், அவன் ஓர் அடிமையை வைத்திருப்பதில் ஒரு பயனும் இல்லை. தன்னுடைய குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பார்க்கினும் மேலதிகமான பொருள்களை அவன் உற்பத்திசெய்ய விழையும்போதே, ஓர் அடிமையை உடைமையாகக் கொள்வதன்மூலம் அவனுக்கு ஒரளவு நன்மை உண்டு. உற்பத்தி விளைநுட்ப வளர்ச்சி தொழிலின் விருத்திக்கு வித்திட்டதால், மிகை உற்பத்தியைச் சாத்தியமாக்கத்தக்க, அடிமை முறைமையின் தோற்றுத்திற்கு ஏற்ற சூழல் உருவாகலாயிற்று. இவ்வழி, இத்தகையதோர் அடிமை முறைமையிலே மனிதனால் மனிதன் சரண்டப்படும் முறைகளை நாம்காணலாம். அடிமை முறைமையின் தோற்றுத்துடன் சமுதாயம் பல்வேறு வர்க்கங்களாகப் பிரியவும் ஆரம்பித்தது. உற்பத்தி முறைகள், உற்பத்திக்காக உழைப்பைப் பயன்படுத்தும் வழிகள், சமூகச் செல்வத்திலும் வருமானத்திலுமிருந்து மக்களுக்கு உரித்தாகும் பங்குகள் என்பவற்றுடனுள்ள தொடர்புகளுக்கேற்ப ஒரு வர்க்கம் மற்றொரு வர்க்கத்தினின்றும் வேறுபடுகின்றது. இவ்வழி, அடிமை முறைமை நிலவிய சமுதாயத்திலே, ஒன்றிற கொன்று வேறுபடும் மூன்று வகைச் சமூக வர்க்கங்களை நாம்காணலாம். அடிமைகள் உட்பட உற்பத்திக்காரணிகளை உடைமையாகக் கொண்ட வர்க்கம், அடிமை வர்க்கம், தமது சொந்த உழைப்பைப் பயன்படுத்தி சிறிய நிலக்கூருகளையும்,

உற்பத்திக் கருவிகளையும் உடைமையாகக் கொண்ட கட்டில்லாத தொழிலாளர் வர்க்கம் என்பனவே மேற்கூறப்பட்ட மூன்று வர்க்கங்களாகும். அடிமை முறைமையின் கீழ் உற்பத்தித் துறையில் ஏற்பட்ட ஒழுங்கமைப்பானது இவ்வர்க்க முறைமையினாலேயே செயல்விளைவுடையதாயிற்று. சமூக மாற்றத்தின் முந்திய கட்டங்களைப் பார்க்கினும் பயனும் விளைத்திறனும் மிக்க கட்டங்களை அடிமை முறைமை கொண்டிருந்தது. அடிமை முறைமையை அடிப்படையாகக்கொண்டு, எகிப்து, கிரேக்கம், ரோம் போன்ற நாடுகளில் எழுந்த புராதன நாகரிகங்களை, இக்கூற்றுக்கு ஆதாரமாக நாம் கொள்ளலாம்.

ஒரு கட்டத்தில் மிகச் சிறந்ததாக விளங்கும் சமூக மாற்ற முறைமையொன்று, பிற்காலத்திலே, வேறொரு கட்டத்தில், முன் னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாகவும், சமுதாயத்தின் வருங்கால வளர்ச்சிக்குத் தடையாகவும் இருக்கலாம். அடிமை முறைமையைப் பொறுத்த மட்டில் இதுவே நிகழ்ந்தது. அடிமை முறைமையினைப் பார்க்கிறும், கட்டில்லாத தொழிலுள்ள ஒரு நிலைமையில் உழைப்பின் விளைத்திறன் அதிகமாகவிருக்கும் என்பதில் எட்டுணையும் ஜயமில்லை. எனினும், பல்வேறு சமுதாயங்கள் அடிமை முறைமையினை அடிப்படையாகக்கொண்டு மாபெரும் சாம்ராச்சியங்களைத் தாபித்துள்ளன. இந்தச் சாம்ராச்சியங்களின் நிருவாகத்திற்கென உயர்தரச் சேனைகளும், பரவலாகக்கப்பட்ட நிருவாகிகள் குழாமும் எனிதில் உருவாக்கப்பட்டன. இந்தப் பாரிய ‘சமூகக் கூர்ங்கோபுரம்’ முக்கியமாக அடிமைகளின் உழைப்பையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.

அடிமைகளின் உழைப்பிலே தங்கியிருந்த இந்த ஒட்டுண்ணிச் சமூகம் விரிவடைந்தபோது, நாட்டின் உற்பத்தியை மேலும் அதிகரிப்பதற்காக, அடிமை உழைப்போடு கட்டில்லா உழைப்பும் அவசியமாக இருந்தது.

நிலவுடைமை முறையில் உருவான தொழும்பர்நிலை, தற்காலக் கருத்தின்படி பூரண சுதந்திரமுடையதாக அமையவில்லை. எனினும், தமது சரீரம் சம்பந்தப்பட்டவரையிலே, கட்டுப்பாடுகளினின்றும் விடுபட்ட ஒரு வர்க்கத்தினர் படிப்படியாக உருவாயினர். மேலும், வயலிலே மண்கட்டிகளை உடைத்துப் பரப்புவதற்காக இரும்பாலான கொழுத்தட்டுப் போன்ற பல துணைக்கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை காரணமாக, உற்பத்தி முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களானவை அடிமை முறைமையின் படிப்படியான வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தின. சமூக வர்க்கங்களிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களே அடிமை முறைமையின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்த மிக முக்கிய காரணமாகும். உதாரணமாக,

அடிமைகளுக்கும், சுதந்திரத்தை அனுபவித்த ஏழை விவசாயிகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

அடிமை முறைமை சினதவுற்றமை, நிலமானிய முறைமை உருவாகுவதற்கு வழிவகுத்தது. நிலமானிய முறைமை நெடுங்காலம் நிலவிற்று. அது பல்வேறு நாடுகளிலும், பல்வேறு நிலமாறு காலங்களில் வெவ்வேறு வடிவங்களை எடுத்தது. எவ்வகையான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பினும், நிலமானியமுறைமையின் கருவாகக் கருத்தத்தை சில அம்சங்கள் உண்டோ.

முதலாவதாக, பிரதான உற்பத்திக் காரணியாக இருந்த நிலம் பெருமக்கள் வகுப்பினருக்குச் சொந்தமாயிருந்தது. குடியானவருக்குச் சொந்தமாக நிலம் யாதேனும் இருந்திருக்குமாயின், அந்நிலத்தின் பரப்பளவு புறக்கணிக்கத்தக்கதொன்றுக்கவே இருந்தது. கடைசியாக, அரசனே நாடு முழுவதிலும் இருந்த நிலத்தின் ஏக உடைமையாளருக்கு இருந்தான்; அவன் அத்தகைய நிலங்களைப் பெருமக்கள் தனக்குச் செய்த பல்வகைச் சேவைகளுக்குக் கைம்மாறுக அவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். ஒருமுகப்படுத்திய கட்டுப்பாட்டு முறையின்கீழ் பெருமக்களைத் தனது ஆட்சிக்கு உட்படுத்துவதற்கு அரசன் எப்போதுமே தவறிவிட்டபடியால், அதன் விளைவாக உண்மையில் நிலங்களைச் சொந்த உடைமையாகக் கொண்டு, அவற்றைத் தம் கட்டுப்பாட்டிலும் வைத்திருந்தவர்கள் பெருமக்களே. மேலும், அவர்களே அந்நிலங்களிலிருந்து அதிகப்பட்ச விளைவையும் பெற்று வந்தனர். பெருமக்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்த நிலங்களின் ஒருபகுதி அவர்களது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. இப்பகுதியானது ‘ஆட்சிப் பகுதி’ என வழங்கப்பட்டது. நாளடைவில் குடியானவர்கள் இந்த ஆட்சிப் பகுதியைப் பயிரிடுவதன் மூலம் இலவச சேவை செய்ய வேண்டியவராயினர். ஆயின் இப்பயிர்ச் செய்கையிலிருந்து கிடைத்த வருமானம் பெருமக்களுக்குப் போய்ச்சேர்ந்தது. இந்நிலங்களைத் தவிர, பெருமக்கள் சிறு காணித் துண்டுகளைக் குடியானவர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்தனர். இவற்றை அக்குடியானவர்கள் தமது சொந்தத் தேவைகளுக்காகப் பயிரிட்டு வந்தனர். காடுகளும் பயிரிடப்படாத நிலங்களும் பொது உடைமைகளாக இருந்தன. பயிரிடுவதற்குப் பயன்படும் விவசாயக் கருவிகளும் கால்நடைகளும் பல சந்தர்ப்பங்களிலே பெருமக்களின் உடைமைகளாயின.

இரண்டாவதாக, மானிய முறைமையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிற்றளவு உற்பத்தி முறையின் நோக்கம், தனிப்பட்ட பெருமக்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த மாவட்டச் சமூகத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றியுவதாகும். இதன்வழி, நாட்டின் முழுப்பொருளாதாரமும் தனினிறவுடைய பல பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்ட

துடன், அத்தகைய ஒவ்வொரு பிரிவும் ஒவ்வொரு பெருமகனின் கட்டுப்பாட்டிலும் கொண்டுவரப்பட்டது.

முன்றுவதாக, மானிய முறையிலே உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அடிமைகளுடைய ஊழியத்தின் வாயிலாக நடைபெற்றன. அடிமைகள் செய்த விவசாய உற்பத்தியிலிருந்து பெரும் பகுதியைப் பல்வேறு வரிகளின்மூலம் பெருமக்கள் தமக்குப் பயன் படுத்திக்கொண்டனர். பெருமக்களின் நிலங்களைப் பயிரிட்ட மைக்காகப் பல்வகைப் பணுவான வரிகளை அடிமைகள் செலுத்த வேண்டியவராயினர். நிலங்களிற் பெற்ற பலன்களிலிருந்து விளைபொருள்களையும் அவர்கள் வரியாகச் செலுத்தினர். மேலும், பெருமக்களிடமிருந்து பெற்ற விவசாயக் கருவிகளை உபயோகித்த தற்காகவும் அவ்வடிமைகள் வரி செலுத்தினர். அன்றியும், சட்டவிடயங்களுக்கும் நிருவாக விடயங்களுக்கும் அடிமையான வன் பெருமக்களிலே தங்கியிருந்தான். இதுகாரணமாகவும் அவன் பலப்பல வரிகளைச் செலுத்தவேண்டியவனும் இருந்தான்.

நான்காவதாக, மானியமுறைப் பொருளாதாரம் பெரும்பாலும் வழிமைகளிலும் மரபுகளிலும் தங்கியிருந்தது. தனிப்பட்ட சமூகக் கூட்டங்களைச் சேர்ந்தோரின் உரிமைகளும் கடமைகளும் வழிமைக்கு இணங்க நிருணயிக்கப்பட்டன. கொள்கையளவில் அரசனே சமூக பொருளாதார முறைமைக்கு அதிபதியாக இருந்தபோதிலும், பெருமக்கள்மீது தனது ஆட்சியை வெற்றி கரமாக நிலைநாட்டுவதில் அவன் தோல்வி கண்டான். இவ்வழி, சட்டத்தின் அடிப்படையிலான ஆட்சியைக் காட்டிலும் மரபின் அடிப்படையிலான ஆட்சியே நிலவிற்று. இக்காரணத்திற்காக மாத்திரமே, இந்த மானியமுறை அமைப்பை மரபின் அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு முறையை என்ற அளவில் சிலர் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஐந்தாவதாக, மானியமுறையிலே விவசாயிகளுக்கும் சிறு கைத்தொழிலாளருக்குமிடையே தொழிற்பிரிப்பு படிப்படியாகப் புகுத்தப்பட்டது. சிறு கைத்தொழில்கள் கைப்பணிக்கும் முறையையின்கீழ் நிறுவப்பட்டன. இக்குழுக்கள் கூட்டுப்பொறுப்புத் தத்துவங்கள் எனும் ஒரு முறையையின் அடிப்படையில் அமைந்த கைப்பணிகளுக்கான விசேட அமையங்களாகும். கைவினைஞர் அனைவரும் வெல்வேறுன கைப்பணிக் குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு கைப்பணிக் குழுவிற்கும் ஒரு தலைவன் இருந்தான். அவனுக்குத் துணையாக உதவிக் கைவினைஞர் சிலரும் தொழிற்பயிற்சியாளர் பலரும் இருந்தனர். அத்தலைவன் உற்பத்தியின் அளவையும், உற்பத்திப்பொருள்களின் தரத்தையும் கட்டுப்படுத்தி வந்தான். ஆயின், காலப்போக்கிலே கைப்பணிக்குழுக்

களின் தலைவர்கள் சிறப்புறிமையுள்ள வகுப்பினராக மாற, உதவியாளர்களும் தொழிற்பயிற்சியாளர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பினராக மாறினர்.

ஆருவதாக, மானியமுறைக் காலம் முதிர்ச்சியடைந்தபோது வர்த்தகம் படிப்படியாக அபிவிருத்தியடைந்தது. இந்த அபிவிருத்தியை உண்ணட்டு அரங்கிலும், சருவதேச அரங்கிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சமூகத்தில் ஏலவே இருந்துவந்த பல்வகைப் பிரிவினரோடு இப்போது ஒரு வர்த்தக வகுப்பினரும் சேர்ந்து கொண்டனர். வர்த்தகம் அபிவிருத்தியடைந்தது காரணமாகவும் அதன் பயனுக நாணயமுறைமையொன்று அபிவிருத்தியடைந்தது காரணமாகவும் புதிதாக ஒரு பிரிவினர் தோன்றி னர். இப்பிரிவினர் உள்ளுர்களிலும் நகர்ப்புறங்களிலும் வாழ்ந்த மக்களுடைய கடன் தேவைகளை நிறைவேற்றுமுகமாக வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்துவந்தனர்.

இவ்வாருக, தமக்குள் மாறுபட்ட நோக்கங்களையுடைய பல வேறு வகுப்பினர் உருவானமையை மானியமுறையிற் காணக் கூடியதாய் இருக்கின்றது. ஒருசார் கிராமப் பகுதிகளிலுள்ள பெருமக்கள், நகராணமைப் பகுதிகளிலுள்ள கைப்பணிக்குழுக்களின் தலைவர்கள், வர்த்தகர்கள், கடன்கொடுப்போர் ஆகியோர் சுரண்டல் செய்வோராய் இருக்க, மற்றொருசார் கிராமிய அடிமைகள், தொழில் பயில்வோர், நகராணமைப் பகுதியிலுள்ள கைத்தொழிலாக்கக் கைப்பணிக்குழுக்களைச் சேர்ந்த உதவியாளர்கள் ஆகியோர் சுரண்டலுக்கு உட்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டவராயினர். பலவேறு உருவங்களில் இவ்வகுப்பினர்களுக்கிடையில் நிலவிய முரண்பாடுகள் காரணமாக மானியமுறை வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. அத்துடன், சந்தைகள் விரிவடைந்ததினாலும் நாணயம் புழக்கத்திற்கு வந்ததினாலும் உற்பத்தி சம்பந்தப்பட்ட மானியமுறைமைத் தொடர்புகள் குன்றிவரத் தொடங்கின. அதே வேலையில் முதலாளித்துவத் தொடர்புகள் முக்கியத்துவம் பெற ஸாயின. இதனால் விவசாயத் துறையிலும் கைத்தொழிற்றுறையிலும் தனியார் சொத்துரிமை முறைமை அபிவிருத்தியடைந்தது. அதேவேலையில் சம்பளத்திற்காக உழைக்கும் தொழிலாளர் வகுப்பொன்றும் உதயமாயிற்று.

மானியமுறைமைத் தொடர்புகள் சில நாடுகளிலே இத்தகைய படிப்படியான மாற்றங்கள் வாயிலாகவும், வேறுசிலநாடுகளிலே புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் வாயிலாகவும் வீழ்ச்சியடையத்தில் தொடங்கின. மற்றுஞ் சிலநாடுகளில் அந்தியர் ஆதிக்கம் நிலைபெற றது காரணமாக மானியமுறைமை அந்நாடுகளிலிருந்து ஒழிக்கப்பட்டது. மானிய முறைமையின் சிதைவுகளிலிருந்து எழுப்பப் பட்ட முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறைமையினைப்பற்றி இந்த

அத்தியாயத்தின் மூன்றுவது பிரிவில் நாம் விளக்கமாக ஆராயலாம். இதே அத்தியாயத்தின் கடைசிப் பிரிவிலே முதலாளித்துவமுறைமைக்கு மாற்று முறைமையாகவுள்ள சமூகவுடைமைப் பொருளாதார அமைப்புமுறைமைப்பற்றி நாம் ஆராயலாம். உலகிலே தற்காலத்தில் நடைமுறையிலுள்ள முதலாளித்துவ சமூகவுடைமைப் பொருளாதார அமைப்புகளைப்பற்றி இவ்விரு பிரிவுகளிலும் விசேட கவனஞ் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை ஆராய்முன்னர், உலகின் பொருளாதாரங்களைப் பல்வேறு பிரிவுகளாக வகைப்படுத்துவதால் எழக்கூடிய பல்வகைப் பிரச்சினைகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாக ஆராய்வது பயனளிப்பதாகும்.

பொருளாதார முறைமைகளை வகைப்படுத்துவதிலுள்ள சிக்கல்கள்

நெடுஞ் காலமாக ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் விளைவாகவே தற்கால உலகிலுள்ள பல்வேறு பொருளாதாரங்கள் மேற்கூறியவாறு இன்றுள்ள நிலையை எய்தியுள்ளன. இப்பொருளாதார முறைமைகள் இயங்கும் முறையைக் கூர்ந்து கவனிக்கும் எவருக்கும், அம் முறைகளுள் எதுவுமே தூய அறிமுறை வகையிலுள்ள அடங்குவதன்று என்பது தெளிதிற் புலனாகும். இதனை மேலும் விளங்கப்படுத்தலாம். உதாரணமாக, முதலாளித்துவம், சமூகவுடைமை என்பவற்றுக்கு, கொள்கையளவிலே ஒன்று மற்றைய திலிருந்து வேறுபடும் விசேட இயல்புகளைக்கொண்ட, இருவகையான சமூக - பொருளாதார ஒழுங்கமைப்புகள் என்று வரை விலக்கணம் கூறலாம். ஏதாவது ஒரு முறைமை முற்றுக முதலாளித்துவ முறைமையாக அல்லது முற்றுக சமூகவுடைமை முறைமையாக இருக்குமாயின், அம்முறைமை மேற்கூறிய அறிமுறையான வரைவிலக்கணத்திற்கு முழுமையாக இயைந்ததாக இருக்கவேண்டும். ஆயின், நிசுலகில் நடைமுறையிலுள்ள பொருளாதார முறைமைகளை இத்தகைய பிரிவுகளுக்குள் அடக்கமுடியாது. எந்த ஒரு நாட்டிலும் பொருளாதாரம் உண்மையிற் செயற்படுவதிலிருந்து, பல்வேறு நிலைகளிலே முதலாளித்துவ இயல்புகளும் சமூகவுடைமை இயல்புகளும் தம்முள் ஒன்றுக்கொன்று கலந்து விடுகின்றன என்பதைக் காணமுடியும். வேறுசில நாடுகளில் இந்தப் போக்குடன் மானியமுறைமை இயல்புகளும் இருப்பதைக் காணலாம். மற்றுஞ்சில நாடுகளில் இப்போக்குடன் சிற்றளவிலேனும் குலஅமைப்பு முறைமையின் எச்சங்களையுமே காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவ்வழி, இந்த நிசுலகில் நிலவுகின்ற பொருளாதார முறைமைகளைப் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரிக்கும் போது, அப்பொருளாதாரங்களின் பல்வேறு இயல்புகளை முழுமையாகக் கண்டறிவதிற் கவனஞ்செலுத்தாது. அவ்வியல்புகள் அப்பொருளாதாரங்களில் எந்த அளவில் நிலவுகின்றன என்ப

தைக் கண்டறிவதிற் கவனஞ் செலுத்தவேண்டும். இந்தக் கருத்து அடுத்துவரும் அத்தியாயங்களிற் செய்யப்படும் ஆய்வு களில் மேலும் விளக்கப்படும்.

உலகிலே நிலவுகின்ற உண்மையான பொருளாதாரங்களை ஏதே ஆம் ஓர் அடிப்படையிற் பல்வேறு வகைகளாகப் பிரிக்க முடிய மாயினும், அப்பொருளாதாரங்களின் பல்வேறு வகைகள் எல்லா அமிசங்களிலும் ஒருசோனவயாக இருக்கின்றன என்று கரு துதல் தவறு. சில முக்கியமான இயல்புகள் அனைத்துப் பொரு ளாதார முறைமைகளுக்கும் பொதுவானவயாக அமைவதால், அப்பொருளாதார முறைகளைக் குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவிலே அடக் கியுள்ளோம். எனினும், குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவிலே இடம்பெறும் பொருளாதார முறைமைகளின் பொது இயல்புகள் அப்பொரு ளாதார முறைமைகள் யாவற்றிலும் சம அளவிலே அமைவதில்லை. மேலும், இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்படாத ஏண் இயல்புகள் தொடர்பாகவுமே, ஒரு வகையைச் சேர்ந்த பொரு ளாதார முறைமை மற்றொரு வகையைச் சேர்ந்த பொருளாதார முறைமையினின்றும் வேறுபடும் சாத்தியம் உண்டு.

எனினும், முக்கியமான சில பிரமாணங்களுக்கும், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வகைப்படுத்தல் நியதிகளுக்கும் ஏற்ப, உலகின் பொருளாதார முறைமைகள் எவ்வேணும் ஒரு பிரிவிலே வகைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆயின், இவை இத்தகைய இயல்புகள் உடையவை என்று திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாத வேறு சில பொருளாதார முறைமைகளும் உண்டு. விரிந்த கருத்திலே, ஷுகோஸ் லோவியாவை உதாரணமாகக் கொண்டால், அதை ஒரு கலப்பு முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமா, அன்றி ஒரு சமூகவுடைமைப் பொருளாதாரமா என்பதுபற்றிச் சிக்கல் எழலாம். ஆயின், வகைப்படுத்துவதில் இடர்ப்பாடுகளுக்கு இடமளிக்கும் இத்தகைய நாடுகள் உலகில் மிகச் சிலவே உண்டு. அன்றியும் காலச்செலவிற்கு ஏற்ப, பொருளாதார முறைமைகள் தங்களது அமைப்பை மாற்றிக் கொள்வதன் மூலம் அவை ஒரு வகையிலிருந்து மற்றொரு வகைக்குப் பெயரும் போக்குடையனவாய் இருக்கின்றன. சிலவேளைகளில் இம்மாற்றங்கள் ஒருபுரட்சி உருவில் ஏற்படலாம்; அல்லது ஒரு படிமுறையாக நடைபெறலாம். வெவ்வேறு வகைகளைச் சேர்ந்த பல்வேறு பொருளாதார முறைமைகளைப் பிரிப்பதில் ஒருவர் பின்பற்றும் வகைப்படுத்தல் முறைமைக்கேற்ப மேற்கூறப்பட்ட மாற்றங்கள் கருத்திற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

மேற்குறித்த மாற்றங்கள் படிப்படியாக நடைபெற்றுக் கொண்டும், ஒரு பாகுபாட்டினைக் கொணர முயற்சி எடுக்கப்பட்டுக் கொண்டும் வருகின்ற குறிப்பிட்ட ஒரு காலப்பகுதியிலே, மாறு

நிலைக்காலத்தில் அத்தகைய ஒரு பொருளாதாரம் இருக்க முடியுமா எனும் வினா முக்கியமாக எழுகின்றது.

உதாரணமாக, இன்றைய நிலைமைகளில் ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத்தை “வளர்ச்சியடைந்த” அல்லது “வளர்ச்சியடையாத” பொருளாதாரம் எனப் பகுக்கும்போது, இவ்விரு கட்டங்களுக்குமிடையே மாறுநிலைக் காலத்தில் இருக்கின்ற, இல்லேரல் போன்ற ஒரு நாடானது இவற்றில் எந்தப் பகுப்பைச் சார்ந்தது எனும் வினா எழுவது இயற்கையே.

சர்வதேச மட்டத்திலே, இந்த நிலைமைகளின் அடிப்படையில், உலகின் பஸ்வேறு பொருளாதாரங்களையும் முப்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவதாக, அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளை, அல்லது கலப்புப் பொருளாதாரத்தை யுடைய அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளை நாம் குறிக்கலாம். அவையாவன, வடஅமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, யப்பான், தென்னாப்பிரிக்கா, மேற்கொரோப்பா (பொதுவுடைமைக் கொள்கையைச் சாரர் ஐரோப்பிய நாடுகள்) ஆகும். இச்சில நாடுகளை “முதலாம் உலகம்” என அழைக்கலாம். இரண்டாவதாக, சமூகவுடைமைக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கும் நாடுகளை நாம் குறிக்கலாம். அவையாவன, சோவியத் ரூசியா, மக்கள் சீனக்குடியரசு, கிழக்கொரோப்பிய பொதுவுடைமை நாடுகள், வடகொரியா, வியட்நாம், கிஷ்பா என்பன ஆகும். இவை, “இரண்டாம் உலகம்” என அழைக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவதாக, பொதுவுடைமையை அல்லது சமூகவுடைமையைச் சாராத, குறைந்தமட்ட அபிவிருத்தியையுடைய நாடுகளைக் குறிக்கலாம். இத்தகைய அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகள் “மூன்றாம் உலகம்” என அழைக்கப்படுகின்றன. உலக சனத்தொகையிற் பெரும் விசிதசமத்தைக் கொண்ட-மேற்கூறிய முதலிருவகைப் பகுப்புகளிலும் அடங்காத - ஏனைய உலக நாடுகள் இப்பகுப்பில் அடங்குகின்றன.

தற்காலச் சர்வதேச அரசியலைப் படிக்கும்போது மேற்குறித்த பகுப்பீடானது மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். ஏனெனின், சர்வதேசத்தன்மை வாய்ந்த பிரச்சினைகள் எழுகின்ற அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், உலக நாடுகள் மூன்று குழுக்களாகப் பிரிந்து செயற்படுவதாகத் தோன்றுகின்றமையாலேயோம். நாம் சென்ற அத்தியாயத்தில் ஆர்யந்தது போல, முதன்மையான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் ஒவ்வொரு சமூகத்துக்கும் பொது வானவை. இத்தகைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பல்வேறு சமூகங்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற பல்வேறு முறைகளையும் விளங்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு ஒருவர் பொருளாதாரங்

களைப் பகுப்பீடுசெய்ய முயன்றால், அத்தகைய பகுப்பீட்டின் உபயோகமானது அதனுடைய நோக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே பெரிதும் வரையறுக்கப்பட்டதாகக் காணப்படும். ஏனெனில், பொருளாதார முயற்சிகளின் அடிப்படை இனைப்பைத் தீர்மானிப் பவையான உற்பத்திக் காரணிகள், நாணயமாற்று, நுகர்ச்சி என்பன, “அபிவிருத்தி குறைந்த நிலை” என்னும் சொற்றெடுத்தின் மூலம் எந்தவொரு விசேட நியமத்தையும் குறிக்கவில்லை என்பதாலேயோம். இவ்வபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளின் அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், பல்வேறு முறையை களினதும் சேர்க்கையைப் பயன்படுத்துவதினாலே தீர்க்கப் படுகின்றன. இச்சேர்க்கையிலே, முதலாளித்துவ, சமூகவுடையைத் தொடர்புகளும், சிலவேளைகளில், மானியமுறையைத் தொடர்புகளும், பழங்குடித் தொடர்புகளும் காணப்படுகின்றன. அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளின் பல்வேறுபட்ட சமூக-பொருளாதார முறையைகளின் இத்தகையதொரு சேர்க்கையினைத் தவிர, “அபிவிருத்தி குறைந்த” என அழைக்கப்படும் அத்தகைய விசேடமான சமூக-பொருளாதார முறையையொன்றினை அறி முகம் செய்வது இயலாத்தாகும்.

மறுபுறம், தற்கால உலகின் எந்த ஒரு நாட்டிலாவது தூய மானிய முறையையோ, தூய முதலாளித்துவ முறையையோ, தூய சமூகவுடையை முறையையோ நிலவமுடியாதென்பது மேலே கூறியவற்றிலிருந்து புலனாகும். இச்சந்தர்ப்பத்திலே, தூய மானிய முறையை என்றால் என்ன, தூய முதலாளித்துவ முறையை என்றால் என்ன, தூய சமூகவுடையை முறையை என்றால் என்ன என ஆராய்வது முற்றும் வேறுபட்ட ஒரு பிரச்சினையாகும். இவைபற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் கொடுக்கப்படலாம். அக்கருத்துக்கள் எவ்வாறிருப்பினும், இம்முறையைகளில் எந்த ஒரு முறையைனும் அதனது தூய வடிவில், எந்த ஒரு நாட்டிலும் நிலவ முடியாதென்பது என்டு முற்றும் உறுதியாகிறது.

ஆகையால், பொருளாதார நடவடிக்கையின் முக்கிய இனைப்பு எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதையும், தற்கால உலகிலே பொருளாதாரங்கள் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டு எவ்வாறு தொழிற் படுகின்றன என்பதையும் விளங்கிக்கொள்வதன் பொருட்டு, இப் பொருளாதாரங்களானவை இரு முக்கிய பகுப்புக்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன—அதாவது முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரமாகவும், சமூகவுடை-

1. மானியமுறைத் தொடர்புகளை அல்லது பழங்குடித் தொடர்புகளைப் பயன்பூர்ச்ச செய்யத்தக்க அத்தகைய பொருளாதாரங்கள் அடிப்படையில் இழுவில் இல்லை. ஆனால் சில பொருளாதாரங்களின் குறித்த சில பகுதிகளில் அத்தகைய தொடர்புகள் இருக்கின்றன என்பது உண்மையாகும்.

மையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரமாகவும் அவை வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு “அடிப்படை” என்ற அடை மொழிமூலம், தூயசமூகவுடைமைப் பொருளாதாரமோ, தூயமுதலாளித்துவப் பொருளாதாரமோ எவ்விடத்திலும் இல்லை என்ற உண்மையினை நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வத்தியாயத்தின் முதலிரு பகுதிகளிலும் இவ்விருவகைப் பொருளாதாரங்களினதும் அமைப்புப்பற்றி ஆராய்வோம்.

இச் சந்தர்ப்பத்திலே ஒவ்வொரு பகுப்பிலுமுள்ள பொருளாதாரங்களின் முக்கிய சிறப்பியல்புகளைப் பொதுவாக ஆராய்வதே எமது நோக்கமாகும்; அத்தகைய சிறப்பியல்புகளுக்கேற்ப நாடுகள் ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்று எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன என்பதை விளக்குவது, இங்கு எமது நோக்கமன்று.

முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார முறைமை

முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார முறைமையிலே பெரும் வேறுபாடுகள் உள். இவ்வழி, அத்தகைய பொருளாதாரங்களையுடைய நாடுகளைப் பொறுத்த மட்டிலே, ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்ற பெரும் ஆள்புலப் பரப்பினையுடைய நாடுகளையும், தெவான் போன்ற சிறு தீவுகளையும், சிங்கப்பூர் போன்ற நகராண்மை அரசுகளையும் ஒரு பிரிவில் அடக்கலாம். அன்றியும், உயர்மட்ட அபிவிருத்தியினையுடைய “முதலாம் உலக” நாடுகளும், மற்றும், இந்தியா, பங்களாதேசம், பாக்கிஸ்தான் போன்ற அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளுமே, முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார முறைமையை உடையனவாம்.

சில நாடுகளிலே குடியாட்சி அரசியல் முறைமை நிலவுகின்ற அதேவேளையில், போத்துக்கல், ஸ்பெயின், உகண்டா, சிலி, எதி யோப்பியா போன்ற சில நாடுகள் இராணுவ ஆட்சிக்கோ சர்வாதிகார ஆட்சிக்கோ உட்படுவதைக் காணலாம். முதலாம் அல்லது மூன்றாம் உலகத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளுக்கிடையே சில வேறு பாடுகள் இருப்பினும், அவை சமூக-பொருளாதாரக் கட்டுக்கோப்பினுள் முதலாளித்துவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரங்களாகவே கருதப்படுகின்றன.

முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் முதலாளித்துவத் தொடர்புகள் சமானவில் அபிவிருத்தியடைந்திருக்கவில்லை. முதலாம் உலகத்தின்கீழ்ப்பு பகுப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ள நாடுகளில் முதலாளித்துவத் தொடர்புகள் பெரிதும் அபிவிருத்தியடைந்துள்ளன. இந்நாடுகளில் மேற்குறித்த முதலாளித்துவத் தொடர்புகள் இரண்டு நூற்றுண்டு

களாக முறைப்படி நிலவி வந்துள்ளன எனினும், அபிவிருத்தியடைந்த பொருளாதாரங்களையும், அபிவிருத்தியடைந்துவருகின்ற பொருளாதாரங்களையும் பொறுத்தமட்டில், அவற்றுட் பல சிக்கல் மிகுந்தவையாகவும் பலதரப்பட்டவையாகவும் உள்ளமையால், அவற்றைத் தணியோரு பிரிவாகப் பகுப்பீடு செய்வது கடினமாகும். எனவே, அவற்றிலைமத்துள்ள அடிப்படையான சிறப்பியல்புகளைக் கவனமாக ஆராயவேண்டியுள்ளது. கீழே கொடுக்கப்படும் விளக்கத்தில் சில அடிப்படையான சிறப்பியல் புகள் காட்டப்படுகின்றன. அவை இந்நாடுகளில் மட்டும் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள்ல; வேறுபல நாடுகளிலும் அவை காணப்படுகின்றன. அத்தகைய சிறப்பியல்புகள் சமூகவுடைமை நாடுகளில் முனைப்பாக உள். இந்தப் பகுப்பில் அடங்குகின்ற நாடுகளிலே கலப்புப் பொருளாதார முறைமை காணப்படுகின்றது. ஆனால் இங்கு, இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, இக்கலப்பில் அடங்கியுள்ள முதலாளித்துவப் பண்புகளானவை, சமூகவுடைமைப் பண்புகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகையில், மிகவும் பயன்முனைப்பானவையாக உள். சமூகவுடைமைப் பண்புகளைப் பொறுத்த மட்டிலே, மாணியமுறைமைப் பண்புகளே பயன்முனைப்பானவையாக உள்.

முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரங்களின் மூலாதார அடிப்படை, தனியார் சொத்துரிமை ஆகும். அருமைப்பாடான சமூகவளங்கள் முக்கியமாகத் தனியாரின் உடைமையாக இருக்கின்றன. தனியாட்கள் என்ற வகையிலோ, பங்காளர் என்ற வகையிலோ, கூட்டுப்பங்குத் தொகுதிக் கம்பனியினர் என்ற வகையிலோ இவ்வளங்களைத் தனியார் துறையினர் அனுபவிக்கலாம். தனியார் சொத்துரிமை காரணமாக இத்தகைய வளங்கள் சொத்துரிமையுடையோவின் விருப்பப்படியே உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன. உற்பத்தி, நுகர்வு என்பவற்றைப் பொறுத்தமட்டிலே, தெரிவுச் சுதந்திரமானது தனியார் துறையிலேயே முற்றுக்கத் தங்கியுள்ளது. இது காரணமாக, தனியார் துறையானது அதற்குச் சொந்தமான உற்பத்திக் காரணிகளைக் கொண்டு எதைன, எவ்வளவு, எவ்வாறு உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிக்கும் சுதந்திரத் தினை உடையதாக இருக்கின்றது. அத்தகைய உற்பத்திப் பொருள்களிலிருந்து பெறப்படும் வருமானத்தில் எவ்வளவினை, என்ன நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்துவது என்பதை உற்பத்தி வருமானத்தைப் பெறுபவர் தீர்மானிக்கிறார். தனிமுயற்சியாளர்களோ எனின், உற்பத்திக்காரணிகளை அவற்றின் சொந்தக்காரரிடமிருந்து வாங்கி, அவற்றை உற்பத்தியிலீடுபடுத்தி, அத்தகைய முயற்சியின் மூலம் இலாபத்தைப் பெறுகின்றனர்.

இதனால், சமூகத்திலே முதலாளிகள் என்றும், தொழிலாளிகள் என்றும் இரு பிரிவுகள் தோன்றுகின்றன. இம்முதலாளி வர்க்கத்தினர் தொழிலாளி வர்க்கத்தினரின் மேலதிக உழைப்பை இலாபம் என்ற வடிவிற் கரண்டுகின்றனர். முயற்சியாளர் வகுப்பானது தனிப்பட்டமுறையில் இலாபம் உழைப்பதனை நோக்கமாகக் கொண்டு, நட்டம் ஏற்படும் என்பதனையும் பொருட்படுத்தாமல், உற்பத்தித்துறையிலே பரிசோதனைகளை மேற்கொள்வதன் வழியும், புதிய முறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதன்வழியும் பொருளாதார அபிவிருத்தி ஏற்பட வழிவகுக்கின்றது. அது செய்யும் பரிசோதனை வெற்றியளிப்பின், அவ்வெற்றியின் விளைவாகப் பெறப்படும் இலாபம் அதற்கே உரித்தாகும். அவ்வாறே அது செய்யும் பரிசோதனை தோல்வியுறின், அத்தோல்வியின் விளைவாக ஏற்படும் நட்டமும் அதனையே சாரும்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள விபரங்களின்படி, தற்கால உலகின் முதலாளித்துவ நாடுகளிலே சொத்துக்களின் உடைமையும், அச்சொத்துடைமை மூலம் உற்பத்திக்கான தீர்மானமெடுக்கும் உரிமையும் முற்றுக்கூட தனியார் துறையையே சார்ந்தனவென்று கொள்ளமுடியாது. அவை, வறிதே ஒப்பீட்டளவில் மட்டும் அவ்வாறு சாந்த்துள என்ஸாம்; ஏனெனின், ஒவ்வொரு பொருளாதாரத்தினதும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்த மட்டிலே, பல்வேறுபடும் அளவிற்கு அரசாங்கத் தலையிடு காணப்படுகின்றது என்பதாலேயாம். சமூக நலனுக்காக உண்மையாக வும், சுறுசுறுப்பாகவும் அரசு பங்கெடுக்கவேண்டிய பல பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் அரசாங்கது பங்கெடுத்து, அலுவல்கள் மேற்கொள்வதை இத்தகைய நாடுகளில் நாம் காணலாம். எனவே, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும், சமூகநலனுக்கும் இன்றியமையாத உள்ளமைப்பினை அரசாங்கம் வழங்குகிறது. முதலாளித்துவ உலகில் முக்கியமிடத்தைப் பெறுகின்ற மேலை நாடுகளையும், முதலாளித்துவக் கட்டுக் கோப்பினுள் இயங்கும் அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளையும் பொறுத்தமட்டிலே, புகையிரதசேவை, பஸ் போக்குவரத்து சேவை, மின்கார விநியோகம், நீர் வசதி, நீர்ப்பாசன வசதி போன்றவற்றை வழங்குகின்ற பொறுப்பானது மத்திய அரசாங்கத்தையோ, மாகாண அரசாங்கத்தையோ, உள்ளூராட்சி மன்றங்களையோ சார்ந்ததாக இருக்கிறது. அவ்வாறே கல்வி, சுகாதார சேவைகள் போன்ற சமூகசேவைகளும், பெரும்பாலும், மேற்குறித்த நிறுவனங்களாலேயே வழங்கப்படுகின்றன. அரசாங்கத் துறையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள கட்டுத்தாபனங்களானவை ஓரளவே தன்னட்சி பெற்றிருப்பினும், உற்பத்திப் பணிகளில் நேரடியாகப் பங்குகொள்ளின்றன. தனியார் துறையின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில்

அரசு தலையிடுவது, பெரும்பான்மையும் சமூக சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடனேயாம். இவ்வாறு அரசு தலையிடுவது வருமானத்தைப் பொறுத்த மட்டிலுள்ள ஒழுங்கீனங்களை மட்டு மன்றி, உள்நாட்டு ஒழுங்கீனங்களையும் குறைப்பதற்கேயாம். இவ்வாறே, சமூக நலனின் பொருட்டுத் தனியார் துறையின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் பல்வேறு வழிகளில் முயன்று வருகின்றது. “முற்றுரிமைக் காட்டெல்” களாகத் தம்மை நிறுவிக் கொண்டுள்ள வளிமை மிக்க தனியார் கம் பெனிகள் பொதுசனங்களைச் சரண்டுவதை அரசாங்கம் தடுக்கிறது. மேலும், அவை போதையளிக்கும் மதுபான வகைகளை விற்பதையும் அது தடைசெய்யலாம். தனியார் துறையின் நடவடிக்கைகளை அரசாங்கமானது கட்டுப்படுத்தலாம்; அன்றியும், அத்துறை தன் சுதந்திரத்தை நியாயமற்ற முறையிற் பயன்படுத்துவதையும் அது தடுக்கலாம். சில சந்தர்ப்பங்களிலே, தனிப்பட்ட வர்த்தக உரிமையாளர்கள் ஒன்றுகூடி, தமது சொந்த நன்மையின் பொருட்டுத் தம் செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்தி, அரசாங்கத்தினைத் தம்பால் ஈர்க்க முனைவர். அமெரிக்க அரசாங்கமானது மலிவான உழைப்புடைய நாடுகளிலிருந்து செய்யப்படும் புடைவை இறக்குமதிகளின் பேரிலே பங்கீட்டு முறை மையைப் புகுத்துவதன்மூலம் தன் உள்நாட்டு உற்பத்தியைப் பாதுகாக்க அண்மையில் நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது. அமெரிக்காவிலே புடைவை உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ள பகுதியினருக்கு இருந்த செல்வாக்கே, அரசாங்கத்தின் இத்தலையீட்டிற்குக் காரணமாகும். உள்நாட்டுக் கைத்தொழில்களைப் பாதுகாப்பதற்குச் சங்கவரி விதித்தல், இறக்குமதிப் பொருள்களின் பேரிலே பங்கீட்டு முறைமையைப் புகுத்துதல், அல்லது இறக்குமதிகளைத் தடைசெய்தல் என்பன அநேக முதலாளித்துவ நாட்டரசாங்கங்கள் தனியார் துறைக்கு உதவும் பொருட்டுக் கையாளும் பல்வேறு வழிமுறைகளோயாம்.

எனவே, ஒவ்வொரு முதலாளித்துவக் கலப்புப் பொருளாதார நாட்டிலும் ஒரு நடுத்தர வீச்சுடைய அரசாங்கத்துறை இருந்து வருகிறது. இப்பகுப்பில் அடங்கும் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுதேசிய உற்பத்தியில் 30 சதவீதம் அரசாங்கத்துறையிலிருந்து பெறப்படுகின்றது. அதேவேளையில், மொத்த நுகர்ச்சிச் செலவில் 20 சதவீதம் அரசாங்க நுகர்ச்சிச் செல்வாக இருக்கிறது. மொத்த மாரு மூலதனத்தில் 35 சதவீதம் அரசாங்கத்துறையிலிருந்து பெறப்படுகிறது. அதேவேளையில், குடும்ப வருமானத்தில் 10 சதவீதம் அரசாங்கத்துறையிலிருந்து பெறப்பட்டு, குடும்ப வருமானமாக ஆகிறது. எனவே, பொருளாதாரத்தில்

நடைபெறும் பல்வேறு அரசாங்க நடவடிக்கைகளுக்கு மாக அரசாங்கத்துக்கு வருமானம் தேவைப்படுகிறது. இவ்வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை, தன் சொந்த நேரடி உற்பத்தி இலாபங்களிலிருந்து அரசாங்கம் பெற்றுக்கொள்கிறது; அதேவேளையில் அதிற் பெரும்பகுதியை, தனியார் துறை வரிகளிலிருந்து அது பெற்றுக்கொள்கிறது. மீண்டும், அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளைக் கருத்திற்கொள்ளும்போது, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் 25 சதவீதத்திலிருந்து 30 சதவீதம் வரையுமான வற்றை அவை வரிகளாகப் பெறுகின்றன என்று இங்கே பொதுவாகக் குறிப்பிடலாம்¹. மேலே புள்ளிவிவரங்களோடு காட்டப்பட்டுள்ள உதாரணமானது முதலாளித்துவக் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளிருக்கும் அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளுக்குப் பொருந்த மாட்டாது. இவ்விவிருத்தி குறைந்த நாடுகளின் பொதுநிலைமையை விளக்குவதற்கு, நம்பத்தகுந்த புள்ளிவிபரத் தரவுகள் கிடைத்தற்கு அருமையாக உள். அதேவேளையில், புள்ளிவிபரத்தரவுகள் கிடைக்கத்தக்க அத்தகைய நாடுகளிலோ எனின், அரசாங்கத் தலையிட்டைப் பொறுத்தமட்டில் அவற்றின் நிலைமையானது, அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது, அத்துணை வேறுபாடானதன்று எனலாம். இவ்வாருக, ஒவ்வொரு முதலாளித்துவக் கலப்புப் பொருளாதார நாட்டிலும் அரசாங்கத்துறையானது நியாயமான அளவிலே தொழிற்படுகின்றது.

எனினும், முதலாளித்துவப் பொருளாதாரங்களிலுள்ள அரசாங்கத் துறையானது, சமூகவுடையை நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது, ஒப்பீட்டளவிற் சிறிதளவிலேயே தொழிற்படுகிறது எனலாம். இம் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரங்களில் மிக முக்கியமாக இருப்பது என்னவெனின், தனியார் சொத்துரிமையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட தனியார் முயற்சி முறையையொம். தனிச்சைப்படி இலாபம் சம்பாதிப்பதைப் பொறுத்தமட்டிலே, தனியார் துறையானது ஒப்பீட்டளவில் அதிக சுதந்திரத்துணை உடையது.

தனியாட்கள் இயல்பிலே வேறுபடும் மனதிலைகளைக் கொண்ட வர்கள். குறித்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தமட்டில், ஒரு வனின் நடத்தை மற்றொருவனின் நடத்தையினின்றும் முற்றும் வேறுபட்டிருக்கும். அப்படியாயின், தனியார் முயற்சிப் பொருளாதாரமொன்றிலே, மக்களின் பல்வேறுபட்ட நடத்தைகள் காரணமாகக் குழப்பங்களும், சிக்கல்களும் தோன்றுவோ எனும் வினா எழலாம். முதலாளித்துவ முறையிலே பொருளாதார

1. மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு எண்ணக்கருக்களையும்பற்றி, அத்தியாயம் 4 இல் விளக்கப்படும்.

நெருக்கடிகளும், குழப்பங்களும் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றுவது வழிமயேயெனினும், சாதாரண நிலைமைகளைப் பொறுத்த மட்டில், இத்தகைய நடத்தைகளானவை யாதேதூங்கி ஓர் ஒழுங்கு முறையிலேயே இடம் பெறுகின்றன. ஆயின், குழப்பங்களும், சிக்கல்களுமாற்ற இவ்வொழுங்குமுறை நிலையானது, மேல்மட்டக் கட்டுப்பாடின் விளைவாக வலிந்து கொணரப்படுகின்ற ஒரு நிலை அன்று. விலை முறைமையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு சந்தைமுறைமை வாயிலாகவே நடத்தைகளில் இந்த ஒழுங்கு முறை உண்டாகிறது. மக்கள் எடுக்கின்ற தனித்தனித் தீர்மானங்கள் பரஸ்பரம் ஒருங்கிணைத்துத் தொகுக்கப்படுவதன்விரீசந்தை உருவாகிறது. பொருளியலின்படி, விற்போருக்கும் வாங்குவோருக்கும் இடையே நிலவும் தொடர்பே சந்தை எனப்படும். இத்தகையதொரு சந்தைமுறைமையினாடாகவே முதலாளித் துவக் கலப்புப் பொருளாதாரம் இயங்குகிறது. ஈண்டு, இரண்டு வகையான சந்தைகளை நாம் முக்கியமாகக் கவனித்தல் வேண்டும். அவையாவன், பண்டங்களுக்கான சந்தையும், உற்பத்திக் காரணிகளுக்கான சந்தையுமாம். இவ்விருவகைச் சந்தைகளிலும் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களையும், உற்பத்திக் காரணிகளையும் பொறுத்தே விலை நிருணயிக்கப்படுகிறது. இந்த விலை முறைமையானது அல்லது விலைப்பொறிமுறைமையானது என்ன பொருள்களை உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்பது தொடர்பாக, தனியார்துறை உற்பத்தியாளர்களுக்கு வழிகாட்டுகிறது.

உற்பத்திக்காரணிகளுக்கும், பொருள்களுக்குமுரிய விலைமட்ட அதிகரிப்பினை அல்லது குறைவினைக் கொண்டே, எதனை, எந்த அளவில், எவ்வாறு, யாருக்கு உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்பது நிருணயிக்கப்படுகிறது. இலாபமிட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்டே உற்பத்தியாளர் செயற்படுவர். அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களிலிருந்து பெறப்படும் வருமானத்தையும், அத்தகைய பொருள்களை உற்பத்திசெய்ய அவர்களுக்கு உண்டாகும் செலவையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே, அவர்களது இலாபம் நிருணயிக்கப்படுகிறது. பொருள்களின் விலைகள் உற்பத்தியாளர்களின் வருமானத்தை நிருணயிக்கின்ற அதேவேளையில், உற்பத்திக் காரணிகள் அவர்களின் செலவை நிருணயிக்கின்றன. எனவே, ஒர் உற்பத்தியாளன் தன் இலாபங்களை உச்சமாக்க விரும்பினால், விலைமட்டங்களில் உண்டாகும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப, உற்பத்தி முறை, உற்பத்தி அளவு என்பவற்றை மாற்றிக் கொள்ளலாம். இத்தகைய உற்பத்திப் பொருள்களை வாங்குவதைப் பொறுத்தமட்டிலே சமூகத்திலுள்ள பலதரப்பட்ட மக்களுக்கும் இருக்கத்தக்க கொள்வனவு வலுவானது, கைக்கொள்ளப்படுகின்ற உற்பத்தி முறைகளைப் பொறுத்தும்,

ஈடுபடுத்தப்படுகின்ற உற்பத்திக் காரணிகளைப் பொறுத்தும், உற்பத்திக் காரணிகளை உடையோரின் வருமானப் பங்கிட்டைப் பொறுத்தும் நிருணயிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பலவேறு பொருள்களுக்குமிள்ளை தேவையும், அவ்வழி அப்பொருள்களின் விலையும் நிருணயிக்கப்படுகின்றன. உற்பத்திக் காரணிகளுக்குள்ள தேவையும், அவற்றின் விலையும் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களின் நுகர்ச்சித் தேவையைப் பொறுத்து நிருணயிக்கப்படுகின்றன.

மேற்குறித்தவாறு, முதலாளித்துவ முறைமையின்து தொழிற் மாடானது மிகவும் சிக்கலானதும், இடைத் தொடர்புள்ளதுமான சந்தைமுறைமையிலும், விலைமுறைமையிலும் தங்கியுள்ளது. இங்கு, பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற கண்கூடான ஒரு கட்டுப்பாட்டாளன் இல்லாமையால், இத்தகைய பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற விலைமுறைமையானது ஒரு கட்டுல்லாக இயக்கச்சக்தி எனப்படுகிறது. பொருளாதார நடவடிக்கைகள் இக்கட்டுல்லாக இயக்கச்சக்தியின் மூலம் நுகர்வோரின் விருப்பப்படி நடைபெறுகின்றன என, முதலாளித்துவத்திற்குச் சார்பாக வாதிட்டோர் எடுத்துக்காட்டினர். இவ்வழி முதலாளித்துவத்தின் மூலம் நுகர்வோர் ஆதிக்கம் உருவாகிறது எனவும் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுளர். இவ்வாதங்களானவை, முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமொன்றிற் போட்டி நிலவும் என்ற நம்பிக்கையையும், உற்பத்திக் காரணிகளினதும் பொருள்களினதும் விலை தொடர்பான போட்டியைப் பொறுத்த மட்டிலே உற்பத்தியாளர்கள் தம் விலைதொடர்பாகத் தம் செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்த எந்த வகையிலும் இயலாதவர்களாக உளர் என்ற நம்பிக்கையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள.

தூய முதலாளித்துவத் தத்துவம் எடுத்தியம்பும் இப்போட்டியை, உலகிலுள்ள முதலாளித்துவக் கலப்புப் பொருளாதாரங்கள் எவற்றிலுமே நாம் காணமுடியாது. இத்தகைய ஒரு பொருளாதார முறைமையிலே, நுகர்வோர் தம் விருப்பப்படி பொருள்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை உடையர் எனக்கொள்வது தவறாகும். மக்களின் நுகர்ச்சித் தேவைகளைத் தமக்குச் சாதகமானவையாக ஆக்கிக்கொள்வதன் பொருட்டு உற்பத்தியாளர்கள் பிரச்சார நடவடிக்கைகளில் இறங்குகின்றமையை இங்குக் குறிப்பிடல் பொருந்தும். நன்கு அபிவிருத்தியடைந்த இன்றைய முதலாளித்துவ நாடுகள், மிகவும் சிக்கல்வாய்ந்த பல்வகைப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்றன. இப் பொருள்களைப்பற்றி நுகர்வோர்க்குப் போதிய ஞானம் இல்லாமையால், அவர்கள் அவற்றில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று தீர்மானிக்க இயலா

திருப்பர். எனவே, உற்பத்தியாளர்கள் இப்பொருள்களுக்கான நுகர்ச்சித் தேவையினை நிருணயிக்க வல்லவராக இருப்பர்.

இப்பொருளாதாரங்களிலே முற்றுரிமைச் செல்வாக்கும் நிலவு கிறது. இவ்வழி, பொருள்களின் விலையை நிருணயிக்கும் ஆற்றலையும் உற்பத்தியாளர் பெற்றிருப்பர். நன்கு அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளிலே, நிலைபேருன் பெரிய கம்பனிகளானவை (பல நாடுகளில், குறித்த சில சந்தர்ப்பங்களிலே) தாம் சந்தைப்பட்டுத்தும் பொருள்களுக்குரிய விலையினை நிருணயிக்கின்றன. உண்மையில், சந்தையைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலை அவை பெற்றுள்ளன. உற்பத்திக் காரணிகளின் சந்தைகளிலுமே தூயபோட்டி நிலைமையை நாம் காணமுடியாது.

தூய முதலாளித்துவத்திற்குச் சார்பான கொள்கையிற் கூறப்படுவதுபோல நுகர்வோர் ஆதிக்கம் இராவிடினும் - வேறு வகையாகக் கூறின், விலைமுறையைப் பொறுத்தமட்டிலே நடை முறையிற் பல குறைபாடுகள் இருப்பினும் - அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளிலே, பெரும்பாலான பொருளாதாரத் தீர்மானங்கள் விலைமுறைமையின் மூலமும், சந்தை முறைமையின் மூலமுமே செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இந்நாடுகளிலுள்ள சந்தைகள் ஒன்றுடென்று நெருங்கிய தொடர்புடையவை. சந்தையின் ஒரு முலையில் நிகழும் மாற்றம், சந்தை முழுவதுமே பரவிவிடக்கூடும். அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளில் விலைமுறைமையின் மூலமே சகல பொருளாதாரத் தீர்மானங்களும் எடுக்கப்படுகின்றன என்று கூறுவது பொருந்தாது. தன்னிச்சையான விலை முறைமையின் குறுக்கீடின்றி, அரசாங்கமானது தன் விருப்பப்படி பல்வகைப் பொருளாதாரத் தீர்மானங்களையும் எடுக்கிறது. பொருளாதாரத்துறை முதலீட்டையும் கூட்டுத்தாபன முதலீட்டையும் பொறுத்தமட்டில் அரசாங்கம் தீர்மானம் எடுக்கும்போது, இலாப நோக்கைப் பார்க்கினும் பொதுவான சமுகநலனைக் கருத்திற் கொண்டே அது செயற்படக்கூடும். அப்படியாயின், உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களின்தும் சேவைகளின்தும் விலையானது தன்னிச்சைச் சந்தையாலன்றி, அரசாங்கத்தின் கட்டளையின்பேரிலேயே நிருணயிக்கப்படுகிறது. தனியார் துறை ஆதிக்கஞ் செலுத்தும் பொருளாதாரத்திலுமே, பொருள்களின்தும் உற்பத்திக் காரணிகளின்தும் விலையைப் பொறுத்தமட்டில் அரசாங்கச் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது.

1. நுகர்வோர் ஆதிக்கம் இருப்பினும், அந்த ஆதிக்கத்தினைப் பிரயோகிப்பதற்குரிய சக்தியானது தமிழன் வெறுபாடு காரணமாக நுகர்வோரிடமிடே சம அளவிற் காணப்படுவதில்லை; இவ்வழி, இத்தனையே ஒரு சமாகத்தில் உயர்ந்த வருமானமுடையோருக்கு அதிகமான சக்தியும், குறைந்த வருமானமுடையோருக்கு குறைவான சக்தியும் இருக்கும்

விலைக்கட்டுப்பாட்டு முறைமைகளின் மூலம் ஏற்படும் தாக்கத்தையும், பொருள்களின்பேரில் விதிக்கப்படும் விற்பனவுவரி, மொத்தவிற்பனவுவரி, சுங்கவரி முதலியவற்றையும், குறைந்தபட்சக் கூலிச்சட்டங்களின் வாயிலாகக் காரணிவிலையில் உண்டாகும் தாக்கத்தையும் இங்கு உதாரணங்களாகக் காட்டலாம். இறுதியாக, அபிவிருத்தியடைந்த குறித்த சில நாடுகளிலுமே, அவற்றின் பொருளாதாரத்திற்குப் பொதுவான ஒரு வழிகாட்டியாக, திட்டங்களும் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

முதலாளித்துவக் கட்டுக்கோப்பினுள் இயங்கும் அபிவிருத்திகுறைந்த நாடுகளிலே, பல சந்தர்ப்பங்களில், சந்தைமுறைமையினாலும் விலைமுறைமையினாலுமே வளங்கள் பங்கிடப்படுகின்றபோதும், அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் நிகழ்வதைப்போல அவை அத்துணை திறைமையாக பங்கிடப்படுவதில்லை. இக்குறைபாட்டிற்கு ஒரு காரணம் யாதெனில், அபிவிருத்தி குறைந்த பெரும்பாலான நாடுகளிலே, சந்தைக்காகப் பொருள் உற்பத்தி செய்யப்படும் வழக்கமானது இந்நாடுகளின் பொருளாதாரம் முழுவதும் பரந்திருக்கவில்லை என்பதேயாகும். இங்கே, மானியமுறைமையான்றில் உள்ளதைப்போல, பொருளாதாரத்திலுள்ள கணிசமான ஒரு பகுதியினர் உயிர்பிழைப்பதற்கெனமட்டுமே அதிகமான பொருளாதார நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன. எனவே, சந்தைமுறைமை இங்கு இயங்குவதில்லை. ஆகையால், மானியமுறைமையான்றில் நிகழ்வதைப்போல, உயிர்வாழ்வதற்கெனவே அதிகரித்த பொருளாதார நடவடிக்கைகள் இங்கு நிகழ்கின்றமையால், பொருளாதாரத்தின் பெரும்பான்மையான பகுதியிலே சந்தைமுறைமை இயங்குவதில்லை. சந்தைமுறைமை நிலவுகின்ற பகுதிகளிலுமே, அம்முறைமை திறைமையாக இயங்குவதில்லை. இத்திறைமைக் குறைவிற்குக் காரணம், இங்கு வலுப்படுத்தப்பட்ட சந்தைமுறைமையான்று இல்லாமையேயாம். சந்தைமுறைமை இங்கே பெரிதும் சீர்குலைந்திருப்பது உண்மையே. அபிவிருத்தி பெரிதும் குறைந்த நாடுகளைப் பொறுத்தமட்டிலே, வலுப்படுத்தப்பட்ட சந்தைபற்றியோ, முழுமைப் பொருளாதாரத்திலும் பரந்துள்ள காரணிகள்பற்றியோ நாம் ஆராய்வதுசாத்தியமில்லை. இலங்கையிலுள்ள பயிற்சிபெறுத் தொழிலாளன் ஒருவனை உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு சந்தைபற்றியன்றி, குறைந்தபட்சம் மூன்று சந்தைகள் பற்றியேனும் நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். அவையாவன, நகர உழைப்புச் சந்தை, கிராம உழைப்புச் சந்தை, பெருந்தோட்ட உழைப்புச் சந்தை என்பனவேயாம். இவை ஒன்றிலொன்று தங்கியிராமே, தனித்தனியாக இருப்பதற்குரிய முக்கியகாரணம், ஒரு சந்தைக்

கும் மற்றைய சந்தைக்குமிடையேயுள்ள கூவிமட்ட வேறுபாடேயாம். இத்தகைய சீர்குலைவான் சந்தைகள் காரணமாக, பொருளாதாரத்தில் அடிப்படையான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதன்பொருட்டு, வளங்களின் பங்கீட்டுமுறை என்ற வகையிலே சந்தை முறைமையானது அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளில் முற்றும் திறமையற்றதாக உள்ளது. அஃது இவ்வாறிருப்பினும், பெரும்பாலான நாடுகளில் இச்சந்தைமுறைமைமூலமே பங்கீட்டுப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன; அன்றியும், சந்தையின் செல்வாக்கைப் பொருளாதாரத்தில் இயலுமானவரையும் பரப்புதற்கும் முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன. சந்தைமுறைமை தோண்றுவதற்குமுன் உலகத்தின் பொருளாதாரங்கள் பலவற்றில் நிலவிய மானியமுறைமையானது, அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகள் பலவற்றிலே, வளங்களின் பங்கீட்டுமுறை என்ற ரீதியில், அதன் தனித்துவத்தை இழப்பதுபோலத் தோண்றுகிறது. அதேவேளையில், குறைபாடுகளை நிவர்த்திசெய்தற்பொருட்டு, பலவேறு நேரடிக் கட்டுப்பாட்டு முறைமைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள். பல அபிவிருத்தி குறைந்த நாடுகளானவை, ஒரு திட்டமுறைமையைக் கொண்றும் நோக்கோடு, படிப்படியாக முழுப் பொருளாதாரத்தையும் இனக்குவித்து, சொத்துவரிமையைப் பொறுத்தமட்டிலான தம் தொடர்புகளில் அடிப்படையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. எனவே, கட்டுப்பாட்டு நோக்கத்திற்காக இத்தகைய முறைமைகளைப் பயன்படுத்துகின்ற ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. இக்காரணத்தால், இந்நாடுகளை முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரங்களாகக் கொள்வது முற்றும் நியாயமானதே.

சமூகவுடைமையினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரங்கள் சமூகவுடைமை என்பது, ஒரு சமூக-அரசியற் பொருளாதாரத் தத்துவம் ஆகும். முதலாளித்துவ முறைமையைப் பொறுத்தமட்டிலே சமூகவுடைமை விருப்பப்படியானது என்னும் காரணத்தால், சமூகவுடைமையானது ஒரு பொருளாதார அமைப்பு முறைமையாக அறி முகப்படுத்தப்பட்டது. வெவ்வேறு எழுத்தாளர்கள் பலவேறு வழி களிலே சமூகவுடைமைக்கு வரைவிலக்கணம் கொடுத்திருக்கிறார்கள் சமூகவுடைமை நாடுகளாக நாம் இங்கே அறிமுகப்படுத்தும் நாடுகளானவை, காள்மாக்ஸ், பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ், லெனின், வியோட்ரெராட்ஸ்கி, ஜோசப் ஸ்டலின் போன்றோல் உருவாக்கப்பட்ட நாடுகளோம். இந்நாடுகள் சமூகப்புரட்சித் தத்துவத்தின் (இது, சிலவேளைகளில் முறைப்படி அமைந்த சமூகவுடைமை எனவும் குறிக்கப்படுகிறது) அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். 1917 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சிக்குப் பின் சமூகவுடைமை

யேத் தழுவிய முதல் நாடு சோவியத் ரூசியாவே. கீழே குறிப்பிட்ட நாடுகளின் சமூக பொருளாதார அமைப்புமுறையானது சமூகவுடைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளமையால், இந்நாடுகள் சமூகவுடைமை நாடுகள் எனப் பகுக்கப்படுகின்றன. இவை பல்கேரியா, ஹங்கேரி, போலந்து, ருமேனியா, செக் கோசிலவாக்கியா, ஜேர்மனி, யூகோசிலேவியா, அல்பேனியா, மொங்கோ யியா, கொரிய மக்கட் குடியரசு (வடகொரியா), வியட்நாம், மக்கள் சீனக்குடியரசு, இஷ்பாக் குடியரசு என்பனவேயாம்.

வெளினிய, மாக்சிய மரபுகளின் மூலம் இந்நாடுகளில் ஓரளவு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருந்த போதும், இச்சிந்தனையாளர்களாலே கட்டியெழுப்பப்பட்ட சமூகவுடைமை அமைப்பானது அதன் பண்டைத் தூய்மை நிலையில் இன்றும் நிலவுகிறது எனக் கூற முடியாது. ஒவ்வொருவரும் - வாழ்க்கையிலுள்ள சில அருமைப் பாடுகள் நீங்கலாக - தம்முடைய தேவைகளைப் பெறத்தக்க அத்தகைய வகையிலே தம்முடைய திறமையை இயலும் அளவிற்குப் பயன்படுத்தி வேலைசெய்வதன் மூலம், ஓர் இலட்சிய நிலையினை அடைவதே சமூகவுடைமைத் தத்துவத்தின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படும் இறுதிக் குறிக்கோன் ஆகும். மாக்சியத்தை ஏற்றுப் பொதுவுடைமைநிலையை அங்கீகரிக்கும் சமூகவுடைமை நாடுகளானவை, இந்தக் குறிக்கோளை நோக்கித் தாம் செல்கின்றபோதும், இறுதிக் குறிக்கோள் மிகுதொலைவில் உளது என்று கூறுகின்றன.

சமூகவுடைமை என்ற பகுப்பில் அடங்கும் நாடுகளின் பெயர்ப் பட்டியலைப் பார்க்கின்ற ஒருவரின் மனத்தில் எழுகின்ற முக்கிய மானதொரு கருத்து என்னவெனின், அந்நாடுகள் எத்துணை பல்வகைப்படுவனவாக உள் என்பதேயாம். இந்நாடுகளானவை, பரப்பளவிலும், குடித்தொகையிலும், குடித்தொகை அடர்த்தி யிலும், அபிவிருத்தி மட்டத்திலும், சமூக—பண்பாட்டுப் பாங்குகளிலும் ஒன்றினின்றும் ஒன்று பெரிதாகவில் வேறுபடுகின்றன. எனினும், இத்தகைய நாடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாக வள்ள முக்கியமானதொரு சிறப்பியல்பு யாதெனின், அடிப்படை உற்பத்தி வளங்கள் அங்கே தேசியமயமாக்கப்பட்டுள்ளமையாகும் அடிப்படை உற்பத்திக் காரணிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டுள்ளன. என இங்கே குறிப்பிட்டபோதும், நடைமுறையிலே அவை முழுச் சமூகத்தினதும் சார்பில் அரசு உடைமையாகவோ அரசாங்க உடைமையாகவோ இருப்பதோடு, கூட்டுறவு உடைமையாகவும் இருக்கின்றன என்பதை நாம் காணலாம். தேசியமயமாக்கலீப் பொறுத்தமட்டிலே இரண்டு முக்கிய விடங்களை இங்கு வளியுறுத்தல் வேண்டும். முதலாவதாக, ஒரு நாட்டின் பல்வேறு பிரிவுகளிலுமின்னள் சொத்துக்கள் பல்வேறு தொகுதியினர்க்கும்

உடைமையாகவுள்ள நிலை இங்கே குறிக்கப்படவில்லை. வேறு வகையாகக் கூறின், சமூக உடைமை என்பது, சுரங்கங்கள், தொழிற்சாலைகள், பண்ணைகள் போன்ற உற்பத்தி நிறுவனங்களில் வேலைசெய்யும் பல்வேறு தொகுதித் தொழிலாளர்களின்தும் உடைமையைக் குறிப்பதில்லை. சொத்து உடைமையானது பொதுவாக முழுச்சமூகத்திற்கும் உரியது. இரண்டாவதாக, மேற்குறித்த விடயங்களின்படி, பெருமளவான சொத்துக்கள் அரசு உடைமையாக இருப்பது காரணமாகவோ, சிலவகைச் சொத்துக்கள் சமூகத்தின் உடைமையாக இருப்பது காரணமாகவோ, எந்தவொரு நாட்டையும் சமூகவுடைமை நாடு என நாம் கூறமுடியாது. எனவே ஒரு நாடு சமூகவுடைமை நாடாக இருப்பதாயின், அடிப்படைச் சமூக மறுசீரமைப்பு அங்கே இருத்தல் வேண்டும்.

‘ஒரு நாடு சமூகவுடைமை நாடாக இருப்பதற்கு, அந்தநாட்டின் சொத்துக்கள் சமூகத்தின் உடைமையாதல் வேண்டும்’ என நாம் கூறுகின்றபோது, சமூகவுடைமைப் பொருளாதாரங்கள் என அழைக்கப்படும் அத்தகைய நாடுகளில் தனியார் சொத்துரிமை கிடையாது என அர்த்தம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. ஒவ்வொரு சமூகவுடைமை நாட்டிலும் வளங்களும் சொத்துக்களும் குறைந்தபட்ச அளவிலேனும் தனியார் உரிமையாக இருப்பதை நாம் காணலாம். தனியார் உரிமை அனுமதிக்கப்பட்டதுறைகளின் முக்கியத்துவமும் வடிவமும் நாட்டுக்குநாடு வேறுபடுகின்றன. நெடுங்காலம் நீடிக்கத்தக்க நுகர்ச்சிப்பொருள்களையும், சொந்த உபயோகத்திற்காக வீடுகளையும் உரிமையாக வைத்திருப்பதற்குத் தனியாட்கள் பொதுவாக அனுமதிக்கப்படுவர். இவற்றேடு, ஏனையோரின் உழைப்பைப் பயன்படுத்தாமல், உற்பத்தியிற் சொந்த உழைப்பைப் பயன்படுத்தின், உற்பத்தி வளங்களை உரிமையாகக் கொள்வதற்கு வாய்ப்புகள் உள். உதாரணமாக, சிறுபண்ணைகளும், சிறுபலசரக்குக்கடைகளும் தனியார் உரிமையாக இருக்கின்றன. ஆயின், ஒரு பொருளாதாரத்தினது சமூக உரிமையின் முக்கியத்துவம் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. 1937 போன்ற முந்திய ஒரு காலப்பகுதியிலேயே, குசியாவினது தேசிய வருமானத்தில் 99.1 சதவீதமானது சமூக உரிமைத் துறையிலிருந்து பெறப்பட்டது. இவ்வாறே, மொத்தக் கைத்தொழில் உற்பத்தியில் 99.8 சதவீதமும், மொத்த விவசாய உற்பத்தியில் 98.5 சதவீதமும், மொத்தச் சில்லறை வர்த்தகத்தின் விற்பனைத் தொகையில் 100 சதவீதமும் சமூக உரிமைத்துறையிலிருந்தே பெறப்பட்டன. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன்பே, தனியார் உரிமை முறைமையானது குசியாவில் ஒழிக்கப்பட்டது. மேலே குறிப்பிட்ட புள்ளிவிபரங்களைப் பொறுத்தமட்டிலே,

அவற்றிற் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாட்டினை ஏற்படுத்தத்தக்க அத்தகைய வகையில் அண்மையில் மாற்றம் ஒன்றும் நிகழவில்லை. வேறு இரண்டு சமூகவுடைமை நாடுகளைப் பொறுத்தமட்டிலே, 1960 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதிக்குரிய புள்ளி விபரங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

சமூக உரிமைத்துறையின் சுதாலீ தங்கள்

நாடு	தேசிய வருமானம்	மொத்தக் கைத்தொழில் உற்பத்தி	மொத்த விவசாய வரை விற்பனைத் உற்பத்தி	மொத்தச் சில் தொகை
போலந்து	80	99	13	99
சிங்ககுஜேர்மனி	86	85	91	78

இப்புள்ளிவிபரங்களையும் இனி வரவிருக்கும் குறிகாட்டிகளின் புள்ளிவிபரங்களையும் ஒப்பிடும்போதும், முதலாளித்துவ நாடுகளின் புள்ளிவிபரங்களை நோக்கும்போதும் நாம் மிகவும் அவதானமாக இருத்தல்வேண்டும். ஏனெனின், குறிப்பாகச் சமூகவுடைமை நாடுகளிலே, தேசிய உற்பத்திக்குரிய புள்ளி விபரங்களானவை முதலாளித்துவ நாடுகளிற் கைக்கொள்ளப்படுகின்ற அத்தகைய முறைமைகளுக்கு முரணுன் ஒரு முறைமையிலே தயாரிக்கப்படுகின்றன என்பதாலேயேயாம். மேலும் விபரங்களுக்கு அத்தியாயம் 4 இனைப் பார்க்க.

ருசியாவுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகையிலே மேற்குறித்த இருநாடுகளையும் பொறுத்தமட்டிற் பொதுவாகவும், குறித்த சில துறைகளைப் பொறுத்தமட்டிற் சிறப்பாகவும், தனியார் துறையானது கூடிய சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கிறது என்பது இப்புள்ளிவிபரங்களினின்றும் மிக வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. மேற்குறித்த நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது, யூகோசிலாவியா போன்ற தொரு நாட்டிலே, சமூக உரிமைத் துறையின் முக்கியத்துவத்தைச் சாலவும் குறைக்கின்ற ஒரு போக்குக் காணப்படுகிறது. இவ்வாருக் சமூகவுடைமை நாடுகளிலே தனியார் உரிமையும் தனியார் முயற்சியும் நிலவுகின்றன. எனினும், தனியார் துறையின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் புறக்கணிக்கத்தக்கதேயாம். பொதுவாக, தனியார் துறைக்குச் சிறிதும் முக்கியத்துவம் இல்லை என்றே தெளிவாகக் கூறிவிடலாம்.

சமூகவுடைமை நாடுகளிலே, சமூக உரிமைத் துறையினை விரிவடையச் செய்யும் முறையானது நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகிறது. தனியார் உரிமையை ஒழித்துச் சமூக உரிமையைக் கொணர்கின்ற இந்த மாற்றமானது, எந்தவொரு சமூகவுடைமை நாட்டிலும் சடுதியாக ஏற்பட்டதொரு மாற்றம் அன்று. மேலும்,

விவசாயம், கைத்தொழில், வணிகம், வங்கித் தொழின் முறைமை என்பவற்றைப் பொறுத்த மட்டிலே சொத்துக்களைத் தேசியமயமாக்குவது தொடர்பாக நிகழ்ந்த தொடர்நடவடிக்கைகள் அன்றும் ஒரு சீரானவையாக இருக்கவில்லை. உதாரணமாக, சிழக்கைரோப்பிய நாடுகளிலே, நட்டலீடு கொடுத்த பின்னரே தேசியமயமாக்கல் நிகழ்ந்தது; ஆனால் ருசியாவிலோ எனின், நட்டலீடு கொடுக்கப்படவில்லை. ருசியாவிலே, சொத்துக்களைச் சமூக வடைமையாக்கும் திட்டத்திற் பல தடங்கல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. ஆனால் ருசியாவின் அனுபவத்திலிருந்து நற்பாடம் படித்த ஏனைய சமூகவடைமை நாடுகளிலோ எனின், தேசியமயமாக்கும் திட்டங்களானவை படிப்படியாகவும், முறையாகவும், தடங்கல்களின்றி யும் செயற்படுத்தப்பட்டன.

எனிலும், சமூகத்தின் சார்பில் அதன் நலத்திற்காக உற்பத்தி வளங்களை உடைமையாக்ககொண்டு அவற்றை இயக்கும் அரசாங்கமானது, பல்வேறு நோக்கங்களையும் நிறைவு செய்வதற்காகப் பங்கீட்டு முறைமையினை இயக்குதல்வேண்டும். எனவே, நெடுங்கால, குறுங்காலத் திட்டங்களுக்கேற்பப் பொருளாதாரத்தை இயக்குவதற்கு அரசாங்கம் பல நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. முதலாவதாக, குறித்த ஒரு காலப்பகுதியின் அடிப்படையிலே தேசியமட்டத்திலும், மாகாண மட்டத்திலும், பிரிவுமட்டத்திலும், நிறுவனமட்டத்திலும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளை இயக்குவதிலே வேகத்தையும் பாங்கினையும் திட்டமிடல் வேண்டும். இரண்டாவதாக, திட்டமிடல் முடிவுகளை இயக்கி அவற்றைப் பயனுறுதியுள்ளவையாகச் செய்தல் வேண்டும். மூன்றாவதாக, பொருளாதார நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகச் சட்ட அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும். அதாவது, கொள்கை இயற்றுவோரின் விருப்பங்களுக்கேற்ப, பொருளாதார நடவடிக்கைகள் திட்பநுட்பமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் இயக்கப்படல் வேண்டும்.

இப்பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பல்கூட்டான நிருவாகப் பொறிமுறையொன்றினை நிறுவதற் அவசியம் என்பது தெளிவே. இந்த நிருவாகத்திலே இப்பணிகளை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக இரண்டு அரசியல் முதுரைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன, ‘சனநாயக மையப்படுத்துதல்’, ‘கட்சிக் கடப்பாடு’ என்பனவேயாம். முதலாவது முதுரையின்படி, முற்குறித்த பொருளாதாரத்துறைகளையும் மாகாண இயக்க நிறுவனங்களையும் பொறுத்தமட்டிலே, புதிய முறைகளைப் பரிசீலிப்பதற்கும் மற்றும் புத்தாக்கங்களுக்கும் குறித்த ஒரளவு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே சனநாயக இயல்பாகும். அராஜக நிலையினை நாட்டில் ஏற்படுத்தாமலிருப்பதும், பொதுநோக்கும் கீழ்மட்டத்

தொகுதியினர்க்கு அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரத்தை நடைமுறைப் படுத்துதற்கு இன்றியமையாதனவாகும். ஆகையால் கீழ்மட்ட நிருவாகப் பிரிவுகளின்மேல் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படுகிறது. எனவே, மேற்கூறிய இரண்டாவது முதுரையின்படி, பொதுவுடைமைக் கட்சி பிறப்பிக்கும் சுகல ஆணைகளையும்-அவை முக்கியமானவையாயினுஞ்சரி, முச்சியமில்லாதவையாயினுஞ் சரி-இக்கீழ்மட்ட நிருவாகப் பிரிவுகள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது கருத்தன்று. இத் தாபனங்கள் யாவும் கட்சியின் பொதுக் கோட்பாடுகளுக்கிணங்கச் செயற்படவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. சுகல விட்யங்களும் கட்சியினுலே கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன எனக் கூறுவது தவறாகும்.

வகுக்கப்பட்ட திட்டங்களுக்கேற்பவும், சொத்துக்களின் சமூக உடைமைக்கேற்பவும் ஒவ்வொரு சமூகவுடைமை அரசும் பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு அலகுகளையும் நெறிப்படுத்தவேண்டும். இவ்வளருகளில் விவசாய, கைத்தொழிற்றிட்டங்களும், வர்த்தகநிறுவனங்களும், போக்குவரத்துச் சேவைகளும் இடம்பெறும். அரசாங்கத்தின் திட்டங்கள் இந்த முகவர் நிலையங்களினால் நிறைவேற்றப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஆகவே இவ்வளருகளில் ஈடுபட்டுள்ளோரின் எத்தனங்களைப் பேணுதல் அவசியமாகும். மறுபுறம், சமூகச் சொத்துடைமையின் கீழ், பல்வேறு சமூகக் குழுக்கள், பொருளாதார அலகுகள் ஆசியவற்றின் தேவைகள் வெறுப்புக்கள் காரணமாக மோதல்கள் ஏற்படலாம். எனவே, ஒர் ஒழுங்கான முறையிற் குறிக்கோளை எய்தும் பொருட்டு மோதல்களைத் தீர்த்து இத்தாபனங்களை நெறிப்படுத்துவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படல்வேண்டும்.

எனவே, மேற்கூறிய குறிக்கோள்களை எய்த முயற்சிசெய்யும் சமூகவுடைமை நாடுகளிலே சில புதிய போக்குகளை நாம் அவதானிக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. பொருளாதார வாழ்க்கை முழுவடையும் பொறுத்தமட்டிலே சர்வாதிகாரக் கட்டுப்பாட்டு முறைமையை ஆரம்பித்த இந்நாடுகள், இத்திட்டங்களுக்கு (நோக்கங்களுக்கேற்பத திட்டம் வகுத்தல்) ஓரளவு சுதந்திரம் வழங்குவதன் மூலம் மாற்றத்தக்குள்ளாயின. முக்கியமாக, 1960 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் யதார்த்தரீதியான ஊக்கி முறைகள் பற்றிப் பல்வேறு பரிசோதனைகள் நடாத்தப்பட்டன. இத்தறுவாயில், ‘இலாப’ நோக்கு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இலாபம் தாபனங்களின் உடைமையாளரிடம் திரள்கின்ற காரணத்தால், அது முதலாளித்துவ முறைமையில் ஒரு முயற்சி முறைமையாக மாறுகிறது. ஆனால் சமூகவுடைமை முறைமை

யிலோ எனின், தனிச் சொத்துரிமை இல்லாததது காரணமாக, வர்த்தக நிறுவனத்தினுலே திரட்டப்படும் இலாபமானது ஒரு தனி நபரையோ, ஒரு சிறு குழுவையோ சென்றடையாது. இங்கு இலாபம் பிரிக்கப்பட்டு, மிகையுதியமாகத் தாபனத்தின் ஊழியர்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதால், அத்தாபனத்தை விணைத்திறனுடன் செயற்படுத்தி உச்ச இலாபத்தையீட்ட முயற்சிசெய்தல் பணிபுரிபவர்களுக்குப் பயனளிக்கும். ஊழியர்களின் சாதாரண சம்பளத்துடன் ஒப்பிடும்போது, இம் மிகையுதியம் அவர்களின் மொத்த வருமானத்திலே கணிசமான அளவாகும். ஒரு புறம் இத்தாபனங்கள் விணைத்திறனுடன் வெற்றிகரமாக இயங்குகின்றனவா என்பதைக் கணித்தற்கும், மறுபுறம் தொழிலாளர்கள் திறமையாகப் பணியாற்றுதற்கு தூண்டுதல் அளித்தற்கும் சமூகவுடைமை நாடுகளிலே பிரயோகிக்கப்படுகின்ற இலாப என்னக்கருவானது அண்மைக் காலத்தில் உருவாகிய ஒரு முக்கிய போக்கு எனக் கொள்ளப்படலாம்.

1965 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சோவியத் ரூசியா, கிழக்கு ஜூரோப் பிய நாடுகள் போன்ற சமூகவுடைமை நாடுகளிலே பொருளாதார அமைப்பு முறைமைகளைப் பொறுத்தமட்டிற் பல வேறுபாடுகள் நிலவிவந்தபோதும், அவை எல்லாவற்றையும் விரிவாக ஆராய்வதற்கு இங்கு இடமில்லை. ஆனால், இப்பொருளாதாரங்களில் விலையின் சார்புகளைப்பற்றி நாம் ஆராயாதுவிடின், சமூகவுடைமைப் பொருளாதார அமைப்பு முறைமைகள் தொடர்பாகக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் பூரணத்துவம் பெறுத ஒரு விளக்கமாகவே அமையும். பொதுவுடைமையின் இலட்சிய நிலையிலே ஒருவருடைய தேவைகள் விலை கொடுக்கப்படாமலேயே நிறைவேற்றப்படலாம்; எனினும், இந்த இலட்சியம் எதிர்காலத்தில் எய்தக்கூடிய ஒரு குறிக்கோளாகவே இருக்கின்றது. அதாவது, தற்போதைய நிலையிலே தேவைகளைப் பெறுவதற்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும். சமூகவுடைமைப் பொருளாதாரத்தை யுடைய எந்தவொரு நாடாவது இதுகாறும் பணத்தின் உபயோகத்தைக் கைவிடவில்லை. அங்கே, உற்பத்திக் காரணிகளையும் பொருள்களையும் வாங்கும்போது அவற்றுக்குரிய விலையினைப் பணமாகக் கொடுக்கவேண்டும். முதலாளித்துவ முறைமையிலுள்ளதைப் போன்று, சொந்த இலாபங்களைப் பெறுவதன்பொருட்டுப் பொருளாதாரத்தை விலை முறைமையின் மூலம் நெறிப்படுத்துதலை, சமூகவுடைமை நாடுகளிலே காண இயலாது. எனினும், தேவையுள்ளோரிடையே அருமைப்பாடான பொருள்களை விநியோகித்தற்கு விலை முறைமை முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கருவியாகவிருக்கும். மேலும், விலைமுறைமையானது பல்வேறு முயற்சிகளுக்கிடையில் உற்பத்திக் காரணிகளைப் பகிர்வதற்குத்துவம் ஒரு

முறையாகப் பயன்படுத்தப்படாமல், பிரதானமாக வருமானப் பங்கீடு சம்பந்தமான ஒரு கட்டுப்பாட்டு முறைமையாகவே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. பல்வேறு துறைகளிடையே காரணிகளின் விநியோகம் பங்கீட்டு முறைக்கேற்பவே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பொருள்களின் விலையாயினும் சரி காரணியின் விலையாயினும்¹ சரி அவை திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சாதனங்களாக அத்திட்டங்களுக்கேற்பப் பயன்படுத்தப்படும். சுருங்கக் கூறின், ஒரு சமூகவுடைமை அடிப்படையிலேதான் விலை திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

இங்கு, சோவியத் ரூசியாவை ஓர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். ரூசியாவில் விலை எவ்வாறு திட்டமிடப்படுகின்றதென்பதை இங்கே சுருங்கமாக விளக்கலாம். இந்நாட்டில், பொருள்களின் விலையில் மட்டுமேதான் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. உற்பத்திச் செயற்றிட்டத்திலிருந்து பெறப்படும் மொத்தவிலை தான் ரூசியாவிலே திட்டமிடப்படும் விலைப்பகுப்பில் முதன்மையானதாகும். பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்பட்ட முழுச்செலவுடன், இலாபமாகக் கொள்ளப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையையும் அம்முழுச்செலவோடு சேர்ப்பதன் மூலம் ஒரு தாபனத்தின் மொத்தவிலை நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. கீழ்மட்ட இலாபமே, அதாவது 3 சதவீதத்திற்கும் 5 சதவீதத்திற்கும் இடைப்பட்ட இலாபமே செலவுடன் சேர்க்கப்படுகின்றது.

பின்னர், கைத்தொழில் மொத்த விலையை நிர்ணயிப்பதற்கு, மொத்த விற்பனை மட்டத்தில் பொருள்களின் விநியோகத்திற்காக ஏற்படும் செலவு, விநியோகங்கு செய்யும் தாபனத்தின் இலாபம் ஆகியவற்றுடன் மொத்த விற்பனவு வரி ஒன்றும் சேர்க்கப்படும். கைத்தொழில் மொத்த விலையுடன் சில்லறை வியாபாரியின் தாபனச் செலவையும், இலாபத்தையும் கூட்டுவதன் மூலம் சில்லறை விலை பெறப்படும். நுகர்வோர் கொடுப்பது சில்லறை விலையோம்.

சில்லறை விலையைத் தீர்மானிக்கும்போது, விலை நிர்ணயிக்கும் நிறுவனத்திற்கும், பொருளின் தேவை, வழங்கிட்டிற்குமிடையே தொடர்புகள் ஏற்படுத்தவேண்டியது அவசியமாகும்². இத்தறுவாயில், தேவைக்கேற்ப வழங்கிட்டினை இனக்கப்படுத்துதலே, சில்லறை விலையினாற் செயற்படுத்தப்படும் விசேட சார்பாகக் கருதப்படுகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட மொத்த விற்பனவு வரியே சில

1. காரணியின் விலை எவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது என்பதைப் பொறுத்து, அரசாங்கத்தின் முடிவுகள் மொத்தச் செலவிலே தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவின்றன என்பது இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

2. இங்கு ஆராய்ப்பாத்தோறும், விவசாய விலையை நிர்ணயிக்கும்போது எழும் விசேட பிரச்சினை கள், சோவியத் ரூசியாவின் விலை அமைப்பை ஆராய்ப்போது முக்கியத்துவம் பெறும்.

வறை விலையில் ஏற்றவிரக்கம் ஏற்படுத்துவதற்குக் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மொத்த விலைக்கும் சில்லறை விலைக்கு மிடையேயுள்ள வெறுபாடு நிலையாகவுள்ள போதும், மாறியாக விருப்பது அரசாங்கத்தினும் கட்டுப்படுத்தத்தக்க இந்தமொத்த விற்பனை வரியேயாம். உற்பத்திச் செலவுகளையும், பங்கிட்டுச் செலவுகளையும், சில நிலையான விசிதசமங்களுக்கேற்ப நிர்ணயிக்கப்படும் இலாபத்தையும் அரசாங்கத்தினுல் நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்த இயலாது. கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்தால், திட்டத்தின் எதிர்பார்த்த குறிக்கோள்களுக்கு முரணுன் பக்கவிளைவுகள் உருவாகலாம். ஆனால், மொத்த விற்பனை வரியால் உண்டாகும் தளம்பல்களின் தாக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே, அரசாங்கத்தின் வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் இடம்பெறும் பிரேரணைகளினால் அது எளிதில் விலக்கப்படலாம். எனினும், மொத்த விற்பனை வரியிலும் பொருள்களின் சில்லறை விலையிலும் ஏற்றவிரக்கத்தை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் வழங்கிட்டிற்கேற்பத் தேவையினை இசைவுபடுத்தலாம். மொத்த விற்பனை வரியின் நெகிழ்ச்சி காரணமாக மற்றுமொரு நன்மை உண்டு. அது மொத்த விலையில் உள்ளடக்கப்படமாட்டாது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஊழியரின் முயற்சிகளிலே மொத்த விலையும், இலாபமும் தம் செலவாக்கினைச் செலுத்துகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு உற்சாகமளிக்கும்பொருட்டு அரசாங்கம் மொத்த விலையைக் கூட்டி மொத்த விற்பனை வரியைக் குறைக்கலாம். இவ்வழி, நூகர்வோரின் கமையை நீக்கலாம். மொத்தவிலை அதிகரிப்புக்கிணங்க, சமமான விகிதாசாரத்தில் மொத்த விற்பனை வரி குறைக்கப்பட்டால், சில்லறை விலையில் எத்தகைய மாற்றமும் ஏற்படாது.

சமூகச் சொத்துடைமை என்னும் எண்ணக்கருவினைச் சமூக வடைமை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த எண்ணக்கருவின்படி, சமூகத்தின் ஒரு பிரிவு மற்றொரு பிரிவினுற் சரணடப்படுதல் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது. இந்தத் தத்துவம் காரணமாக, சமூகவடைமை நொடுகளானவை வருவாய்ப் பங்கிட்டு வெறுபாடுகளைக் கொள்கையளவில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகக் கருதுகின்றன. என்கும், வருமானப் பங்கிட்டில் முழுச் சமத்துவம் இருத்தல் வேண்டும் என்பது கருத்தன்று. உழைப்பு சம்பந்தப்பட்டவரையில் முயற்சியை உயர்மட்டத்தில் வைத்திருக்கவும், தொழிலாளர் முன்னர் பெற்றிருந்ததைப் பார்க்கினும் சிறந்த பயிற்சியைப் பெற ஊக்குவிக்கவும்,

1. உதாரணமாக, காலனி விலையை மாட்டுவதன் மூலம் ஏற்றவிரக்கத்தை ஏற்றுத்த முடிந்தபோதும், உறுதியற ஒரு நிலை உருவாவதற்கு இடம் உண்டு. உழைப்பாகவிடது வருமானத்தின் அடிப்படை நோக்கும்பொது, இந்நிலை வாவேற்கூறத்தக்க என்று.

கூலிகளையும் வருமானங்களையும் திட்டமிடும்போது, கூலி வேறு பாடு ஒரு குறிப்பிட்ட மட்டத்தில் இருத்தற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன. உயர்மட்ட ஊழியர்களையும், கீழ்மட்டத் தொழிலாளரையும் பொறுத்தவரையில், முதலாளித்துவ நாடுகளிற் காணப்படுவதுபோன்று அவர்கள் பெறும் கூலிகளுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு இங்கு அவ்வளவு பாரதூரமானதன்று. வருமானத்தை மீளவும் பங்கிடுவதற்கு கூலி சம்பந்தமான கொள்கைகள் மட்டுமன்றி, பல்வேறு கொள்கைகளும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. அபிவிருத்தியடைந்த முதலாளித்துவ நாட்டு அரசாங்கக் கொள்கையின் பிரதான நோக்கம் வருமானப் பங்கீட்டைச் சமப்படுத்துவதேயாம். இந்நோக்கத்தை எய்துதற்கு அந்தநாடுகள் பின்பற்றும் பிரதானவழி உயர்வருமானம் பெறுவோரிடமிருந்து அதிக வரிகளை அறவிடுதலேயாம். வருமான வரியின் படிப்படியாக்கல்முறை மூலம் இது செயற்படுத்தப்படுகின்றது. ஆனால், சமூகவுடைமை நாடுகளிலோ எனின், வருமான வரிகளை விதித்தற்கு முன்னரே வருமானத்தைச் சமமாக்குவதற்கு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இங்கு இது தொடர்பாக, மேற்கூறப்பட்ட சம்பளக்கட்டுப்பாட்டு முறைகள் மட்டுமன்றி, விவசாய விலைக்கொள்கை முறைகளும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. மேலும் பல்வேறு பொருள்களையும், சேவைகளையும் இலவசமாகவோ குறைந்த விலைக்கோ வழங்குவதன் மூலம் கூலி வேறுபாடுகள் குறைக்கப்படுகின்றன. இலவசக் கல்வி, இலவசச் சுகாதார சேவை, வீட்டு வாடகைக்கென உதவிப்பணம் கொடுத்தல், போக்குவரத்துக் கட்டணங்களைக் கீழ் மட்டங்களில் வைத்திருத்தல், அவசியமான நுகர்வுப் பொருள்களைக் குறைந்த விலைகளில் விற்றல் ஆகியனவற்றை இதற்கான உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். உலகின் சமூகவுடைமை நாடுகளிலேயே, வருமானப் பங்கீட்டிலுள்ள வேறுபாடுகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் மிகக் குறைந்த அளவு ஒழுங்கீணங்களை நாம் அவதானிக்கத்தக்கதாக இருக்கும்.

சுருக்கம்

ஒவ்வொரு சமுதாயத்திற்கும் பொதுவான அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் உண்டெனினும், அப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பின்பற்றப்படும் வழிமுறைகள் சமூக பொருளாதார முறைகளுக்கேற்ப வேறுபடுகின்றன. பல்லாண்டுக் காலமாக ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் விளைவாகவே, தற்கால உலகின் நடைமுறையிலுள்ள பொருளாதார முறைமைகள் இன்றுள்ள நிலைமைக்கு விருத்தியடைந்துள்ளன. இம்மாற்றங்கள் சிலவேளைகளிலே புரட்சிகரமாகவும் மற்றும் வேளைகளிலே படிப்படியாகவும் நடைபெற-

நன. இந்தச் சமூக மாற்றங்களின் வடிவத்திற்கேற்ப அவற்றை வகுத்தல் மிகச் சிறந்த முறையல்லவெனினும், பொதுவாக இம் மாற்றங்கள் ஒன்றையொன்று படிப்படியாகத் தொடர்ந்து நடந்தேறின என்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். இங்கு குறிப்பிடப்படுவன குல அமைப்புமுறை, அடிமை முறை, மானியமுறை, முதலாளித்துவ முறை, சமூகவுடைமை முறை ஆகிய சமூகக் கட்டங்களாகும்.

பொருளாதார முறைகளைத் தனிப்பட்ட வெவ்வேறு வகை களாகத் தெளிவுபட வகுத்தல் கடினம். எனினும், உலகின் பல வேறு பொருளாதார முறைமைகளை, அடிப்படையில் முதலாளித்துவச் சமூகங்கள் என்றும் சமூகவுடைமைச் சமூகங்கள் என்றும், அவற்றின் முக்கியமான நடைமுறை இயல்புகளுக்கேற்ப, இருபெரும் பிரிவுகளாக வகுக்கலாம் என்பது இங்கு வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. முதலாளித்துவ இயல்புகளும் சமூகவுடைமை இயல்புகளும் ஒன்றுடனேன்று கலந்துள்ளமையால், அடிப்படை முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறைமை சிலவேளைகளிலே கலப்புப் பொருளாதார முறைமை என்று வழங்கப்படும். சொத்துரிமை பற்றிய தொடர்புகள், அடிப்படை பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் ஆகிய இரண்டு சிக்கல்களையும் விடுவிப்பதற்குக் கையாளப்படும் பலவேறு முறைகளுக்கேற்ப, மேற்கூறப்பட்ட பொருளாதாரங்கள் எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன என்று இங்குத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அருங் சொற்கள்

உம்பல்கள்	—	Tribes
குலங்கள்	—	Clans
சனநாயக மையப்படுத்துதல்	—	Democratic Centralisation
முற்றுரிமைக் காட்டெல்	—	Monopolistic Cartel

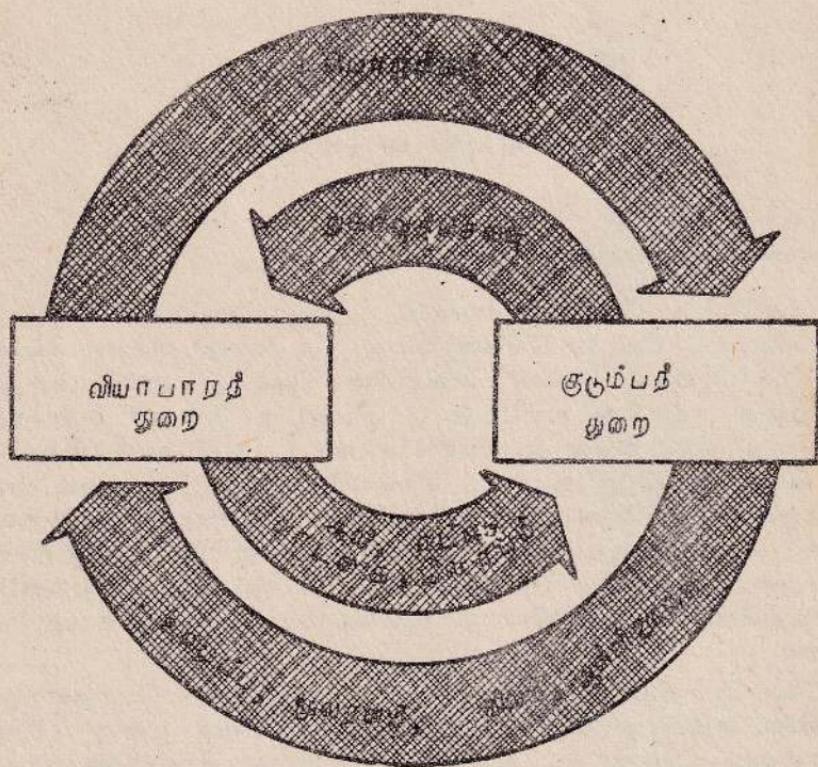
முன்றும் அத்தியாயம்

தேவையும் வழங்கீடும்

விலைப்பொறிமுறையும்
முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமும்

எந்தவொரு பொருளாதாரமும் நான்கு அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய பொருள்கள் எவ்வ? அவற்றின் மொத்த அளவு யாது? அவற்றை எவ்வாறு உற்பத்தி செய்வது? யாருக்காக உற்பத்தி செய்வது? என்பனவே அப்பிரச்சினைகளாம். எதிர்காலத்திற்காக வளங்களை எவ்வாறு ஒதுக்கீடு செய்யவேண்டும் என்பதும் ஒரு பொருளாதாரத்திலே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றும். விலைப் பொறிமுறை மூலம் இப்பிரச்சினைகளை முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்திலே தீர்க்கலாம் என்பது பற்றி ஏற்கவே அறிந்துள்ளோம். இப்போது, இதனை மேலும் விரிவாக ஆராய் வோம்.

விலைப்பொறிமுறையானது முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தினை எவ்வாறு வழிப்படுத்துகிறது என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, அத்தகைய பொருளாதாரத்தின் சாதாரண மாதிரிகை ஒன்றைக் கவனிப்போம். இந்த மாதிரிகையானது வரிப்படம் 3 : 1 இலே படவடிவத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்வரிப்படத்திற் காட்டப்படுவதுபோல, இப்பொருளாதாரத்திலுள்ள தனியாட்கள் இரண்டு அடிப்படை வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். பொருள் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ள அமைப்புகள் அனைத்தும் வியாபாரத்துறையைச் சேர்ந்தவை. பொருளை நுகர வோர் அனைவரும் குடும்பத்துறையைச் சேர்ந்தவராவர். வரிப்படம் 3 : 1 இல் உள்ள இரு சதுரங்களில் ஒன்று குடும்பத் துறையையும் மற்றது வியாபாரத்துறையையும் குறிக்கும். ஒரு வியாபாரமானது பயன்பாட்டை உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டுள்ள ஓர் அலகாகவே பொதுவாகக் கருதப்படுதலால், அத்தகைய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ள அலகுகள் அனைத்தையும் வியாபாரத்துறை எனக் கூறுதல் நியாயமானது. மறுபுறம், குடும்பம் எனும்போது அது பொருள் நுகர்வுக்காக அமைந்த ஓர் அலகு எனப் பொருள் தருதலால், நுகர்வில் ஈடுபட்டுள்ள அலகுகள் அனைத்தையும் குடும்பத்துறை என வழங்குவோம்.

வரிப்படம் 3 . 1

முதலாளித்துவம் பொருளாதாரத்தைச் சுட்டும் சாதாரண மாதிரிகை

இவ்வரிப்படத்திலே ஒரு சதுரத்திலிருந்து இன்னொரு சதுரத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் அம்புக்குறிகள், இப்பொருளாதாரம் எவ்வாறு செயற்படுகிறது என்பதைச் சுருக்கமான வடிவில் உணர்த்துகின்றன. ஒரு பொருளாதாரத்திலே, அரசாங்கத்துறை என்றும் வெளிநாட்டுத்துறை என்றும் முக்கியமான வேறு இரு பிரிவுகளும் இருக்கின்றன. இருப்பினும், நாம் கற்பதைச் சிக்கலாக்காதிருத்தற்பொருட்டு அவற்றை இப்போதைக்கு ஆராயாது விடுவோம். எனினும், நாம் தொடர்ந்து கற்கும்போது, இத்துறைகளைப்பற்றிக் கற்கவேண்டிய பொருத்தமான தருணங்கள் வரும்போது, இந்தச் சாதாரண மாதிரிகையை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்த மாதிரிகையிலே காட்டப்படுவதைப்போல, பொருளா தராறத்தில் உள்ள வளங்கள் அனைத்தும் குடும்பத்துறைக்கே உரித் தான்வை. ஆயினும், குறித்த ஒரு விலையில் அவை வியாபாரத் துறைக்கு விற்கப்படுகின்றன. வியாபாரத்துறைக்கு உழைப்பு, மூலதனம், நிலம் ஆகியன செல்லுமாற்றை உணர்த்தும் அம்புக்குறி மூலம் இது கூட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வளங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதற்காக வியாபாரத்துறையானது குடும்பத்துறைக்குக் கூவி, வட்டி, வாடகை, இலாபம் ஆகிவற்றைச் செலுத்துகிறது. வரிப்படத்தின் அதே பக்கத்தில் உட்புறத்திலுள்ள அம்புக்குறியால் இது காட்டப்பட்டுள்ளது. வியாபாரத் துறையினுற் செலுத்தப்படும் இத்தகைய கொடுப்பனவுகள் குடும்பத்துறையின் வருமானமாக அமைந்துள்ளன. அன்றியும், வியாபாரத்துறை உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களுக்கு மாற்றாக, குடும்பத்துறை அத்தகைய வருமானங்களை வியாபாரத்துறைக்குக் கைமாற்றஞ் செய்கிறது. வரிப்படத்தின் எதிர்ப்புறத்திலுள்ள அம்புக்குறிகளால் இது காட்டப்பட்டுள்ளது.

இம்மாதிரிகையிலே, மேலேகூறிய நான்கு அடிப்படைப் பிரச்சினைகளுக்குமுரிய தீர்வுகள், வியாபாரத்துறையும் குடும்பத்துறையும் மேற்கொள்ளும் தீர்மானங்களின் விளைவுகளாகும். எனவே, அத்தகைய தீர்மானங்களைப் பாதிக்கும் முக்கிய நோக்கங்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். வியாபாரத்துறையில் உள்ள நிறுவகங்கள் உச்ச இலாபம் பெறுதற்பொருட்டு, உற்பத்திக் காரணி களைப் பயன்படுத்திப் பொருள் உற்பத்தி செய்வதையே தங்கள் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. எனவே விற்பனையாகக்கூடிய பொருள்களையே—அதாவது குடும்பத்துறைக்குத் தேவையான பொருள்களையே—அவை உற்பத்தி செய்யும். அத்தகைய குழ்நிலையில் பொருள்களின் விலைகளே நிறுவகங்களை வழிப்படுத்துகின்றன. நிறுவகங்கள் எதிர்பார்த்த தைக் காட்டிலும் கூடுதலான ஒரு விலையிலே குறித்தவொரு பொருள் விலைப்படுமாயின், நிறுவகங்கள் அப்பொருள் உற்பத்தியை அதிகரிக்கும். மறுபுறம், எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் குறைவான விலையிலே ஒரு பொருள் விலைப்படுமாயின், நிறுவகங்கள் அப்பொருள் உற்பத்தியைக் குறைக்கும். சிறிதேனும் விலைப்படாத எப்பொருளும் உற்பத்தி செய்யப்படமாட்டாது. அதன் விலை பூச்சியமாக இருக்கும். இவ்வாருக, பொருள்களின் விலையில் உண்டாகும் தளம்பல்களே எது, எந்த அளவில் உற்பத்தி செய்யப்படவேண்டும் என்பதனைத் தீர்மானிக்கும்.

பொருள்கள் எவ்வாறு உற்பத்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானிக்கையில், குறித்தவொரு பொருளை உற்பத்தி

செய்வதற்கு எத்தகைய உற்பத்தி வினைநுட்பங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற பிரச்சினையில் விசேட கவனம் செலுத்த வேண்டும். மேலே கூறிய உற்பத்திக் காரணிகளைப் பல்வேறு விகித சமங்களில் இனித்து பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய முடியும். எடுத்துக் காட்டாக, குறித்தவொரு பொருளை உற்பத்தி செய்வதற்கு மூலதனமும் உழைப்பும் தேவைப்படுமாயின், அவ்விரண்டையும் வெவ்வேறு விகித சமங்களிற் சேர்த்து அதனை உற்பத்தி செய்யலாம். ஒருசார் உழைப்பைக் காட்டிலும் மூலதனத்தை ஒப்பீட்டளவிற் கூடுதலான விகிதசமத்திற் 'பயன்படுத்தலாம். இந்திலையில் உற்பத்தி வினைநுட்பமானது மூலதனச் செறிவுடைய தாக இருக்கும். மற்றொருசார், மூலதனத்தைக் காட்டிலும் உழைப்பை ஒப்பீட்டளவிற் கூடுதலாக விகித சமத்திற் பயன்படுத்தலாம். இந்திலையில் உற்பத்தி வினைநுட்பமானது உழைப்புச் செறிவுடையதாக இருக்கும். இவ்விரண்டினுள்ளும் எந்த முறையானது மலிவாக இருக்கும் என்பதிலேயே இவ்வற்பத்தி வினைநுட்பம் தங்கியுள்ளது. அதேசமயம் இவ்வினைநுட்பம் உற்பத்திக் காரணிகளின் ஒப்பீட்டு விலைகளிலே தங்கியுள்ளது. குறித்தவோர் உற்பத்திக் காரணி மற்றதைக் காட்டிலும் மலிவாக இருந்தால், அதுவே கூடுதலான விகித சமத்தில் பயன்படுத்தப்படும்.

யாருக்காகப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்ய வேண்டும் என்பதும் விலைமுறைமையாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இதனை வெரூரு வகையாகக் கூறுவதாயின், ஒரு பொருளாதாரத்திலே உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களை நுகர இருப்போர் யாவர்? என்று சொல்லலாம். உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்வதன் மூலம் அவற்றை நுகரலாம். மேலும், வருமானம் இருந்தால் மாத்திரமே அவற்றைக்கொள்வனவு செய்ய முடியும் என்பதால், இது வருமானப் பங்கிட்டுப் பிரச்சினையாக உருவெடுக்கின்றது. ஒரு பொருளாதாரத்திலுள்ள வெவ்வேறு வருமானங்களையும் கூலி, வட்டி, வாடகை, இலாபம் என வகுக்கலாம். பிறவற்றேடு ஒப்பிடுகையில் இவ்வருமானங்களுள் ஏதேனும் ஒன்று அதிகரிக்குமாயின் குறித்த அவ்வருமானத்தைப் பெறுவோரின் கொள்வனவு வலு அதிகரிக்கும். அதுகாரணமாக, அவர்கள் விரும்பும் பொருள்களுக்கான தேவையும் அதிகரிக்கும். இப்போது அப்பொருள்களின் விலை அதிகரிக்குமாதலின், அப்பொருள்களைக் கூடுதலாக உற்பத்தி செய்யுமாறு உற்பத்தியாளரும் தூண்டப் பெறுவர். ஏனை வருமானங்களோடு ஒப்பிடுகையிலே, குறித்தவொரு வருமானம் வீழ்ச்சியடையுமாயின், உற்பத்தியின் அமைப்பும் அதற்கேற்ப மாறுபடும். குறித்தவொரு வருமானத்தைப் பெறும் ஓர் உற்பத்திக் காரணிக்குச் செலுத்த

தப்படும் விலையில் உண்டாகும் ஏற்ற இறக்கத்திற்கேற்ப, அவ்வருமானம் அதிகரிக்கும் அல்லது குறையும். இவ்வாரூக, இறுதியாக ஆராயும்போது, பொருள்கள் யாருக்காக உற்பத்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்ற பிரச்சினை விலை முறைமையாலே தீர்க்கப்படுகிறது.

எதிர்காலத்துக்கென வளங்களை ஒதுக்கிடு செய்வதும் விலை முறைமையிலேயே தங்கியுள்ளது. இயந்திரங்களை உற்பத்தி செய்தல், தொழினுட்ப அறிஞர்களைப்பயிற்றுதல்போன்ற நடவடிக்கைகளை, எதிர்காலப் பயன்பாட்டுக்காகத் தற்கால வளங்களைப்பயன்படுத்தும் செயல்களாகக் குறிப்பிடலாம். இவற்றிற்காக வியாபாரத்துறையானது குடும்பத்துறையிடமிருந்து கடன்களைப் பெறுகிறது. அத்தகைய கடன்களுக்காகச் செலுத்தப்படும் விலையை வட்டியென அழைப்பர். வட்டி வீதத்தில் உண்டாகும் தளம் பல்களுக்கேற்ப, பொருள்களின் வழங்கிட்டுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் வளங்களின் அளவும் வேறுபடும்.

இவ்வாரூக, முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் ஒன்றிலே வளங்களின் பங்கீட்டைத் தீர்மானிக்கும் ஒரு பொறிமுறையாக விலை முறைமை அமைந்துள்ளது. இதனால், ஒரு பொருளின் விலையும் அஃது உற்பத்தி செய்யப்படும் அளவும் எவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்பதை இனி விரிவாக ஆராய்வோம். ஒரு பொருளின் விலையும் அளவும் அப்பொருளுக்குரிய சந்தையிலே, தேவை வழங்கிட்டு சத்திகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. எனவே, தொடக்கத்தில் சந்தை, தேவை, வழங்கிடு என்ற எண்ணக்கருக்களைப் புரிந்துகொண்டு, பின்னர் சந்தையிலே தேவை — வழங்கிட்டுச் சத்திகள் எவ்வாறு செயற்படுகின்றன என்பதை ஆராயலாம்.

சந்தை

ஒரு பொருளைக் கொள்வோரும் விற்போரும் சந்திக்கும் இடமே சந்தை என்பது பொது வழக்கு. ஆயின், பொருளியலிலே ‘சந்தை’ என்பது குறித்த எவ்விடத்தையும் கட்டுவதாகாது. கொள்வோரும் விற்போரும் தொலைபன்னி மூலமோ, கடிதப் போக்குவரத்துமூலமோ, சேவகர் மூலமோ பொருள்களை வாங்கும்போதும் விற்கும்போதும் அச்செயற்பாட்டையும் சந்தை எனலாம். சந்தையெனும் பதத்திற்கு வரைவிலக்கணம் வகுக்கும்போது இச்சிறப்பியல்புகளையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். எனவே, சந்தை எனக் கூறும்போது, ஒரு பொருளை வாங்குவோருக்கும் விற்போருக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பினைப் பேணும் ஒர் அமைப்பினையே பொருளியலாளர் குறிப்பிடுவர். இவ்வாரூக, ஒரு சந்தையைப் பெளதிக அடிப்படையிற் கட்டிக்

காட்டுவது சாத்தியமாகாது. விற்கப்படும் பொருளின் தன்மை விலேயே சந்தையின் அளவு தங்கியிருக்கும். கிராமவாசி ஒருவன் கிராமச் சந்தைக்குக் காய்கறிகள் வாங்குவதற்காகவும் செல்கிறுன்; தலைமயிரை வெட்டுவிப்பதற்காகவும் செல்கிறுன்; ஆனால், தனது பாதணிகளையும் ஆடைகளையும் வாங்குவதற்காக அவன் அருகிலுள்ள பட்டினத்துக்குச் செல்லலாம். மறுபுறம், ஒரு மணிக்கூட்டையோ தட்டச்சுப் பொறியையோ வாங்க விரும்பி வேல் அவன் பெரிய பட்டினம் ஒன்றுக்குச் செல்லவேண்டும். சில வேளை நாட்டின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் ஒரு சந்தை விரிந்து செல்லலாம். இதற்கு உதாரணமாக உள்நாட்டிலே கிடைக்காத ஒரு புத்தகத்தை வெளிநாட்டிலிருந்து தருவிப்பதற்கு அவசியம் ஏற்படுவதைச் சொல்லலாம். இவ்வாரூப, எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் தன்மைக்கேற்ப ஒரு சந்தையின் விரிவெல்லை அமைகின்றது. எனினும், ஒரு பொருளுக்குரிய சந்தை இன்னேரு பொருளுக்குரிய சந்தையினின்றும் முற்றுக வேறுபட்டுள்ளது என்று கருதலாகாது. கிராமச் சந்தையிலுள்ள காய்கறிகளின் விலைக்கும் நகரச் சந்தையிலுள்ள காய்கறிகளின் விலைக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடானது, பட்டினத்திற்கும் கிராமத்திற்கு மிடையே பொருள்களை அனுப்புதற்காக ஏற்படுஞ் செல்வைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கலாம். நகரத்தைக் காட்டிலும் கிராமத்திலே காய்கறிகளின் விலை கூடுதலாக இருந்தால், ஒருவர் காய்கறி வாங்குதற்கு நகருக்குச் செல்லவே விரும்புவார். மறுபுறம், நகரத்துக் காய்கறிகளைக் காட்டிலும் கிராமத்தில் விளைந்தவை விலைகுறைவாக இருந்தால், காய்கறி வாங்குதற்காக நகர வியாபாரிகள் கிராமங்களுக்குச் செல்வர். இதுகாரணமாக, கிராமச் சந்தையிலே காய்கறிகளின் விலை அதிகரிக்கும். இதிலிருந்து ஒவ்வொரு சந்தையும், ஏனைய எல்லாச் சந்தைகளுடனும் ஏதோ வோர் தொடர்புடையது என்பது தெளிவு.

தேவை

பொருளியிலே தேவை என்பது பல நிலைமைகளை உள்ளடக்கியுள்ள ஓர் எண்ணக்கருவாகும். அதன்படி, நுகர்வோடு ஒருவன் குறித்த ஒரு பொருளை விரும்ப வேண்டும்; அத்தோடு அவன் அதற்கான விலையைச் செலுத்தும் ஆற்றலும் உடையவனுக்கிறுக்க வேண்டும். எனவே, தேவை என்பது குறித்த ஒரு பொருள்மட்டில் நுகர்வோர் கொண்டிருக்கும் விருப்பினை மாத்திரம் கூட்டாது. அத்தோடு, நுகர்வோர் குறித்தவொரு பொருளுக்காக சந்தையில் மேற்கொள்ளும் நடத்தையையும் அஃது உள்ளடக்கும். எனவே ஒரு பொருளிலே நுகர்வோர் கொண்டுள்ள விருப்பம் சந்தையிலே தேவைமூலமாக வெளிப்படுகின்றது.

சந்தையிலே நிலவும் ஒவ்வொரு விலையிலும் நுகர்வோர் ஒரு பொருளை எந்த உச்ச அளவில் வாங்குதற்குத் தயாராயிருப்பார் என்பதையும் தேவை காட்டுகின்றது. ஒரு பொருள்மட்டில் நுகர்வோர் கொண்டுள்ள விருப்பமானது தேவைப்படும் பொருளை வாங்குதற்குப் போதுமான பணம் அவரிடம் இருக்கிறதா என்பதையும், அத்தொகையைச் செலுத்த அவர் தயாராக இருக்கிறாரா என்பதையும் பொறுத்துச் சந்தையில் வெளிப்படும். இக் காரணத்திற்காகவே, தேவையானது ஒரு பொருளின் பேரிலுள்ள விருப்பத்தையும் அப்பொருளை வாங்குவதற்கான விருப்பம், ஆற்றல் என்பவற்றையும் உள்ளடக்கியுள்ளது என்று ஆரம்பத்திற்குறிஞாம்.

குறித்தவொரு வேளையிலே, தேவைப்படும் பொருள் ஒன்றின் அளவு பல காரணிகளிலே தங்கியுள்ளது. அவற்றுள் பின்வருவனவும் அடங்கும் :—

எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் விலை
பிற பொருள்களின் விலைகள்
கொள்வோரின் வருமானங்கள்
கொள்வோரின் சுவைகள்
வருங்கால எதிர்பார்ப்புக்கள்

நிச உலகிலே, ஒரு பொருளின் விலை வீழ்ச்சியறும்போது அப்பொருள் கூடுதலாக வாங்கப்படுவதையும், அதன்விலை அதிகரிக்கும்போது அது குறைவாக வாங்கப்படுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். அவ்வாறே, எடுத்துக்கொண்ட பொருளின்விலை நிலையாக இருப்ப, அதற்குப் பதிலாக (பதிலீடாக) பயன்படுத்தக்கூடிய இன்னொரு பொருளின்விலை வீழ்ச்சியறுமாயின் முன்னைய பொருளைக் காட்டிலும் பின்னைய பொருளை வாங்கவே மக்கள் தூண்டப்படுவர். எடுத்துக்காட்டாக, அரிசியின்விலை மாறுதிருப்ப, பாணின் விலை வீழ்ச்சியறுமாயின் அரிசியைக் குறைவாகவும் பாணிக்கூடுதலாகவும் மக்கள் வாங்குவர். இதற்கு மாறுக, பாண் விலை அதிகரிக்குமாயின், பானுக்குப் பதிலாகக் கிழங்குகளை அவர்கள் வாங்குவர். மேலும் நுகர்வோரின் வருமானம் உயர், எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்குள்ள தேவை அதிகரிக்கும். நுகர்வோரின் வருமானம் குறைய, அப்பொருளுக்குள்ள தேவை குறையும். அவ்வாறே, குறித்தவொரு பொருளுக்குள்ள தேவை,

நுகர்வோரி விருப்பத்தில் உண்டாகும் மாற்றத்திற்கேற்ப அமையும். பாத அணிகள், காற்சட்டைகள் போன்ற பொவுள்களின் வகைகள் நுகர்வோரின் சவை மாற்றத்திற்கேற்ப மாறுபடும் என்பதை நாம் அறிவோம். இறுதியாக, குறித்த ஒரு பொருளின் விலை எதிர்காலத்தில் அதிகரிக்கும் என்று பொதுவாக எதிர் பார்க்கப்படுமாயின், அப்பொருளை இப்பொழுதே கூடுதலாக வாங்குவதற்கு மக்கள் தூண்டப்படுவர். மறுபுறம், விலை வீழ்ச்சி யிரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுமாயின், அப்பொருளுக்குள்ள விலை குறைந்துவிடும்.

தேவை எனும்போது, கூடுதலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் காரணிக்கும் குறித்தவொரு பொருளுக்குள்ள தேவைக்கும் அப் பொருள் தேவைப்படும் அளவுக்குமிடையே உள்ள இடைத் தொடர்புகளையே நாம் குறிக்கின்றோம். பொருளின் விலையே அந்தக் காரணி என்க. எனவே, பொருளியலிலே தேவை என்பது எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கும் அப்பொருளுக்குள்ள தேவையின் அளவுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பாகும். இதற்கிணக்க பிற காரணிகள் அனைத்தும் மாருமல் இருக்க ஒரு பொருளின் விலை வேறுபடும்போது, அப்பொருளின் அளவு எவ்வாறு மாறும் என்பதை அப்பொருளுக்குள்ள தேவையே கூட்டும்.

ஏனைய எல்லாக் காரணிகளும் மாருமல் இருக்க, ஒரு பொருளின் விலைக்கும் அப்பொருளின் தேவை அளவுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு, பொருளியலில் சரி நுட்பமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது தேவை விதி எனப்படும். இவ்விதிப்படி, மற்றவை மாருதிருக்க, ஒரு பொருளின் விலை குறையுமாயின் அதற்குள்ள தேவை கூடுதலாகவும், அதன் விலை உயருமாயின் அதற்குள்ள தேவை குறைவாகவும் இருக்கும். ஒரு பொருளின் விலைக்கும் பொருள் தேவைப்படும் அளவுக்குமிடையே நேர்மாருன தொடர்பு இருக்கிறதெனத் தேவை விதி கட்டிக்காட்டுகிறது. இந்த நேர்மாருன தொடர்பினைத் தேவைப் பட்டியல் மூலமும் தேவை வளையி மூலமும் வெளிப்படுத்தலாம். பல்வேறு விலைகளில் தேவைப்படும் ஒரு பொருளின் வெவ்வேறு அளவுகளைப் புள்ளி விபர அட்டவணை வடிவிற் காட்டுவதே தேவைப் பட்டியலாகும். அட்டவணை 3.1 ஆனது இத்தகைய ஒரு பட்டியலைக் காட்டுகிறது. பாணின் விலை மாறுபட, நாள்தோறும் தேவைப்படும் பாணின் அளவு வேறுபடும் வகையைக் கருதுகோள் முறையான ஒர் எடுத்துக்காட்டின் மூலம் இப்பட்டியல் காட்டுகின்றது. விலை பட்டியாகக் குறைய, தேவைப்படும் பாணின் அளவு எவ்வாறு அதிகரிக்கிறதென்பதை நாம் இங்கு கவனிக்கலாம்.

அட்டவணை 3 . 1 தேவைப்பட்டியல்

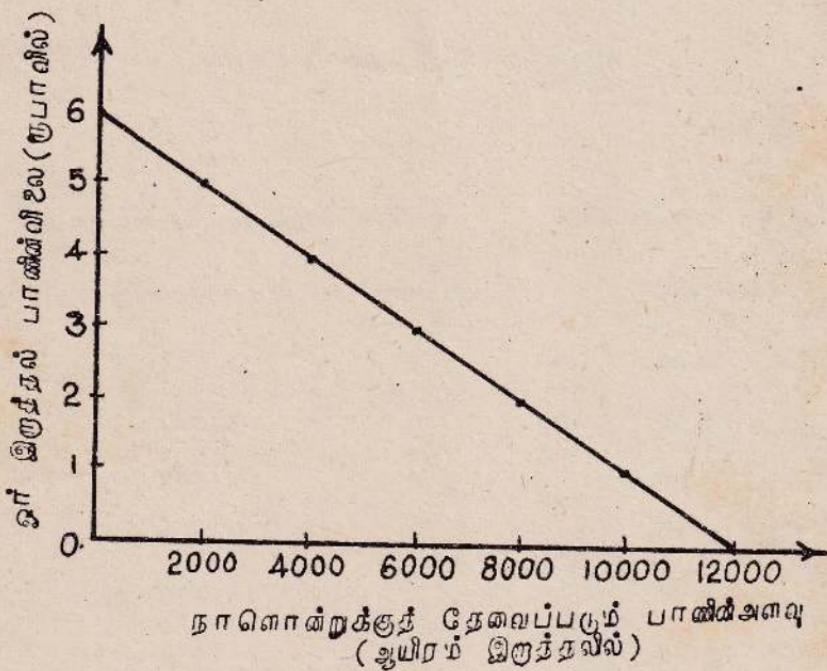
(1)

(2)

ஒர் இரு. பாணின் விலை	நாளோன்றுக்குத் தேவைப்படும்
(ஞபாவில்)	பாணின் அளவு (ஆயிரம் இருத்தவில்)
5.00	2,000
4.00	4,000
3.00	6,000
2.00	8,000
1.00	10,000
.50	11,000
.25	11,500

அட்டவணை 3.1 இலே நிரல் (1) ஆனது பாணின் வெவ்வேறு விலையையும், நிரல் (2) ஆனது இவ்விலை ஒவ்வொன்றிலும் தேவைப்பட்ட அளவையும் காட்டுகின்றன. விலை நிரலை மேலி ருந்து கீழாகப் பார்க்கும்போது ஒர் இருத்தல் பாணின் விலை வீழ்ச்சியறுவதையும், அளவு நிரையிலே தேவைப்பட்ட பொருளின் அளவு மேலிருந்து கீழாக அதிகரிப்பதையும் கவனிக்கலாம். மறுபுறம், இரண்டு நிரல்களையும் கீழிருந்து மேனேக்கிப் பார்க்கும் போது, பாணின்விலை ஒவ்வொரு தடவையும் அதிகரிக்கும் போதும், தேவைப்பட்ட பாணின் அளவும் குறைந்து வருவதைக் கவனிக்கலாம்.

அட்டவணை, 3.1 இலே தரப்பட்டுள்ள தரவுகளை, வரிப்படம் 3.2 இலே காட்டப்பட்டவாறு, வரைபு வகைக்குறிப்பாகக் காட்டலாம்.

வரிப்படம் 3 . 2 தேவை வளையி

வரைபு வரிப்படமொன்று பொதுவாகச் செங்குத்தான் அச்சு ஒன்றையும் கிடையான அச்சு ஒன்றையும் கொண்டிருக்கும். வரிப்படம் 3.2 இலே, ஆரம்பப் புள்ளியான 0 இலிருந்து மேனோக்கி வரையப்படும் நேர்க்கோடு, செங்குத்தச்சு எனவும், அப்புள்ளியிலிருந்து வலப்புறமாக வரையப்படும் நேர்க்கோடு கிடையச்சு எனவும் வழங்கப்படும். செங்குத்தச்சிலே பாணின் வெவ்வேறு விலைகளும் கிடையச்சிலே தேவைப்பட்ட பாணின் வெவ்வேறு அளவுகளும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பாணின் விலை செங்குத்தச்சின் வழி ஆரம்பப் புள்ளியிலிருந்து மேனோக்கி அதி கரித்துச் செல்வதையும், பாணின் அளவு கிடையச்சின்வழி ஆரம்பப் புள்ளியிலிருந்து வலப்புறப் பக்கவாட்டாக உயர்ந்து செல்வதையும் அவதானிக்கலாம்.

வரிப்படம் 3.2 இலுள்ள DD எனும் தேவை வளையியானது, அட்டவணை 3.1 இலுள்ள தேவைப்பட்டியலை வரைபு முறை

யாகக் காட்டுகிறது. அதாவது, அது வெவ்வேறு விலைகளில் தேவைப்பட்ட பானின் அளவைக் குறிப்பிடுகிறது. முதலா வதாக, ஆரம்பப்புள்ளியிலிருந்து, செங்குத்தச்சின் வழி விலையை அளவிடுகிறோம். பின்னர் அவ்விலையிலே தேவைப்பட்ட அளவைக் காண்பதற்காக வலப்புறம் நகர்ந்து தேவை வளையியைத் தொடுகிறோம். இவ்வாறுக, ரூ. 5- விலையிலே 2,000,000 இருத்தல் பான் நாளொன்றுக்குத் தேவைப்படுகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

மற்றுக்கு விலையிலே தேவைப்படும் பானின் அளவையும் இதே வழியிலே அறிந்து கொள்ளலாம். DD வளையி இந்த அடிப்படையிலேயே வரையப்பட்டுள்ளது. முதலாவதாக, செங்குத்தச்சிலே, குறித்த விலையை அடையும்வரை சென்று பின்னர் அவ்விலையில் எவ்வளவு பான் தேவை என்பதைக் குறிப்பதற்காக கிடையாக சிலே வஸ்புறமாகச் செல்கிறோம். இவ்வாறுக, பல்வேறு விலைகளில் தேவைப்படும் வெவ்வேறு அளவுகளைக் காட்டுகின்ற எவ்வளவுப் புள்ளிகளையும் தொடுக்கும் ஒரு தொடர்கோடாக DD தேவை வளையியைப் பெறுகிறோம். 3.2 வரிப்படத்திலுள்ள DD வளையியானது தேவை விதியை அல்லது வெவ்வேறு விலைகளுக்கும், தேவைப்பட்ட அளவுகளுக்குமிடையுள்ள நேர்மாறுஞ் தொடர்பை விளக்குகிறது. DD வளையி இடமிருந்து வரையாகச் சாய்ந்து செல்கிறது. இதிலிருந்து தேவை வளையி எப்போதும் வலப்புறமாகக் கீழ்நோக்கிக் கிடிந்து செல்கிறது என்பது தெளிவு.

தேவை விதி விளக்குவது போல, ஒரு பொருளின் விலை விழுட்டி யடைகிறபோது, அப்பொருளுக்குள்ள தேவை பெரிதானால் ஏன் அதிகரிக்கின்றது என்பதற்கான காரணத்தை நாம் ஆராய வேண்டும். இதற்கு விளக்கம் அளிக்கத் தேவையில்லை எனும் அளவுக்கு இதுமிக எளிமையாகத் தோற்றலாம். ஆயினும், இதற்குப் பொருளியல் அடிப்படையில் விளக்கங்காணவேண்டும். அவ்வாறு விளக்குவதும் சாத்தியமே.

ஒரு பொருளின் விலை-விழுட்டியிலும்வதால் அப்பொருளுக்குள்ள தேவையின் அளவு அதிகரிக்குமாயின், பொருளியல் அடிப்படையில் நாம் அதற்கு ஒரு காரணமாகச் சொல்லத்தக்கது பிரதியீட்டு விளையொகும். குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளுக்குள்ள தேவையின் அளவைப் பாதிக்கும் பல காரணங்களுள் ஏனெப் பொருள்களின் விலையும் ஒன்று என்பதை ஏலவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். அப்பொருள்களைப் பிரதியீட்டுப் பொருள்கள் எனவும் நிரப்புதன்மைப் பொருள்கள் எனவும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். பிரதியீட்டுப் பொருள்கள் எனப்படுவன, குறித்த ஒரு பொருளுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்களைக் குறிக்கும். மற்றுமொரு பொருளோடு சேர்த்துப் பயன்படுத்தப்

படுவது நிரப்பு தன்மைப்பொருளாகும். வத்தாளங் கிழங்கு பாணுக்குப் பிரதியீடாகும்; வெண்ணெய் பாணுக்குக் குறை நிரப்பு பொருளாகும். குறித்தவோரு பொருளுக்குப் பதிலாக மற்றொரு பொருளைப் பிரதியீடு செய்யும்போது பிரதியீட்டு விளைவு ஏற்படுகிறது. ஒரு பொருளின் விலை வீழ்ந்ததும், அப் பொருள் ஒப்பீட்டளவில் அதன் பிரதியீட்டுப் பொருளைக் காட்டி வூம் மலிவாகிறது. உதாரணமாக, வத்தாளங் கிழங்கின் விலை மாருதிருக்கப் பாணின் விலை வீழ்ச்சியுறுமாயின் ஒப்பீட்டளவிலே பாண் மலிவாகக் கிடைக்கும். எனவே வத்தாளங் கிழங்கை நுகர்வோர், வத்தாளங் கிழங்கிற்குப் பதிலாகப் பாணை நுகர்வர். அதன் விளைவாக, பாணுக்குள் தேவை அதிகரிக்கும்.

ஒரு பொருளின் விலை வீழ்ச்சியுறும்போது அப்பொருளுக்குள்ள தேவையின் அளவு அதிகரிப்பதற்கு மற்றொரு காரணமாக இருப்பது வருமான விளைவு. பணவருவாய் மாருதிருக்குமிடத்து நுகர் வோன் வாங்க விரும்பும் ஒரு பொருளின் விலை வீழ்ச்சியுறுமாயின், தரப்பட்டுள்ள பணவருவாயைக் கொண்டு குறித்த அப்பொருளை அவன் கூடுதலான அளவில் வாங்குவான். நுகர்வோன் ஒருவன் கிழமையொள்றுக்குப் பெறும் வருமானம் ரூ. 100- எனக் கொள் வோம். பாணின் விலை இருத்தல் ரூ. 2- ஆக இருக்கும் போது தனது வருமானத்தைக் கொண்டு அவன் 50 இருத்தல் பாண் வாங்கக் கூடியவனும் இருப்பான். பாணின் விலை ரூ. 1- ஆகக் குறைந்தால், அவன் வாங்கக்கூடிய பாணின் அளவு 100 இருத்தலாக இருக்கும். இது அவனுடைய நிச வருமானம் அதிகரித்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. அதாவது, தனது பணவருமானத்தைக் கொண்டு அவன் வாங்கக்கூடிய பொருள்களின் அளவு அதிகரித்திருப்பதை இது காட்டுகிறது.

**தேவைப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றமும்
தேவையில் உண்டாகும் மாற்றமும்**

தேவைப்பட்ட ஒரு பொருளின் அளவுக்கும் அதன் விலைக்கு மிடையேயுள்ள நேர்மாருண தொடர்பை ஏற்கவே நாம் ஆராய்ந்த தேவை விதியானது விளக்குகின்றது. பொருளின் விலையில் ஏற்படும் எந்த ஒரு மாற்றத்திற்கும் இணக்க தேவைப்படும் அளவு வேறுபடுகிறது. ஆயின் இங்கு ஒரு விடயம் விடுவதுத்தப்படவேண்டும். தேவைப்படும் அளவில் உண்டாகும் மாற்றத்திற்கும் தேவையில் உண்டாகும் மாற்றத்திற்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடே அது. தேவைப்படும் அளவில் உண்டாகும் மாற்றம் எனும்போது, ஒரு பொருளின் விலையில் உண்டாகும் மாற்றத்திற்கேற்ப அப்பொருளின் அளவில் உண்டாகும் மாற்றத்தையே எப்பொழுதும் அது குறிக்கும். எனவே, ஒரே தேவை வளையியில் (மேனேக்கியோ கீழ்நோக்கியோ) செல்லும் பெயர்ச்

சியே அது. தேவையில் ஓர் அதிகரிப்பு என்பது, அதே தேவை வளையியில் கீழ் நோக்கிச் செல்லும் ஒரு பெயர்ச்சியாகும். தேவையில் ஓர் வீழ்ச்சி என்பது அதே தேவை வளையியில் மேறேக்கிச் செல்லும் ஓர் பெயர்ச்சியாகும். மறுபுறம், தேவையில் ஒரு மாற்றம் எனும்போது, அதே தேவை வளையியில் உண்டாகும் ஒரு பெயர்ச்சியைக் குறிக்காமல், தேவைவளையி முழுவதிலும் வலப்புறமாகவோ இடப்புறமாகவோ உண்டாகும் ஒரு பெயர்ச்சியையே அது குறிக்கும். தேவை நிலைமையில் உண்டாகும் ஒரு மாற்றத்தையே இது காட்டும். இவ்வாருக, தேவையில் ஓர் அதிகரிப்பு எனும்போது, இப்போது அப்பொருள் ஒவ்வொரு விலையிலும் அதிக அளவிலே தேவைப்படுகிறது என்பதே இதன் கருத்தாகும். மாருக, தேவையில் ஒரு வீழ்ச்சி எனும்போது இப்போது அப்பொருள் ஒவ்வொரு விலையிலும் குறைந்த அளவிலே தேவைப்படுகிறது என்பதே அதன் கருத்தாகும். தேவையில் உண்டாகும் அவ்வாருள் ஒரு மாற்றம், அட்டவணை 3.2 இலும் வரிப்படம் 3.3 இலும் காட்டப்பட்டுள்ளது. வரிப்படம் 3.2 இலே ஆரம்பத் தேவையின் கீழ் கொடுக்கப்பட்ட தொகைகளும் வரிப்படம் 3.1 இலே தரப்பட்டுள்ள தொகைகளும் ஒன்றே.

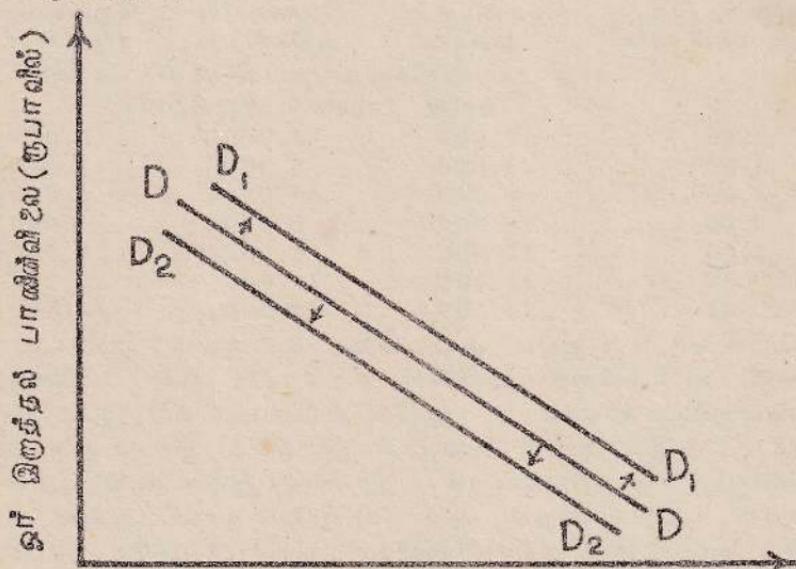
அட்டவணை 3.2 தேவையிலுள்ள அதிகரிப்பும் வீழ்ச்சியும்

(1)	(2)	(3)	(4)
ஒவ்வோர் இரு பானுக்கும் விலை	ஆரம்பத் தேவை	தேவையில் அதிகரிப்பு	தேவையில் வீழ்ச்சி
நாளொன்றுக்குத் தேவைப்படும் பாணின் அளவு (ஆயிரம் இருத்தலில்)			
5.00	2,000	3,000	1,000
4.00	4,000	5,000	3,000
3.00	6,000	7,000	5,000
2.00	8,000	9,000	7,000
1.00	10,000	11,000	9,000
.50	11,000	12,000	10,000
.25	11,500	12,500	10,500

அட்டவணை 3.1 ஜியும் அட்டவணை 3.2 ஜியும் ஒப்பிட்டால் இரண்டு அட்டவணைகளிலும் நிரல் (1) ஒரே விலையைக் கொண்டிருக்கக் காணலாம். ஆயின் வரிப்படம் 3.2 இலே நிரல் கள் (3), (4) இல் உள்ள அளவுகள், நிரல் (2) இல் உள்ள அளவுகளிலிருந்து வேறுபடுகின்றன. நிரல் (3) இலே தரப்பட்டுள்ள அளவுகள் ஒவ்வொன்றும் நிரல் (2) இலே தரப்பட்டுள்ள அளவுகளைக் காட்டிலும் அதிகமானவை. நிரல் (4) இலே தரப்பட்டுள்ள அளவுகள் ஒவ்வொன்றும் நிரல் (2) இலே தரப்பட்டுள்ள வற்றைக் காட்டிலும் குறைவானவை. எனவே, நிரல்கள் (2) ஜியும் (3) ஜியும் ஒப்பிடும்போது அவை இரண்டும் சேர்ந்து

தேவையில் உண்டாகும் ஒர் அதிகரிப்பையும், (2) ஜியம் (4) ஜியம் ஒப்பிடும்போது அவை இரண்டும் தேவையில் உண்டாகும் ஒரு வீழ்ச்சியையும் காட்டுகின்றன. அட்டவணை 3.2 இலே தரப்பட்டுள்ள தரவை வரிப்படம் 3.3 இல் உள்ளவாறு வரைபுவகைக் குறிப்பாகக் காட்டலாம். இதிலே தேவையில் உண்டாகும் ஒரு மாற்றம் என்பது தேவை வளையியின் முழுப்பெயர்ச்சியையும் குறிக்கும். இதிலுள்ள D D வளையியானது ஆரம்பத் தேவையையும், D₁ D₁ அதிகரித்த தேவையையும் D₂ D₂ வீழ்ந்த தேவையையும் குறிக்கின்றது. இவ்வாறுக் கொடுக்கப்படும் தேவையில் உண்டான அதிகரிப்பானது வஸ்ப்புறமாக முழுமையான தேவை வளையியில் உண்டாகும் பெயர்ச்சியாலும், தேவையில் உண்டான வீழ்ச்சியானது இடப்புறமாக அவ்வளையியில் உண்டாகும் பெயர்ச்சியாலும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து, எச்சுழுநிலைகளிலே தேவையில் ஒரு மாற்றம் உண்டாகின்றது என்பதைன் ஆராய்வோம். ஒரு தேவை வளையியை வரையும் போதோ, தேவை விதியை விளக்கும்போதோ, அடிப்படையான கருதுகோள் ஒன்றை நாம் ஆரம்பத்திற் செய்து கொள்கிறோம். அதாவது தேவையைப் பாதிக்கும் காரணிகளுள் விலை தவிர்ந்த அனைத்துக் காரணிகளும் மாறுதலை என்பதே அக்கருதுகோள்.

நாளை கிராம குறுக்குத் தேவைப்படும் பாணிகளில் (ஆயிரம் இருத்தாயில்)

வரிப்படம் 3.3 தேவை வளையியின் பெயர்ச்சி

எனவே, ஒரு தேவை வளையியோ, ஒரு தேவைப் பட்டியலோ, விலை தவிர்ந்த ஏனைக் காரணிகள் அனைத்தும் மாருமலிருக்கும் வரையிலேயே செல்லுபடியாகும். அக்காரணிகள் எவற்றிலே ஒன்றும் ஏதாவது ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டால், தேவை வளையி முழுவதிலும் ஒரு பெயர்ச்சி உண்டாகின்றது. உதாரணமாக, நுகர்வோர் அனைவரின் வருமானங்களும் அதிகரித்தால், ஓவ்வொரு விலையிலும் வாங்கப்படும் பானின் அளவும் அதிகரிக்கும். மாருக, நுகர்வோரின் வருமானம் குறைந்தால், ஓவ்வொரு விலையிலும் வாங்கப்படும் பானின் அளவும் குறையும். இவ்வாருக, மாருமல் இருக்கும் என்று நாம் கருதிய காரணிகள் ஓவ்வொன்றிலும் அதாவது, நுகர்வோரின் சுவைகளிலோ ஏனைப் பொருள்களின் சுவைகளிலோ, எதிர்கால எதிர்பார்ப்புகளிலோ ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டால் அது தேவை நிலைவரம் முழுவதிலும் ஒரு மாற்றம் உண்டாவதற்கு வழிவகுக்கும். இது தேவை வளையியின் ஒரு பெயர்ச்சியாகும்.

இன்வரும் மாற்றங்களானவை தேவைப்படும் அளவில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வருமா அல்லது தேவையில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வருமா என்பதை ஆராய்வதன் மூலமும், இம்மாற்றங்கள் எத்திசையில் நிகழ்கின்றன என்பதைக் கண்டறி வதன் மூலமும் ஏற்கவே ஆராயப்பட்டவற்றை நன்கு புரிந்து கொள்வது சாத்தியமாகிறது. (இங்கு பானுக்குள்ள தேவை தரப்பட்டுள்ளதாகக் கருதுவோம்.)

பானுக்காக நுகர்வோர் சுவையில் உண்டாகும் மாற்றம், வெண்ணென்யின் விலையில் உண்டாகும் அதிகரிப்பு அல்லது வீழ்ச்சி

அரிசியின் விலையில் உண்டாகும் அதிகரிப்பு அல்லது வீழ்ச்சி, சனத்தொகையில் உண்டாகும் அதிகரிப்பு அல்லது வீழ்ச்சி, பானின் விலையில் உண்டாகும் அதிகரிப்பு அல்லது வீழ்ச்சி.

மேலே கூறிய நிலைமைகளை வரிப்படம் ஒன்றிலே குறிப்பதன் மூலம் பானுக்குரிய தேவை வளையியை அவை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

வழங்கிடு

ஒரு சந்தையிலே கொடுக்கல் வாங்கவில் ஈடுபட்டிருக்கும் இருக்கட்சியாருள் வாங்குவோர் தேவைப்பக்கத்தையும் விற்போர் வழங்கிட்டுப் பக்கத்தையும் குறிப்பர். தேவைக்கு வரைவிலக்கணஞ் செய்தவாறே வழங்கிடு எனும் எண்ணைக் கருவுக்கும் வரை விலக்கணஞ் செய்யலாம். ஒரு பொருளை விற்பஜெயாளர் வெவ்வேறு விலையில் எந்த உச்ச அளவுகளில் விற்பதற்குத் தயாராயிருக்கின்றனர் என்பதை வழங்கிடு குறிக்கின்றது. தேவையைப்

போலவே வழங்கிக்கூடும் விலைக்கும் அளவுக்குமிடையேயுள்ள திட்டமான தொடர்பைக் குறிக்கின்றது. உற்பத்தி விணைநுட்பங்கள், உற்பத்திக் காரணிகளின் விலைகள் போன்றவையும் இன்னபிற நிலைமைகளும் மாறுதிருப்ப, சந்தையிலே விற்பனையாளர் விற்கத் தயாராகவுள்ள ஒரு பொருளின் மொத்த அளவு, விலைகாற்றத் திற்கேற்ப எவ்வாறு மாறும் என்பதை வழங்கிக்கூடு எடுத்துக் காட்டும். ஆனால், தேவை வளையியைப் போலன்றி, விலைக்கும் அளவுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு நேரடியானது அல்லது நேர்க்கணியமானது எனலாம். அதாவது, விற்பனையாளர் விற்பதற்குத் தயாராகவுள்ள அளவானது விலையில் ஒர் அதிகரிப்பு உண்டாகும் போது அதிகரிக்கும்; இது மறுதலையாகவும் நிகழும். வழங்கிட்டையும், வழங்கிட்டுப் பட்டியலினாலும் வழங்கிட்டு வளையியினாலும் குறிக்கலாம். அட்டவணை 3.3 இலும் வரிப்படம் 3.4 இலும் கருதுகோள் முறையிலான பாணின் வழங்கிக்கூடு காட்டப் பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 3 . 3 பாணின் வழங்கிக்கூடு

(1)

ஒர் இருத்தல் பாணின் விலை
(ரூபா)

0.25
0.50
1.00
2.00
3.00
4.00
5.00

(2)

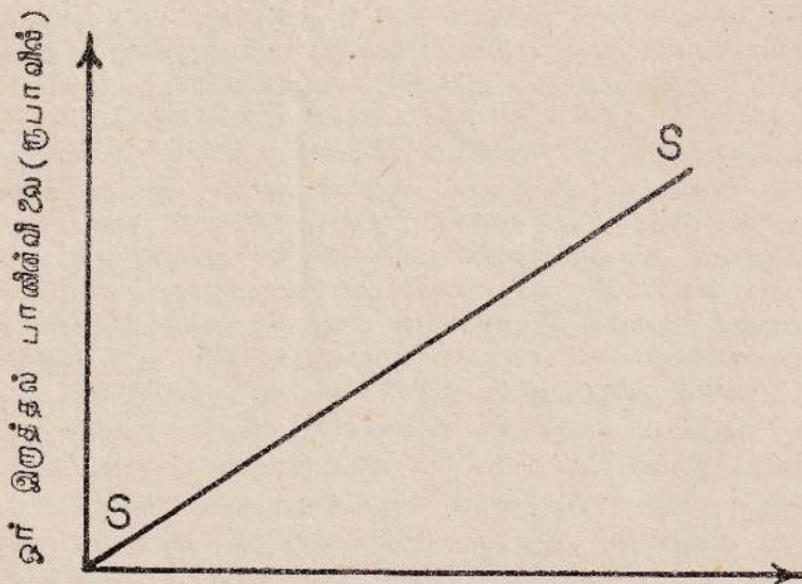
நாளொன்றுக்கு வழங்கிக்கூடு
செய்யும் பாணின் அளவு
(ஆயிரம் இருத்தலில்)

500
1,000
2,000
4,000
6,000
8,000
10,000

அட்டவணை 3.4 இல் உள்ள நிரல் (1) ஆனது பாணின் விலையை யும் நிரல் (2) ஆனது ஒவ்வொரு விலையிலேயும் வழங்கப்படும் பாணின் அளவையும் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு, விலை படிப் படியாக அதிகரிக்கும்போது வழங்கிக்கூடு செய்யப்படும் பாணின் அளவும் படிப்படியாக அதிகரிக்கும்; இது மறுதலையாகவும் நிகழும் என்பது தெளிவு. விலையும் அளவும் ஒரே திசையில் மாற்றமடைவதால் அவை இரண்டுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பும் நேரடியானதாகவோ நேர்க்கணியமானதாகவோ இருக்கும்.

வரிப்படம் 3.4 இலே இதே தரவு வரைப்படத்தினால் காட்டப் பட்டுள்ளது. அட்டவணை 3.3 இலே தரப்பட்டுள்ள வழங்கிட்டுப் பட்டியலிலிருந்து பெறப்பட்ட வழங்கிட்டு வளையியே இங்கு

SS ஆக இருக்கின்றது. தேவை வளையி வரையப்பட்டுள்ள அதே அடிப்படையிலேயே இதுவும் வரையப்பட்டுள்ளது. நிலைக்குத் தச்சிலே குறித்த ஒரு விலையை நாம் அளவிடுகிறோம். அதைத் தொகை வைப்புறமாகப் பெயர்ந்து அதே விலையில் வழங்கப்பட்ட தொகையைக் குறிக்கிறோம். இவ்வாருக, வெவ்வேறு விலைகளும் அவற்றை ஒத்த அளவுகளும் பல்வேறு வழிகளிற் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காட்டும் இப்புள்ளிகள் அனைத்தையும் தொடுப்பதன் மூலம் வழங்கிட்டு வளையியை நாம் பெறுகிறோம்.

நாளையின் மதிக்கீடு தேவைப்படிம் பாணிகளின் விலை
(ஆயிரம் இருத்தலில்)

வரிப்படம் 3 , 4 வழங்கிடு வளையி

நாம் ஏற்கவே ஆராய்ந்தவாருன விலைக்கும் அளவுக்குமிடையேயுள்ள நேர்க்கணியத் தொடர்பினைக் காட்டுமுகமாக, வரிப்படம் 3.4 இல் உள்ள வழங்கிட்டு வளையி இடமிருந்து வலமாக மேனோக்கி உயர்கின்றது.

வழங்கப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றமும்,
வழங்கிட்டில் உண்டாகும் மாற்றமும்

தேவை விடயத்திற் செய்ததைப் போன்று வழங்கப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றத்தையும் வழங்கிட்டில் உண்டாகும்

மாற்றத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்ட வேண்டும். வழங்கீட்டு வளையி (அல்லது பட்டியல்) எனும்போது, விலைக்கும் வழங்கப்பட்ட அளவுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பையே நாம் கருதுகிறோம். மற்றவை மாருதிருக்கையில் விலையில் உண்டாகும் ஒர் அதிகரிப்பினால் வழங்கப்பட்ட அளவு அதிகரிக்கும்; இது மறுதலையாகவும் நிகழும். எனவே வழங்கீட்டை, விலைக்கும் அளவுக்கு மிடையே உள்ள ஒர் தொடர்பு எனலாம். வழங்கப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றம் எனும்போது, ஒரு பொருளின் விலையில் உண்டாகும் மாற்றம்கணுக்கேற்ப அப்பொருள்வழங்கப்படும் அளவில் ஏற்படும் மாற்றத்தையே கருதுகிறோம். வழங்கீட்டைப் பாதிக்கும் பிற காரணிகளும் உண்டு என்பதை நாம் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் உற்பத்தி யிலே பயன்படுத்தப்படும் உற்பத்திக் காரணிகளில் (வளங்களின்) விலைகள், உற்பத்தியின் வினைநுட்பங்கள், உற்பத்தியாளரின் எதிர்பார்ப்புக்கள், அரச் விதிக்கும் விற்பனை வரிகள் ஆகிய காரணிகள் அவற்றுள் அடங்கும். வழங்கீட்டைப் பொறுத்தவரையிலே உற்பத்திக் காரணிகள் மாருதிருக்கின்றன என்று நாம் கருதினாலும், நடைமுறையில் அவ்வாறில்லை. ஆய்விலுள்ள மாறுந்தன்மையுடைய இரு காரணிகள் தவிர்ந்த மற்றைக் காரணிகள் அனைத்தும் மாருமல் இருக்கின்றன எனக் கருதுவதே பொருளியறபகுப்பாய்வில் வழமையாகப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு முறையாகும். அவ்வாறிருப்பினும், இக்காரணிகளுள் ஒன்றேனும் மாறி விடும், அதனையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். எனவே வழங்கீட்டு மாற்றங்களைப் பாதிக்கும் அக்காரணிகளுள் எவ்வேணும் மாறினால், அம்மாற்றத்தைக் கணக்கிடுதற்கும் முறையொன்று இருக்க வேண்டும். இத்தகைய ஒரு மாற்றங்காரணமாக உண்டாகும் மாறல் ‘வழங்கீட்டிலுள்ள ஒரு மாற்றம்’ எனப்படும். பிற காரணிகள் மாருமல் இருக்கும்வரை தரப்பட்டுள்ள எந்த ஒரு வழங்கீட்டு வளையியும் (அல்லது பட்டியல்) வலிதாக இருக்கும். மற்றைக் காரணிகள் மாறும்போது, ஆரம்ப வழங்கீட்டு வளையி (அல்லது பட்டியல்) முற்றுக மாறும். இதனேயே வழங்கீட்டிலுள்ள ஒரு மாற்றம் என்போம்.

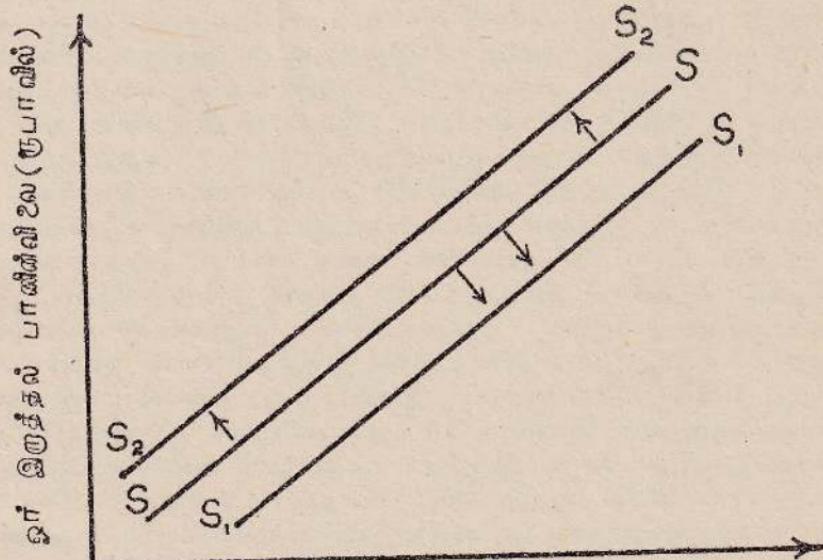
உற்பத்திக் காரணிகளின் விலைகள் அட்டவணை 3.3 இலும் வரிப்படம் 3.4 இலும் தரப்பட்டுள்ள மட்டத்தில் வழங்கீடு இருந்தபோது நிலவியதிலும் குறைந்த மட்டத்துக்கு வீழ்ச்சியுறுகின்றன எனக் கொள்வோம். இப்பொழுது விற்பனையாளர் ஒவ்வொரு விலையிலும் முன்னரிலும் கூடுதலான அளவை வழங்கத்தக்க நிலையில் இருப்பர். இது வழங்கீட்டிலுள்ள ஒர் அதிகரிப்பைக் குறிக்கும். மறுபுறம், உற்பத்திக் காரணிகள்

அணைத்தினுடையவும் விலைகள் உயருமாயின் ஒவ்வொரு விலையிலும் வழங்கப்படக்கூடிய அளவு குறையும். அட்டவணை 3.4 இலும் வரிப்படம் 3.5 இலும் இது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 3.4 வழங்கிட்டில் மாற்றம்

(1)	(2)	(3)	(4)
ஓர் இருத் தல் பானின் விலை (ரூபா)	அட்டவணை 3.3 இலிருந்து (ஆரம்பத் தேவை)	வழங்கிட்டு அதிகரிப்பு, நாளொன்றுக்கு வழங்கப்படும் அளவு (ஆயிரம் இருத்தலில்)	வழங்கிட்டில் நீண்டசி, நாளொன்றுக்கு வழங்கப்படும் அளவு (ஆயிரம் இருத்தலில்)
0.25		600	400
0.50		1,100	900
1.00		2,100	1,900
2.00		4,100	3,900
3.00		6,100	5,900
4.00		8,100	7,900
5.00		11,100	9,900

வழங்கிட்டிலுள்ள அதிகரிப்பையும் வீழ்ச்சியையும் அட்டவணை 3.4 காட்டுகிறது. வழங்கிட்டிலுள்ள மாற்றம் வழங்கிட்டு வளையியை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை வரிப்படம் 3.5 காட்டுகிறது.

நாளொன்றுக்குத் தேவைப்படும் பானின் அளவு (ஆயிரம் இருத்தலில்)

வரிப்படம் 3.5 வழங்கிட்டு வளையியின் பெயர்கள்

வழங்கிட்டு வளையி SS ஆரம்ப வழங்கிட்டைக் காட்டுகிறது. S1 S1 வளையி அதிகரித்த வழங்கிட்டையும் S2 வீழ்ச்சியற்ற வழங்கிட்டையும் காட்டுகின்றன. அம்புக்குறிகள் தேவை வளையிப் பெயர்ச்சிகள் செல்லும் திசையைக் காட்டுகின்றன. வழங்கிட்டு அதிகரிப்பதை வலப்புறம் பெயரும் வழங்கிட்டு வளையியும் வழங்கிட்டு வீழ்ச்சியறுவதை இடப்புறம் பெயரும் வழங்கிட்டு வளையியும் வழங்கிட்டு காட்டுகின்றன.

குறிப்பிட்டவோரு பொருளின் உற்பத்தியிலே பயன்படுத்தப்படும் காரணிகளின் விலைகளிலே உண்டாகும் மாற்றங்கள் நீங்கலாக, வழங்கிட்டைப் பாதிக்கும் பிற காரணிகளில் உண்டாகும் மாற்றங்களும் இதே விளைவையே ஏற்படுத்தும். ஒரே விலையில் முன்னர் வழங்கப்பட்ட அளவைக் காட்டிலும் கூடுதலான அளவினை வழங்குதல் சாத்தியமாயிருக்கும்போது, வழங்கிட்டு வளையி வலப்புறமாகப் பெயரும்; அவ்வாறே முன்னர் வழங்கப்பட்ட அளவைக் காட்டிலும், குறைவான அளவினை வழங்கும்போது, வழங்கிட்டு வளையி இடப்புறமாகப் பெயரும். எடுத்துக்காட்டாக, உற்பத்தி வினைதுடபம் நன்கு முன்னேறி, முன்னைப்போன்று அதே யளவு காரணிகளைப் பயன்படுத்தி, முன்னரிலும் கூடுதலான அளவிலே பொருள்களை உற்பத்தி செய்வது சாத்தியமாயிருக்கும்போது, வழங்கிட்டு வளையி வலப்புறமாக நகரும். பான் தயாரிப்போரிடமிருந்து ஒவ்வோர் இருத்தல் பானுக்கும் அரசாங்கம் பத்துச் சதத்தை வரியாக அறவிடுகிறதென வைத்துக்கொள்வோம். இவ்வரி காரணமாக, சந்தையில் விற்பனையாகும் ஒவ்வோர் இருத்தல் பானுக்கும் விற்பனையாளர் 10 சதத்தை இழப்பர். இது, உற்பத்தி விலைகளிற் பத்துச்சதம் அதிகமாவதற்கு ஒப்பானது. இதனால் விற்பனையாளர் ஒவ்வொரு விலையிலும் வழங்கிடு செய்யும் அளவைக் குறைப்பர். இதுகாரணமாக, வழங்கிட்டு வளையி இடப்புறமாக நகரும். எடுத்துக்காட்டாக, அட்டவணை 3.3 இல் தரப்பட்டுள்ள வழங்கிட்டு வளையியை ஆராய்வோம். 25 சதப்படி 500 இருத்தல் பான் வழங்கப்படுகிறது என்க கொள்வோம். இப்பொழுது, ஒவ்வோர் இருத்தல் பானுக்கும் விற்பனையாளர் 10 சதம் வரியாகச் செலுத்தவேண்டியிருப்பதால், ஒவ்வோர் இருத்தல் பானுக்கும் அவர்கள் 15 சதமே பெறுவர். எனவே ஆரம்பத்தில் 15 சதப்படி எவ்வளவு பான் விற்குர்களோ அதேயளவு பாணியே இப்போது 25 சதப்படி விற்பர். அந்த அளவு 300 இருத்தல் என்க கொள்வோம். இப்போது 25 சதப்படி அவர்கள் வழங்கிடுசெய்கின்ற பாணின் அளவு 300 இருத்தலாகும். அவ்வாறே 50 சதப்படி அவர்கள் இப்போது வழங்கிடு செய்கின்ற பாணின் அளவு அவர்கள் 40 சதப்படி ஆரம்பத்தில் விற்ற பாணின் அளவாக இருக்கும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு காரணமாக வழங்கப்படுகிறது.

வொரு விலையிலும் அவர்கள் வழங்கிடு செய்யும் அளவு, முன்னர் வழங்கிடு செய்ததைக் காட்டிலும் குறைவாக இருக்கும்.

பாண் தயாரிப்பாளருக்கு அரசாங்கம் உதவிப்பணம் வழங்குகிற போது இந்த நிலைமை நேரெதிர் மாற்றமடைகிறது. சந்தையில் விற்கப்படும் ஒவ்வொர் இருத்தல் பானுக்கும் விற்பனையாளருக்கு 10 சதம் மேலதிகமாகக் கிடைக்கிறது எனக் கொள்வோம். இதனால் 25 சதப்படி விற்கப்படும் ஒவ்வொர் இருத்தல் பானுக்கும் 35 சதப்படி விற்பனையாளருக்குக் கிடைக்கிறது. ஆரம்பத்தில் இருத்தல் 35 சதப்படி வழங்கிடு செய்த பாணின் மொத்த அளவை இப்போது 25 சதப்படி அவர்கள் வழங்கிடு செய்ய முடியும். இவ்வாருக, ஒவ்வொரு விலையிலும் விற்கப்படும் அளவு அதிகரிக்கும்போது வழங்கிட்டு வளையி வலப்புறமாக நகரும்.

முதலாளித்துவ பொருளாதாரம் ஒன்றிலே ஒரு பொருளின் விலையும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளின் அளவும் எவ்வாறு நிருணயிக்கப்படுகின்றன என்பதை விளக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு சந்தை, தேவை, வழங்கிடு ஆகிய அடிப்படை என்னக்கருக்களைப்பற்றி ஆராய்ந்தோம். இந்த ஆய்வை முற்று விப்பதற்கு மற்றுமோர் என்னக்கருவைப்பற்றியும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு பொருளின் விலையும் உற்பத்தி செய்யப்படும் அளவும் தூய போட்டிச் சந்தையிலேயே நிருணயிக்கப்படுகின்றன என்பதே அது. தூய போட்டியிலுள்ள ஒரு சந்தைபற்றி இனி ஆராய்வோம்.

தூய போட்டிச் சந்தை

தூயபோட்டி நிலவுவதற்குப் பல முற்றேவைகள் உள்ளன. அவையாவன :—

(1) சந்தையிலே பெருந்தொகையான விற்பனையாளர் இருத்தல். எந்த ஒர் உற்பத்தியாளனும் சந்தைக்குக் கொண்டுவரும் ஒரு பொருளின் அளவு, விற்பனைக்கு வைக்கப்படும் மொத்த அளவிலே புறக்கணிக்கத்தக்க ஒர் எண்ணிக்கை விகிதசமனுக மட்டுமே இருக்கும் வகையில், விற்பனையாளரின் எண்ணிக்கை கூடுதலாக இருக்கவேண்டும். இத்தகையதொரு நிலையிற்குன், எந்த ஒர் உற்பத்தியாளனும் தனது செயல்கள் மூலம் எவ்வாற்றினும் சந்தை விலையைப் பாதிக்கமுடியாதவனாக இருப்பான். மாருக, தனியோர் உற்பத்தியாளர் உற்பத்திசெய்யும் பொருள்கள், சந்தையில் விற்பனைக்கு வைக்கப்படும் மொத்த அளவிலே கூடுதலான ஒரு விகிதசமனுக இருக்குமாயின், அவ்வுற்பத்தியாளன் தனது பொருளின் அளவை அதிகரிப்பதன் மூலம் அல்லது குறைப்பதன்மூலம் சந்தை விலையை மாற்றியமக்கடிய நிலையில் இருப்பான்.

(2) பெருந்தொகையான கொள்வனவாளர் இருத்தல். இந்த கைய சூழ்நிலையில் கொள்வோன் ஒருவன் தான் கொள்வனவு செய்யும் பொருளின் அளவை அதிகரிப்பதன்மூலம் அல்லது குறைப்பதன்மூலம் விலையை மாற்றமுடியாதவானாக இருப்பான்.

(3) நுகர்வோனின் நோக்கில் உற்பத்தியாளர் அணவரும் ஒரே வகையான (நீரினத்தன்மையான) பொருள்களையே விற்பனை செய்தல். மறுபுறம், ஒருவரோ வெறோ, ஏஜெயோரின் பொருள்களினின்றும் வேறுபட்ட பொருள்களை விற்பனை செய்வாராயின், வாங்குவோர் இப்பொருள்களின் சிறப்பியல்புகளைக் கவனத்திற் கொண்டு, சில உற்பத்தியாளரை மாத்திரமே ஆதரிக்கத் தொடர்வர். இத்தகைய நிலைமையில் தூயபோட்டி நிலவழுமுடியாது.

(4) வேறு வழிகளிற் போட்டியைத் தவிர்க்கக்கூடியதாய் விற்பனையாளருக்கும் கொள்வோருக்குமிடையே எந்தகைய உடன்படிக் கையும் நிலவாமை. இவ்வாறின்றேல், விற்பனையாளரோ வாங்குவோரோ பெருந்தொகையாக இருந்தபோதிலும், சந்தை விலையைப் போட்டியால் நிர்ணயிக்க முடியாது.

(5) எந்தவொரு விலைக்கட்டுப்பாடும் எவ்வகையிலும் சந்தையில் நிலவாமை. வெவ்வேறு மட்டத்திலுள்ள போட்டி நிலைமைகளுக்கு இணங்க விலைத் தனம்பல்கள் காணப்படுகின்றன.

(6) விற்பனையாளர் கட்டுப்பாடின்றிச் சந்தைக்கு வரவும் சந்தையிலிருந்து வெளியேறவும் இயலுமானவராய் இருத்தல். இதனால், தவியாள் எவ்வரும் சந்தையிற் கட்டுப்பாடு செய்யவேரா தனியாதிக்கஞ் செலுத்தவோ முடியாது.

குறிக்கப்பட்ட இந்நிலைமைகள் திருத்தியாக நிலவுமாயின், கொள்வோருக்கும் விற்பனையாளருக்குமிடையே நிலவும் போட்டியாலே சந்தை விலைகள் நிர்ணயிக்கப்படும். இந்நிலைமைகளைஞ்சு ஒப்பிடும்போது நீச உலகிலுள்ள நிலைமை முற்றும் வேறானது என்பது தெளிவாகும். ஆயின் அவை உண்மை நிலையைக் குறிப்பதில்லை என்பதை நாம் உணரவேன்றும். மேலே கூறப்பட்டுள்ள சந்தை நிலைமைகள் நீச உலகிலே தேவை, வழங்கிடு ஆகியவற்றின் தொழிற்பாட்டை விளக்குவதற்கு எடுத்தாளம் படும் பகுப்புக் கருவியே என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது.

எனினும், மேற்கூறிய நிலைமைகள் திருத்தியாக நிலவுக்கூடிய ஒருநிலைவரம் இருக்குமென ஒருவர் கருதினால், அங்கு சந்தை விலையும் அளவும் போட்டியால் நிர்ணயிக்கப்படும்.

விலையையும் அளவையும் நீர்ணயித்தல்

மேலே விபரித்த சந்தையிலே கொள்வோர் பக்கத்தைத் தேவையும், விற்பனையாளர் பக்கத்தை வழங்கிடும் குறிப்பதாகக் கொள்வோம். அட்டவணை 3.5 இலே இல்லை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு சந்தையிலே நிர்ணயிக்கப்படும் விலை எது என்பதையும்

அவ்விலையிலே கொள்வனவு செய்து விற்பனை செய்யப்படும் பொருளின் அளவு எது என்பதையும் நாம் தீர்மானிக்கலாம்.

அட்டவிணை 3 . 5 தேவையும் வழங்கிடும்

ஒர் இருத்தல் பாணின் விலை ரூபா	நாளோன்றுக்குத் தேவைப்பட்ட அளவு (ஆயிரம் இருத்தலில்)	நாளோன்றுக்குத் வழங்கப்பட்ட அளவு (ஆயிரம் இருத்தலில்)
5.00	2,000	10,000
4.00	4,000	8,000
3.00	6,000	6,000
2.00	8,000	4,000
1.00	10,000	2,000
.50	11,000	1,000
.25	11,500	500

சந்தையிலுள்ள தேவை, வழங்கிட்டு நிலைமைகள் மேலே விவாதிக்கப்பட்டவாறு அமைந்திருக்க, பான் தயாரிப்பாளர் 5.00 ரூபா விலையிலே 10,000,000 இருத்தல் பாணை வழங்கிடு செய்வதாகக் கொள்வோம் இதன் விளையாது? இவ்விலையிலே தேவைப்பட்ட பாணின் அளவு 20,00,000 இருத்தலே என்பதால், எஞ்சியுள்ள 80,00,000 இருத்தல் பானும் விற்பனையாகாமற் பாண்கட்களிலே தேவைப்பட்ட அளவிலும் வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவு அதிகமாதனின், அப்போது சிகை வழங்கிடு நில்லும். பெருமளவுப் பான் விலைப்படாதிருத்தலால், விற்பனையாளர் பான் விலையைக் குறைப்பர். தனிப்பட்ட விற்பனையாளன் ஒருவன் பெருந்தொகையான பாணை விற்கமுடியாத நிலையில் கைத்திருப்பான் எனக் கொண்டால், அவன் தன்போட்டியாளர்களைக் கழுத்தறுத்துத் தனது பான்முழுவதையும் விற்பதற்கு முயறுவான். இந்த விற்பனையாளன் தனது பான் விலையைக் குறைத்து ரூபா 4.00 இறகு விற்பானுயின், மற்றைய விற்பனையாளர் அணுவநும் தங்கள் பாணை ரூபா 4.00 இறகு விற்பனை செய்வர். இதன் விளையாது? கொள்வோரைப் பொறுத்த வரை, அவர்கள் முன்னரிலும் கூடுதலான அளவை, அதாவது முந்திய 20,00,000 இருத்தலுக்குப் பதினாக 40,00,000 இருத்தல் பாணை வாங்குவதற்கு இப்போது முன்வருவர். நாம் ஏற்கவே ஆராய்ந்த தேவை விதியின்படி, ஒரு பொருளின் விலை குறையும்போது அப்பொருளுக்களை உதவையின் அளவு அதிகரிக்கும் என்பது இயல்பே. மறுபுறம் கீழங்குவகைகளை நுகர் வோரைப் பான் வாங்குமாறு இப்போது தான்னுடுது சாத்தியமாகும். அதேவேணை, முன்பு பாணைச் சாப்பிட்டோரும் அதற்கெனச் செலவிட்ட அதே பணத்திற்கு மேலதிகமாகப் பாண்

வாங்கக்கூடியவராய் இருப்பர். ஆயினும் விற்பனையாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், பெருமளவு பாண் விற்பனையாகாது இருப்பதால் தாங்கள் தயாரிக்கும் பாணின் வெளியீட்டு அளவைக் குறைக்கவே அவர்கள் விரும்புவர். இதனால் அவர்கள் பாணின் வழங்கிட்டைக் குறைப்பர்.. எனினும், தேவைப்பட்ட பாணின் அளவைக் காட்டிலும் வழங்கப்பட்ட அளவு கூடுதலாக இருக்கின்றது என்பதை அட்டவணை 3.5 காட்டுகிறது. அதாவது ஒரு மிகையான வழங்கிடு இருப்பதை இது குறிக்கின்றது. விற்பனையாளர் இப்போது விலையை மேலும் குறைத்து, தங்கள் பாண் இருப்பு முழுவதையும் விற்பனை செய்ய முயறுவர். பாணின் விலை ரூபா 3.00 இந்துக் குறைந்து விட்டது எனக் கொள்வோம். இப்போது தேவைப்பட்ட அளவு அதிகரித்தும் வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவு குறைந்தும் போவதை நாம் கண்டுகொள்ளலாம்.

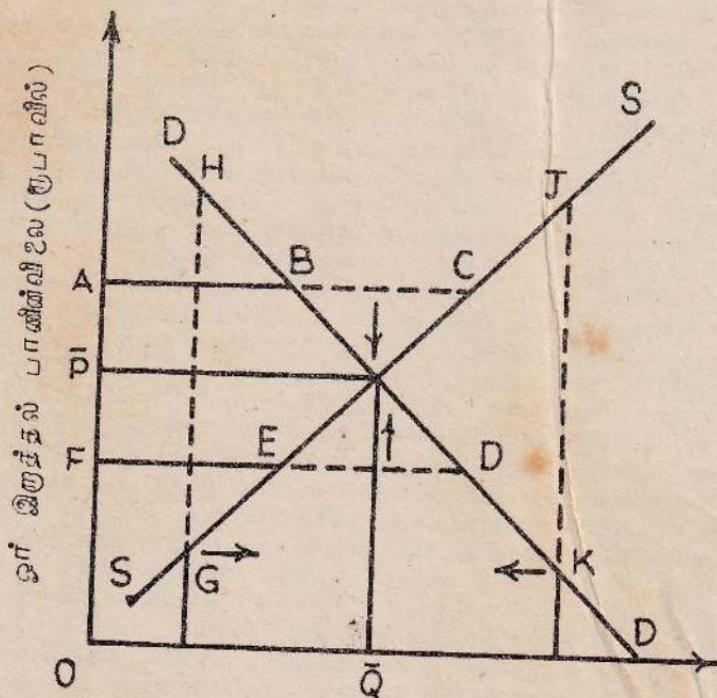
மேலும், அதிமுக்கியமான ஓரமிசத்தையும் நாம் ஈண்டுக் கவனிக்கவேண்டும். பாணின் விலை ரூபா 3.00 ஆக இருக்கும்போது தேவைப்பட்ட பாணின் அளவு வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவுக்குச் சரிசமனாக இருக்கும். தேவைப்பட்ட பாண் 60,00,000 இருத்தல் எனின், வழங்கப்பட்ட பாணும் சரியாக அதே அளவினதாக இருக்கும். இவ்வாருக, இப்போது மிகை வழங்கிடு எதுவும் இருக்காது. இருப்பிலுள்ள பாண் முழுவதும் விற்பனையாகிவிடும். தேவைப்பட்ட அளவுக்குரிய விலை வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவுக்குரிய விலைக்குச் சமஞாக இருக்கும். அந்த விலை ரூபா 3.00 ஆகும். இது சமநிலை விலை என வழங்கப்படும். எனவே சமநிலையிலையானது, தேவைப்பட்ட அளவு சந்தையிலே வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவுக்குச் சரிசமனாக இருக்குமாறு செய்யும் விலையைக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறே, இந்த விலையிலே சந்தையில் வழங்கிடு செய்யப்படும் பொருளின் அளவு சமநிலை அளவு எனப்படும். இந்த அளவிற்குண் விற்பனையாளர் ஓர் இருத்தல் பாணுக்கு—அவர்கள் இவ்வளவிலே குறித்த ஓர் அளவை வழங்கிடு செய்ய வேண்டியவராயிருப்பின்—எதிர்பார்க்கும் ஆகக் குறைந்த விலையானது, கொள்வனவு செய்வோர்—அவர்கள் அதே அளவு பாணைக் கொள்வனவு செய்வேண்டிய வராய் இருப்பின்—செலுத்துதற்குத் தயாராகவிருக்கும் ஆகக் கூடிய விலைக்குச் சமஞகின்றது.

அட்டவணை 3.5 எடுத்துக் காட்டுவதுபோல், 20,00,000 இருத்தல் பாணையும் வாங்குவதற்காக ஓர் இருத்தல் பாணுக்கு நுகர் வோர் செலுத்தத் தயாராகவிருக்கும் ஆகக்கூடுதலான விலை ரூபா 5.00 ஆகும். அதேவேணை அவ்வளவு தொகையான பாணையும் விற்பதற்காக, ஓர் இருத்தல் பாணுக்கு விற்பனையாளர் எதிர்பார்க்கும் ஆகக்குறைந்த விலை ரூ. 1.00 ஆகும். இதன்படி ஓர்

இருத்தல் பானுக்கும் தாம் எதிர்பார்க்கும் ஆகக்குறைந்த விலை யைக் காட்டிலும் கூடுதலாகப் பெறலாம் என்று பாண் தயாரிப்பிற்பாளர் உணரும்போது, அவர்கள் தங்கள் வழங்கிட்டை அதிரிப்பாளர் இவ்வாருக, அவர்கள் தொடர்ந்து தங்களது வழங்கிட்டை அதிகரிக்கும் போது, 60,00,000 இருத்தலையும் தயாரிக்கும் வேளையிலே ஓர் இருத்தலுக்குத் தாம் எதிர்பார்க்கும் கூடிய குறைந்தபடச் விலை, ரூ. 3.00 என்பதை உணருவர். இதுவே ஓர் இருத்தலுக்கு நுகர்வோர் கொடுக்கத் தயாராகவிருக்கும் அதிகப்படச் விலையாகும். எனவே இந்த மட்டத்துக்கு மேலே பாண் தயாரிப்பாளர் தங்கள் வெளியிட்டை அதிகரிக்கமாட்டார். இவ்வாருக, 60,00,000 இருத்தலே சமநிலை அளவாக அமைகின்றது.

மறுபுறம், ஓர் இருத்தல் பாணின் விலை ரூ. 3.00 இற்கும் குறைவாக வீழ்ந்தால் என்ன நடக்கும்? அட்டவணை 3.5 இன்படி ரூ. 1.00 விலையில் தேவைப்பட்ட அளவு 1,00,00,000 இருத்தலாக இருந்தபோதிலும், வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவு 20,00,000 இருத்தல் மாத்திரமே. இதன்படி, தேவைப்பட்ட அளவு வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவைக் காட்டிலும் கூடுதலாக உள்ளது. இது மிகைத் தேவை நிலையைக் குறிக்கும். இந்திலையில், தேவைப்பட்ட அளவு வழங்கிடு செய்யப்படாததால், பெரும்பாலான நுகர்வோர் எனவே தங்களுக்குத் தேவையான பாணை வாங்கமுடியாதிருப்பர். எனவே நுகர்வோர் சிலர் கூடிய விலை கொடுத்துப் பாணை வாங்குதற்கு முயலுவர். இவ்வாருக நுகர்வோர் பலர் கூடுதலான விலையிற் பாண் வாங்குதற்கு முயலுகிறார்கள் என்பதை அறியும் பாண் பாணி விலையை அதிகரிப்பர். விலை அதிகரிக் குற்பத்தியாளர், பாணின் விலையை அதிகரிப்பர். மறு கும்போது அவர்கள் தங்கள் வழங்கிட்டையும் அதிகரிப்பர். மறு புறம், பாணின் விலை அதிகரிக்கும்போது, நுகர்வோருட் சிலர் தாங்கள் நுகரும் பாணின் அளவைக் குறைப்பர். மற்றுஞ் சிலர் பானுக்குப் பிரதியீடாகக் கிழங்குவகைகளை நுகருவர். இவ்வாருக, எந்தவிலை அதிகரிப்பின்போதும், தேவைப்பட்ட அளவும் வழங்கிடு அளவும் ஏதோவொரு மட்டத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சமமாகும் வகையில் ஒன்றையொன்றை நோக்கி நகரும். அட்டவணை 3.5 இலே காட்டப்பட்டுள்ளவாறு, ரூ. 3.00 இற்குக் குறைந்த எந்த விலையிலும், விலை அதிகரிக்கும் போக்கே தலைகாட்டும். ரூ. 3.00 இற்கு மேலாகப் பாணின் விலை அதிகரிக்கும் போது காணப்படும் நிலைமைக்கு இது நேர்மானுள்ளது. இவ்வாருக, சமநிலை விலையைக் காட்டிலும் கூடுதலாக விலை இருப்பது காரணமாக மிகை வழங்கிடு நிலவுவதால், விலையில் ஒரு வீழ்ச்சி உண்டாகும். அவ்வாறே, சமநிலை விலையைக் காட்டிலும் குறைவாக விலை இருப்பது காரணமாக மிகைத்தேவை நிலவுவதால், விலையில் ஓர் அதிகரிப்பு உண்டாகும். இந்தச் செய்முறையானது சமநிலை விலையில் மாத்திரமே இயங்காதொழியும். சமநிலை அளவைக் காட்டிலும் வழங்கிடு செய்யப்பட்ட அளவு அதிகமாக இருக்கும்போது இவ்வாருன் நிலைமையை எதிர்நோக்கலாம். அட்டவணை 3.5 இலே காட்டப்பட்டுள்ளவாறு, உற்பத்தியாளர் 1,00,00,000 இருத்தல் பாணை வழங்கிடு செய்வதற்கு எதிர்பார்க்கும் குறைந்தபடச் விலை ஓர் இருத்தலுக்கு ரூ. 5.00 ஆகும். ஆனால் கொள்வனவு செய்வோர் அதே அளவை வாங்குதற்குக் கொடுக்கத் தயாராகவிருக்கும் விலை இருத்தலுக்கு ரூ. 1.00 ஆகும்.

இதனால் இந்திலையில் பாண் தயாரிப்பாளர் கணிசமான நட்டம் அடைவராதவின், தாம் தயாரிக்கும் பாணின் அளவை அவர்கள் குறைத்து விடுவர். தயாரிப்பாளர் எதிர்பார்க்கும் குறைந்த பட்சவிலையே நுகர்வோர் கொடுப்பதற்குத் தயாராகவிருக்கும் அதிகப்படச் சிலையாக இருக்கும். 60,00,000 இருத்தல் பாண் வழங்கிடு செய்யப்படும்போது, பாண் தயாரிப்பாளர் தங்களுடைய வெளியீட்டின் அளவை மேற்கொண்டு மாற்றவேண்டிய அவசியம் இருக்காது. தயாரிப்பாளர் எதிர்பார்க்கும் குறைந்த பட்ச விலை நுகர்வோர் செலுத்துதற்குத் தயாராக இருக்கும் அதிக பட்ச விலையைக் காட்டிலும் குறைவாக இருக்கும் போக்குடையதாகக் காணப்படும் போதும், இதற்கெதிரான நிலைவரத் தின்போது உற்பத்தியானது குறைந்துவிடும் போக்குடையதாகக் காணப்படும்போதும் சந்தைச் சமநிலை தோன்றும். வரிப்படம் 3.6 இலே இது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாடைஞ்சுக்குத் தேவைப்படும் பாணியின் நிலை (ஆயிரம் இலட்சம்)

வரிப்படம் 3 : 6 சமநிலை விலையும் சமநிலை அளவும்

வளிப்படம் 3.6 இலே D D தேவை வளையியையும், S S வழங்கிட்டு வளையியையும் குறிக்கும். O P சமநிலை விலையாகும். O P இற்கு மேலுள்ள எந்த ஒரு விலையிலும் மிகை வழங்கிடு இடம்பெறும் என்பதை இவ்வரிப்படம் காட்டுகின்றது. செங்குத்தான் அச் சிலே நாம் அத்தகைய எந்த ஒரு விலையையேனும் குறித்துக் கொண்டு அப்புள்ளியிலிருந்து வழங்கிட்டு வளையியிற்கு உள்ள தூரத்தையும் தேவை வளையியிற்கு உள்ள தூரத்தையும் கணித தால், மிகை வழங்கிட்டுக்குச் சமமான அளவிலே, முன்னது பின் ணதைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கும். உதாரணமாக, விலை O A இல் உள்ள மிகை வழங்கிடு B C ஆகும். B C இலிருந்து கிடையக்கூட நோக்கி நிற்கும் அம்புக்குறியானது, மிகை வழங்கிடு இருக்கும்போது விலை வீழ்ச்சியடையும் போக்குடையதாக இருக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது. மறுபுறம் O P இற்குக் கீழுள்ள எவ்விலையிலும் ஒரு மிகைத் தேவை இருக்கும். இதற்குக் காரணம், செங்குத்தச்சின் எப்புள்ளியிலுமிருந்து தேவை வளையிக்குச் செல்லும் தூரமானது வழங்கிட்டு வளையிக்குச் செல்லுந் தூரத்தைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருப்பதே. இம்மிகைத் தூரம் மிகைத் தேவையைக் குறிக்கிறது. உதாரணமாக, E D அத்தகைய ஒரு மிகைத் தேவையைக் காட்டுகிறது. E D இலிருந்து மேலே செல்லும் அம்புக்குறியானது, மிகைத் தேவை இருக்கும்போது சந்தை விலையானது உயரும் போக்குடையதாக இருக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மறுபுறம், O Q சமநிலை அளவாக இருக்கின்றது. இந்த அளவிற்குக் குறைவான எந்த ஒர் அளவிலும் வழங்கிட்டு வளையியானது தேவை வளையிக்கும் கீழே வீழ்கின்றது. விற்பனையாளர் வழங்கிடு செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கும் அளவுக்குரிய குறைந்த பட்ச விலையிலும் பார்க்க, கொள்வனவு செய்வோர் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் அதிகப்பட்ச விலை கூடுதலாக இருக்கும் என்பதை இது காட்டுகிறது. எனவே ஒரு மிகையான தேவை விலை நிலவுகின்றது. அதாவது, விற்பனையாளர் வழங்கிடு செய்வதற்குத் தயாராகவுள்ள குறைந்த பட்ச விலையிலும் பார்க்க, குறிப்பிட்ட ஒர் அளவுக்காகக் கொள்வனவு செய்வோர் கொடுக்கத் தயாராகவுள்ள அதிகப்பட்ச விலை கூடுதலாக இருக்கும். G H மிகைத் தேவை விலையைக் குறிக்கின்றது. G இலிருந்து வலப்புறம் நோக்கி நிற்கும் அம்புக்காட்டியானது, இத்தைகைய ஒரு நிலையில் விற்பனையாளர் தாம் வழங்கிடு செய்யும் அளவை எப்போதுமே அதிகரிப்பர் என்பதைக் காட்டுகிறது. மறுபுறம், சமநிலை அளவுக்கு வலப்புறம் உள்ள எல்லா அளவுகளிலும், தேவை வளையிக்கு மேலாக வழங்கிட்டு வளையி உயர்ந்து நிற்கும். அதாவது, ஒவ்வோர் அளவிலும் விற்பனையாளர் விற்கத் தயாராகவுள்ள

குறைந்த பட்ச விலையானது கொள்வனவு செய்வோர் செலுத்தத் தயாராகவுள்ள அதிகபட்ச விலையைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கும். இங்கு ஒரு மிகை வழங்கிட்டு விலை நிலவுகிறது. இதனை JK குறிக்கின்றது. மிகை வழங்கிட்டு விலை நிலவும் போது, விற்பனையாளர் தங்களுடைய வழங்கிட்டு வெளியீட்டைக் குறைப்பதற்குத் துண்டப்பெறுவர். வரிப்படம் 3.6 இலே K இலிருந்து இடப்படுமாக நோக்கி நிற்கும் அம்புக்காட்டியால் (மிகை வழங்கிட்டுவிலை) இது காட்டப்பட்டுள்ளது.

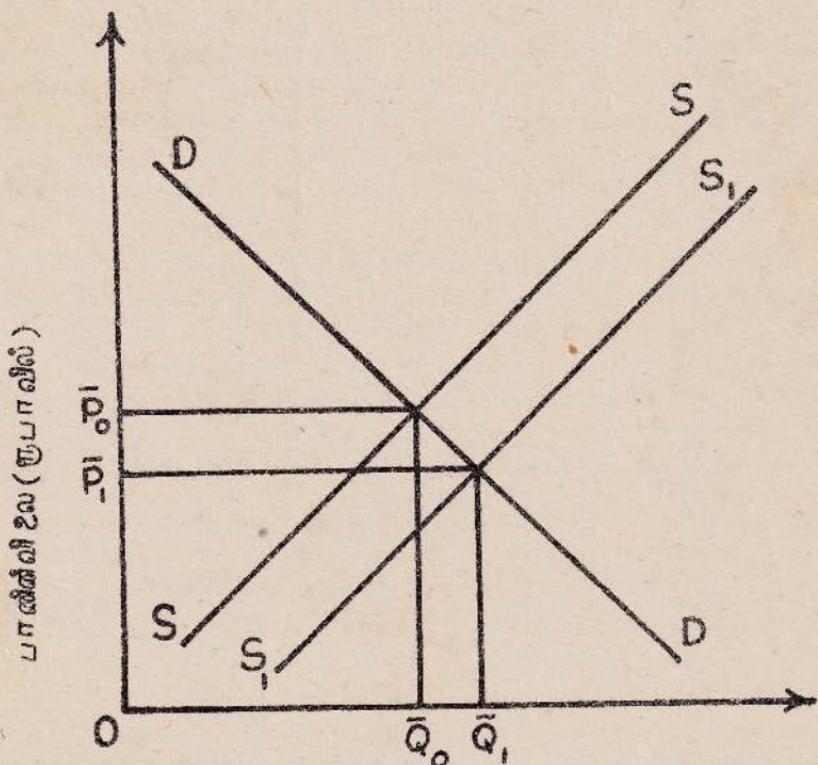
விலையின் இரட்டைத் தொழிற்பாடுகள்

விலையின் இரு தொழிற்பாடுகளை முற்போத்த ஆய்வு கட்டுகின்றது. அதாவது வெளியீட்டைப் பங்கீடு செய்வதும், விற்பனையாளருக்கு வழிகாட்டுமுறைகளை வழங்குவதும் அவை என்க. வரிப்படம் 3.6 இல் உள்ளவாறு வெளியீடு OQ இலுள்ள வெளியீடு மாத்திரமே சந்தைக்கு வழங்கப்படுகிறது எனும் ஒரு நிலைமையை எடுத்துக்கொள்வோம். வேவ்வேறு கொள்வனவு செய்வோரிடையே இந்த அளவை ஒதுக்கி வைக்கும் ஏதேனும் மொருதிட்டம் இருக்கவேண்டும். இது விலைமுறைமை மூலம் செய்யப்படுகின்றது. ஒரு பொருளின் விலை படிப்படியாக உயர்த்தப்படுகிறது. இதனால், மிகக்கூடிய விலையைச் செலுத்தத் தயாராக இருப்போரால் அப்பொருளில் முழு அளவும் கொள்வனவு செய்யப்படுகிறது. இவ்வாருக, O இலிருந்து OP வரைக்கும் படிப்படியாக விலையை உயர்த்துவதன்மூலம் கொள்வனவு செய்யக்கூடியோருள் ஒரு பகுதியினர் சந்தையிலிருந்து நீக்கப்பட்டுப்போகின்றனர். வழங்கிட்டு அளவானது தேவை அளவுக்கு சரிசமஞக்கப்படுகிறது.

மேலே கூறியவாறு, விலையின் மற்றொரு தொழிற்பாடு, வழங்கிட்டு செய்யப்பட்ட அளவை மாற்றுமுகமாக விற்பனையாளருக்குத் தேவையான வழிகாட்டுமுறைகளை வழங்குவதாகும். வரிப்படம் 3.6 இல் உள்ளவாறு வழங்கிட்டு செய்யப்பட்ட அளவானது OQ ஐக்காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கும்போது, விற்பனையாளர் எதிர்பார்ப்பதிலும் கூடுதலான ஒரு விலையைக் கொள்வனவு செய்வோர் கொடுக்கத் தயாராக இருப்பர். எனவே, விற்பனையாளர் தாம் ஒருபோதுமே எதிர்பார்த்திராத அளவில் இலாபங்கள் சம்பாதிப்பர். ஒரு பொருளுக்கு கிடைக்கும் இத்தகைய விலை அதிகரிப்பும், விற்பனையாளர் சம்பாதிக்கும் கூடிய இலாபங்களும் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருளின் அளவு அதிகரிக்கும் என்பதைச் கூட்டுகின்றன. இவ்வாருக வழங்கிட்டு செய்யப்பட்ட அளவு OQ வரை அதிகரிக்கும். மறுபுறம், வழங்கிட்டு செய்யப்பட்ட அளவானது OQ இலும் பார்க்கக் கூடுதலாக இருந்தால், விற்பனையாளர் தாம் எதிர்பார்க்கும் குறைந்த பட்ச விலையைக் காட்டிலும் குறைவான விலையையே பெறுவர். இதனால் அவர்கள் நட்டமடைவர். எனவே அவர்கள் உற்பத்தியை OQ இற்குக் குறைத்து விடுவர்.

விலை முறைமை பற்றிய இவ்விரண்டாவது தொழிற்பாட்டினைப் பின்வருமாறு மேலும் விளக்கலாம். மஸ்ரூமல் இருக்கின்றன எனக் கருதப்படும் காரணிகள் மாறும் பொழுது சமநிலை விலையும் அதன் விலையாகச் சமநிலை அளவும் எவ்வாறு மாறும் என்பதைத் தேவை, வழங்கிட்டு வணியிகளை உருவாக்கும் போது நாம் கவனிக்க

முடியும். விலையிலும் அளவிலும் உண்டாகும் எந்த மாற்றமும், ஒரு பொருளாதாரத்திலுள்ள தேவைகளின் அமைப்பில் உண்டாகும் எந்த ஒரு மாற்றத்துக்கும் பொருந்தும் வகையில் அப்பொருளாதாரத்தில் வளங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் அமைப்பில் உண்டாகும் ஒரு மாற்றமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். முதலாவதாக, மக்களிடையே பாணுக்காகப் பெரிதளவு முன்னுரிமை இருக்கும்போது என்ன நடக்கும் என்பதை ஆராய்வோம். மற்றைக் காரணிகள் மாருமல் இருப்பதாகக்கொண்டு, பாணுக்காக மக்களிடையே பெரிதளவு முன்னுரிமை இருக்கிறது என்பதைப்பான் தயாரிப்பாளருக்குத் தெரிவிப்பதால், அவர்கள் தங்களுடைய பாண் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்குத் தூண்டப்பெறுவர். இந்த நோக்கத்திற்காக, சமநிலைச்சந்தைவிலையில் ஓர் அதிகரிப்பு இருக்கவேண்டும். இது வரிப்படம் 3.7 இலே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாளைத்துக்குத் தேவைப்படும் பார்வீன்அளவு
(சூயிரம் இருத்தலில்)

வரிப்படம் 3.7 தேவையில் அதிகரிப்பு

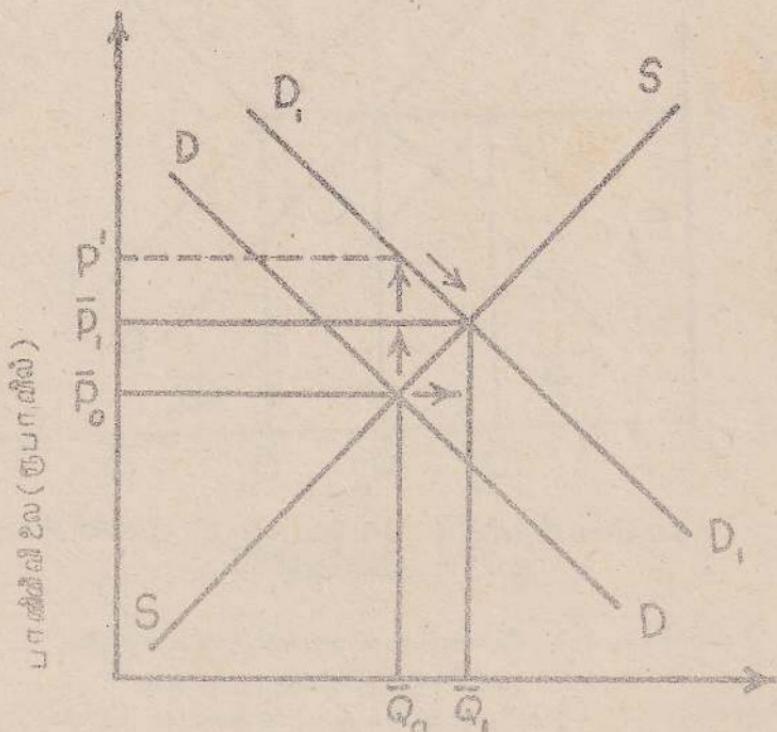
வரிப்படம் 3.7 இல் DD ஆனது தேவை வணையியையும் SS ஆனது வழங்கிட்டு வணையியையும் குறிக்கின்றன. பாஜுக்காக அதிகரித்த முன்னுரிமை இருப்பதன் விளைவாக, ஆரம்பத்திலே தேவைப்பட்ட பான் அனைவைக் காட்டிலும், இப்போது தேவைப்படும் பான் அனு ஒவ்வொரு விலையிலும் கூடுதலாக இருக்கும். இதனால், தேவைவணையி வசெப்புறமாகப் பெயரும். இப்புதிய தேவை வணையியானது D₁ D₁' எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. உற்பத்திக் காரணிகளின் விலைகள், உற்பத்தி விலைதுட்பங்கள் ஆதியன் மாறுமால் இருப்பதால், வழங்கிட்டு வணையித் திலையாக இருக்கின்றது. இவ்வழி, தேவை வணையித் தேவை வணையித் திலையால், வழங்கிட்டு செய்யப்பட்ட அனைவை அதிகரிக்கமுடியாது. எனவே விலை O P₁ இற்கு உயர்கிறது. இதன் விளைவாக உற்பத்தி யானர் தம் உற்பத்தியை அதிகரிக்கின்றனர். காலச் செலவிலே, உற்பத்தி அதிகரிக்கின்றது; விலை O P ஜ் ஆட்டகின்றது. 'அனு அதிகரித்து' O Q இல் நிற்கின்றது. வேறு ஏதேனும் காரணத்துக்காக தேவை அதிகரிப்பின், விலையும் அனுவம் ஒரே வழியில் அதிகரிக்கும். புதிய உமதிலை விலையும் அனுவம் ஒர் உயர்மட்டத்தில் இருக்கும். வருமானம், சனத்தொகை என்பவற்றிலுள்ள அதிகரிப்பு, பிரதியிடுகளின் விலையிலுள்ள அதிகரிப்பு ஆதியவற்றை மூலம் அதே விளைவு ஏற்படும்.

மறுபுறம், பாஜுக்கான கணவையில் ஒரு வீழ்ச்சி உண்டாவதால் பாஜுக்குள்ள தேவை குறையுமாயின், இதற்கு எதிர்மாறுள்ள நடைமுறை செயற்படும். தேவை வணையி இடப்புறமாகப் பெயரும் அதே சமயம் வழங்கிட்டு வணையித் திலையாக இருக்கும். முதலாவதாக, விலையிற் பெரிதனவு விழ்ச்சி உண்டாகும். இதனால் வழங்கிட்டு குறையும். இதுதிலை, சமநிலை விலையும் அனுவம், புதிய தேவை வணையியும் வழங்கிட்டு வணையியும் ஒன்றையென்று வெட்டும் புள்ளியிலே நிருணயிக்கப்படும். இங்கே சமநிலை விலையும் அனுவம் குறைந்த மட்டத்தில் இருக்கின்றன. முந்திய வகையில் ஒரு பொருஞ்சுக்குள்ள நுகர்வோரின் தேவையில் ஒர் அதிகரிப்பு உண்டாவதால் அப்பொருளின் உற்பத்தியில் அதிகரிப்பு உண்டாவதற்கு விலைமுறைமை காரணமாக இருந்ததுபோல, இந்த வகையில் அப்பொருஞ்சுக்குள்ள நுகர்வோரின் தேவையில் ஒர் அதிகரிப்பு உண்டாவதால் உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி உண்டாவதற்கு விலை முறைமையை காரணமாக இருக்கின்றது.

மறுபுறம், மற்றவை மாறுதிருப்பதாகக் கொண்டு, பாளை வழங்கிட்டு செய்வதில் உண்டாகும் எந்த ஒரு மாற்றத்தினாலும் ஏற்படும் நிலைவரத்தை நாம் கவனிக்கலாம். மாவு ஏராளமாகக் கிடைக்கிறபோது என்ன நடக்கும் என்பதைப் பார்ப்போம். முதலாவதாக, ஒவ்வொரு விலையிலும் பெரும் அளவிலே பாளை வழங்கிட்டு செய்யும் நிலையிலே பான் தயாரிப்பானர்கள் இருப்பர். எனவே, வழங்கிட்டு வணையித் திலையிலிருக்க, தேவை வணையித் திலையாக முழுமை

யாக வலப்புறமாகப் பெயரும் புதிய சமனிலை விலையானது குறைந்த மட்டத்திலும் புதிய சமனிலை அளவானது உயர்ந்த மட்டத்திலும் இருக்கும். இந்திலைமை வளிப்படம் 3.8 இலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புதிய நிலைவரத்திலே இப்பொருள் குறைந்த விலையிற் பெருந் தொகையாக நூகரப்படுவதால், உற்பத்திக் காரணி ஒன்றின் விலையில் வீழ்ச்சி உண்டாவதிலிருந்து, பொருளாதார அமைப்பு முழுமையாகப் பயன்பெறுகிறது என்பதை இந்த வகையில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

வேறு எக்காரணத்திற்காகவும் தேவை வளையியானது வலப்புறமாகப் பெயருமெனின், அதுவும் அநேகமாக அதே விளைவையே கொடுக்கும். மறுபுறம், மற்றவை சமனுக இருப்ப, ஏதேனும் ஒருகாரணத்திற்காக வழங்கீட்டு வளையியானது இடப்புறமாகப் பெயருமெனின், பொருளின் விலை அதிகரிக்கும்; நூகரும் பொருளின் தொகை வீழ்ச்சியடையும்.

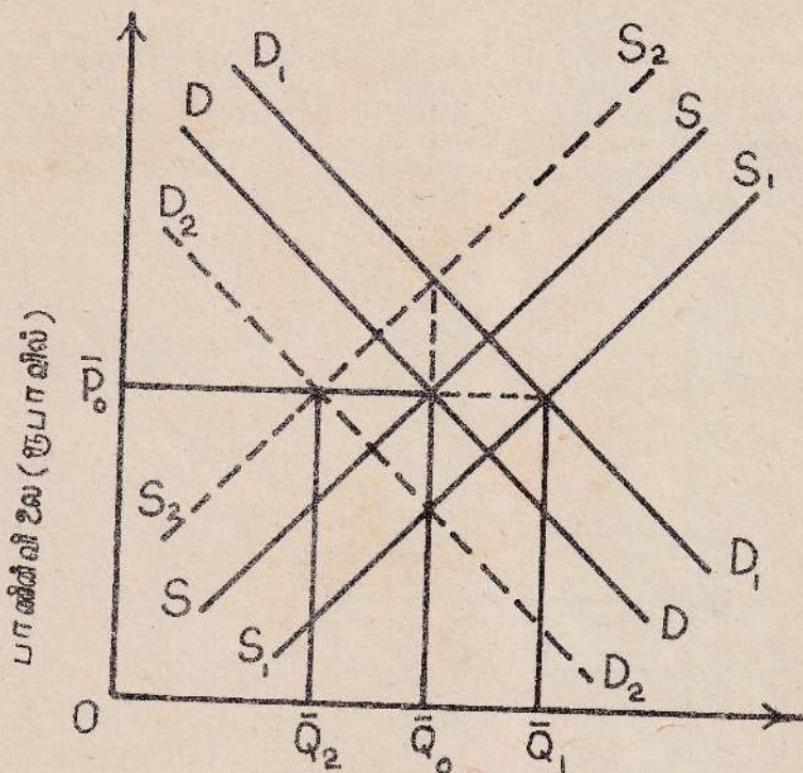

நாளொற்றீக்குத் தேவைப்படும் பானிக் காலி
(ஆபிரல் இருத்தங்கள்)

வளிப்படம் 3.8 - பானின் வழங்கீடு வளையி மேற்கூறு

வாய்ப்புப் பார்ப்பதற்காக வரிப்படம் ஒன்றை வாசகர் வரைந்து கொள்ளலாம்.

தேவையிலும் வழங்கிட்டிலும் ஒருங்கமை மாற்றமொன்று ஏற்படும்போது நிலைமை மிகவும் சிக்கலடைகின்றது. வரிப்படம் 3.9 இல் இது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாளைஞர்க்குத் தேவைப்படிம் பாணிகளில்
(ஆயிரம் இருக்கவில்)

வரிப்படம் 3.9 - தேவையிலும் வழங்கிட்டிலும் ஏற்படும் ஒருங்கமை மாற்றம்

தேவையிலும் வழங்கிட்டிலும் ஒர் அதிகரிப்பு உண்டாகும் இவ்வகையை முதலாவது ஆராய்வோம். ஒருபுறம் பானுக்கு அதிகரித்த முன்னுரிமை நிலவுகிறது. அதேசமயம் மாவு மலி வாக்க் கிடைக்கிறது. அப்போது, சமநிலை விலைக்கும் அளவுக்கும் யாது நேரும்? வரிப்படம் 3.9 இலே காட்டப்பட்டுள்ளவாறு, $D_1 D_1$ ஆனது புதிய தேவை வளையியாகவும் $S_1 S_1$ ஆனது புதிய

வழங்கிட்டு வளையியாகவும் இருக்கும். வரிப்படத்தின் பிரகாரம், தேவை வழங்கிட்டு வளையிகள் ஒரே விகிதசமத்திற் பெயருகின்றன. எனவே, புதிய சமநிலை விலை ஒன்றுக்கே, அதாவது OPO ஆக இருக்கின்றது. ஆயின் சமநிலை அளவு OQ ஆக அதிகரித்துள்ளது. இதற்கேற்ப, தேவை வழங்கிடு ஆகிய இரண்டும் அதிகரிப்பின், சமநிலை அளவு கட்டாயம் அதிகரிக்கும். அதேவேளையில் சமநிலை விலையானது குறைந்த மட்டத்திலோ அல்லது கூடிய மட்டத்திலோ, அன்றி அதே மட்டத்திலோ இருக்கும். உண்மையில் நடைபெறுவது, தேவை வழங்கிடு ஆகிய இரண்டிலும் ஏற்படும் ஒப்பிட்டளவான பெயர்ச்சியைப் பொறுத்துள்ளது. உதாரணமாக, வழங்கிட்டு வளையியானது மேலே கூறியவாறு பெயர்ந்தும், தேவை வளையியானது வரிப்படத்திலே தரப்பட்டுள்ளதைக் காட்டிலும் குறைந்த மட்டத்திற்குப் பெயர்ந்தும் இருக்குமாயின், புதிய சமநிலை விலையானது முன்னைய விலையைக் காட்டிலும் குறைந்து இருக்கும். மறுபுறம், வழங்கிட்டு வளையியானது மேலே கூறியவாறு பெயர்ந்தும் தேவைவளையியானது வரிப்படத்திலே தரப்பட்டுள்ளதைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கும். அன்றியும், தேவை வழங்கிடு ஆகிய இரண்டும் குறைந்துள்ள வகையைப் பொறுத்த மட்டில் இரண்டு வளையிகளும் ஒரேயளவிற் பெயருமாயின், சமநிலை அளவு மாருது அமைந்திருக்கும். வரிப்படம் 3.8 இல் உள்ள S₁ S₁ வளையியும் D₁ D₁ வளையியும் ஒன்றையொன்று வெட்டும் புள்ளி இதனைக் காட்டுகிறது. ஆயின் சமநிலை அளவு கட்டாயமாக வீழ்ச்சியறும். அடுத்து, வழங்கிட்டு வளையியின் இடப்புறப் பெயர்ச்சியானது தேவை வளையியின் இடப்புறப் பெயர்ச்சியைக் காட்டிலும் குறைவாக இருந்தால், சமநிலை விலை வீழ்ச்சியடையும்; ஆயின் சமநிலை அளவு முன்னை வீழ்ச்சியற்ற அளவிற்கு இப்போது வீழ்ச்சியடையாது. மறுபுறம், வழங்கிட்டு வளையியின் இடப்புறப் பெயர்ச்சி தேவைவளையியின் இடப்புறப் பெயர்ச்சியைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருந்தால், விலை உயரும்; ஆயின் சமநிலை அளவு முன்னை வீழ்ச்சியற்ற அளவினும் இப்போது கூடுதலாக வீழ்ச்சியடையும்.

நெகிழ்ச்சி

மற்றவை சமஞக இருக்க, ஒரு பொருளின் விலையில் ஏற்படும் ஒரு மாற்றம், அப்பொருளினுடைய வழங்கிட்டின் அளவிலும் தேவையின் அளவிலும் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இம்மாற்றம் வெவ்வேறு பொருள்களுக்கு வெவ்வேறு அளவு களில் ஏற்படலாம். தேவைப்படும் அளவிலுள்ள மாற்றத்தை நாம் கவனித்தால், சில பொருள்களைப் பொறுத்தவரையில் அவற்

நின் விலையில் உண்டாகும் சிறிய மாற்றம் காரணமாக, அப் பொருள்களின் தேவைப்பட்ட அளவில் சிறிய அதிகரிப்போ வீழ்ச்சியோ ஏற்படலாம். அதே வேளையில் வேறுசில பொருள்களைப் பொறுத்தவரையில் பொருள்களின் தேவைப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றம் பெரிதளவில் இருக்கலாம். வழங்கிடுதொடர்பாகவும் இதே நிலைமை காணப்படலாம். எனவே, ஒரு பொருளின் விலைமாற்றத்திற்கு இணங்க, குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளின் தேவை, வழங்கிடு ஆகியவற்றின் அளவில் உண்டாகும் மாற்றத்தினை அளவிட நம்மால் முடியுமாயின், அப்பொருளின் விலைக்கும் அளவுக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பினைத் திட்டமாக நாம் சுட்டிக்காட்டலாம். உண்மையில், பொருளியலிலே இவ்வறவைக் காட்டும் ஓர் அளவீடு உண்டு. அது நெகிழ்ச்சி என்று வழங்கப்படுகிறது. இதன்படி, ஒருபுறம் தேவையின் நெகிழ்ச்சிபற்றியும் நாம் ஆராய் வோம்.

தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சி

குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளின் விலையில் உண்டாகும் மாற்றத்துக்கு இணங்க, அப்பொருளின் தேவைப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றத்தின் அளவைக் காட்டும் ஓர் அளவீடே தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சியாகும். இதனை மேற்கூரம் விளக்கமாகக் கூறுவதாயின், அப்பொருளின் விலை ஒரு சதவீதத்தால் மாற்றமடைகிற போது அது தேவைப்படும் அளவில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றத்தைத் தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சியாகும். இந்த அளவீட்டினால் பெறப்படும் எண்விளைவானது தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சியினது எண்குணகம் என்று வழங்கப்படுகிறது. விலையானது ஒரு சதவீதத்தால் மாற்றப்போது, தேவைப்படும் அளவானது இரண்டு சதவீதத்தால் மாற்றமடையுமாயின், முன்னேய எண்குறியானது தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சி எண்குணகம் ஆகும். விலையில் உண்டாகும் ஒரு மாற்றத்துக்கு இணங்கத் தேவைப்படும் அளவில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றத்தை, விலையில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றத்தினாலே பிரிப்பதன் மூலம் இதனைப் பெறலாம். இவ்வாருக, தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சி பின்வருமாறு இருக்கும்.

$$\left[\begin{matrix} e & p \\ d & \end{matrix} \right] = \frac{\text{தேவைப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றம்}}{\text{விலையில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றம்}}$$

ஆய்விலுள்ள பொருளினது தேவைப்படியலின் அல்லது தேவை வளையியின் துணைகொண்டு இந்தக் குணகத்தை நாம் காணலாம். இவ்வத்தியாயம் முழுவதிலும் நாம் பயன்படுத்தியுள்ள ஓர் உதாரணத்தை, அதாவது பானுக்குள் தேவையை எடுத்துக்கொள்

வோம். அட்டவணை 3.1 இலே தரப்பட்டுள்ள தரவுகளைப் பயன்படுத்தி, தேவையின் நெகிழிச்சியை நாம் அளவிடலாம். குறிப்பிட்ட ஒரு புள்ளியில் நெகிழிச்சியை நாம் அளவிடுகிறோம் என்று கொள்வோம். எடுத்துக் காட்டாக, பாணின் விலை ரூ. 5.00 இலிருந்து ரூ. 4.00 ஆகக் குறையும்போது அதன் விலைவாகத் தேவைப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் மாற்றமானது நெகிழிச்சிக் குணகத்தாலே கட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மேலே கொடுத்துள்ள குத்திரத்திற்கேற்ப, தேவைப்பட்ட பாணின் அளவில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றத்தை நாம் முதலாவதாகக் காணவேண்டும். இங்கு, பாணின் அளவு $20,00,000$ இருத்தலால் அதிகரித்துள்ளது. இந்த அதிகரிப்பானது முன்னர் தேவைப்பட்ட அளவில் ஒரு சதவீதமாகக் குறிக்கப்படுகிறபோது, விடை $\frac{100\%}{20,00,000}$ ஆகிறது; அதாவது $\frac{20,00,000 \times 100}{20,00,000} = 100\%$ ஆகிறது.

மறுபுறம், விலை ஒரு ரூபாவாற் குறைந்துள்ளது. விலையில் உண்டான இவ்வீழ்ச்சியை முந்திய விலையாற் பிரிக்கும் போது விலையில் சதவீத மாற்றத்தைப் பெறுவோம்.

அது — 20% ; அதாவது — $\frac{1}{5} \times 100 = -20$.

விலையில் ஒரு வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளதால், அஃது ஓர் எதிரான பெறுமானமாகத் தரப்பட்டுள்ளது. தேவைப்பட்ட அளவு அதிகரித்துள்ளதால், அஃது ஒரு நேரான கணியமாகத் தரப்பட்டுள்ளது. அடுத்து, அளவில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றத்தை விலையில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றத்தாற் பிரிக்கும்போது, விடை - 20% ஆகும்.

இவ்வாருக, தேவையின் நெகிழிச்சிக் குணகம் - 5 . இஃது ஓர் எதிரான கணியம். ஒரு நேரான கணியத்தை ஓர் எதிரான கணியத்தினாற் பிரிப்பதாற் கிடைக்கும் விலை எதிரானது என்பதே இதற்குக் காரணம். எனவே, தேவையின் விலை நெகிழிச்சி இவ்வகையில் - 5 . தேவையின் விலை நெகிழிச்சியானது எப்போதும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், அஃது ஓர் எதிரான கணியமாகவும் இருக்கிறது. தேவை வளையியின் வடிவத்தால் இது விளக்கப்பட்டுள்ளது. இஃது ஓர் எதிரான சரிவைக் கொண்டுள்ளது என்று நாம் அறிவோம். எனவே, எத்திசையில் விலை மாறினாலும் அதற்கு எதிர்த்திசையிலேயே அளவு மாற்றமடையும். எனவே, தேவையின் நெகிழிச்சிக் குணகத்தைக் கணிக்கும் போது தொகுதியெண்ணே பகுதியெண்ணே தவறுமல் ஓர் எதிரான பெறுமானத்தையே பெறுகின்றது. ஆயினும், பொருளிய விலை இந்த எதிரான அடையாளம் வழக்கமாகக் கைவிடப்படுகிறது. இதற்கிணங்க, மேலுள்ள குணகமானது தனியுறுப்பாக

5 எனக் கொள்ளப்படுகிறதேயன்றி, -5 எனக் கொள்ளப்படுதில்லை.

தேவையின் நெகிழ்ச்சிக் குணகத்தைக் காண்பதற்கான சூத்திரம், மற்றொரு வடிவத்திலும் வெளிப்படுத்தப்படலாம். கிரேக்க எழுத்தான் தெலுத்தாவை (Δ) மாற்றம் ஒன்றைச் சுட்டுவதற்காகவும், Q ஜ அளவைச் சுட்டுவதற்காகவும், P ஜ விலையைச் சுட்டுவதற்காகவும் பயன்படுத்துகிறபோது, ΔQ ஆனது அளவிலுள்ள மாற்றமாகவும் ΔP ஆனது விலையிலுள்ள மாற்றமாகவும் இருக்கும். இவ்வாறே, $\frac{\Delta Q}{Q} \times 100$ ஆனது அளவிலுள்ள சதவீதமாற்றமாகவும், $\frac{\Delta P}{P} \times 100$ ஆனது விலையிலுள்ள சதவீதமாற்றமாகவும் இருக்கின்றன. எனவே, தேவையின் நெகிழ்ச்சிக் குணகம் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது:

$$e_d^P = -\left(\frac{\Delta Q}{Q} \times 100 \div \frac{\Delta P}{P} \times 100\right)$$

பொது எண்ணுகிய 100 ஐப் பகுதியெண்ணிலிருந்தும் தொகுதியெண்ணிலிருந்தும் நீக்கும்பொழுது, $e_d^P = -\left(\frac{\Delta Q}{Q} \div \frac{\Delta P}{P}\right)$ ஐப்பெறுகிறோம். அதனை நேர்மாறுக்கும்போது $e_d^P = -\left(\frac{\Delta Q}{Q} \div \frac{\Delta P}{P}\right)$ ஐப்பெறுகிறோம். இந்தச் சூத்திரத்தை மேற்கூறிய உதாரணத்திற்குப் பிரயோகித்தால், பின்வரும் விளைவைப் பெறுவோம். விலை ரூ. 5 இலிருந்து ரூ. 4 ஆக வீழ்ச்சியறும் போது தேவையின் நெகிழ்ச்சிக் குணகம் பின்வருமாறு அமையும்:

$$= -\left(\frac{20,00,000 \times 5}{20,00,000 \times 1}\right)$$

= -5; அல்லது சய அடையாளம் நீக்கப்படுகிறபோது அது 5 ஆகின்றது.

இங்கே அளவிலுள்ள சதவீத மாற்றத்தையும் விலையிலுள்ள சதவீத மாற்றத்தையும் கண்டுகொள்ளும் பொருட்டு முன்னைய அளவையும் முன்னைய விலையையும் பகுதியெண் 5 ஆகப் பயன்படுத்துகிறோம். இப்பொழுது, விலையானது ரூ. 4 இலிருந்து ரூ. 5 ஆக உயர்ந்திருப்பதாகக் கொண்டால், நெகிழ்ச்சிக் குணகம் எதுவாக இருக்கும்?

எமது சூத்திரத்தின்படி,

$$e_d^P = \frac{20,00,000}{40,00,000} \times \frac{4}{1} \text{ என்றாலும்.}$$

எமக்கு முன்பு கிடைத்த விடையினின்றும் இது வேறுபடும். ஆயின், ஒரே விலை இடைவெளி அடிப்படையிலே தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சி கணிக்கப்பட்டதால், இரு முறைகளாலும் அதே விடையே கிடைக்கவேண்டும். அதே விடை ஏன் கிடைக்கவில்லை என்பதை நாம் ஆராய்ந்தால், இரண்டு நிலைமைகளிலும் பயன் படுத்தப்பட்ட பகுதியெண் வெவ்வேறுக இருப்பதைக் காண வாம். விலை குறைந்தபோது பயன்படுத்தப்பட்ட பகுதியெண் கள், விலை குறைவதற்கு முன்னிருந்த விலையும் அளவுமேயாம். விலை அதிகரித்தவேளை பயன்படுத்திய பகுதியெண்கள், விலை அதி கரிப்பதற்கு முன்னிருந்த விலையும் அளவுமேயாம். எனவே, நாம் பெற்ற விடைகள் வேறுபடுவது வியப்பிற்குரியதன்று. இவ்வழி, தேவை நெகிழ்ச்சியை அளவிடும் போது, இப்பிரச்சினையை நாம் எதிர்நோக்கவே வேண்டியுள்ளது; இதனைத் தவிர்ப்பது சாத்தியமன்று. எனவே, விலை மாற்றத்திற்கு முன்னிருந்த விலையையும் அளவையும் பயன்படுத்துவதா, விலைமாற்றத்திற்குப் பின்னிருந்த விலையையும் அளவையும் பயன்படுத்துவதா என்ற பிரச்சினை எழுகின்றது. இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கும், தேவை நெகிழ்ச்சியைத் திட்பமாகக் கணிப்பதற்கும் மேற்குறித்த குத்திரம் வெவ்வேறு விதமாகத் திருத்தியமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் இரண்டு திருத்தங்களை மட்டும் இங்கு விளக்குவோம்.

பொருள்களின் அளவில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றத்தைக் காண பதற்கு, தொடர்பான இரண்டு அளவுகளுட் குறைந்ததைப் பகுதி யெண்ணுக்கப் பயன்படுத்துவது ஒருமுறையாகும். அவ்வாறே, விலையில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றத்தைக் காணபதற்கு, குறைந்த விலையைப் பகுதியெண்ணுக்கப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். அப் போது, மேற்குறித்த குத்திரம் பின்வருமாறு அமையும்:

$$\begin{aligned} e_d^P &= \frac{\Delta Q}{QL} - \frac{\Delta P}{PL} \\ &= \frac{\Delta Q}{QL} \times \frac{PL}{\Delta P} \end{aligned}$$

இங்கு QL குறைந்த அளவாகும்; PL குறைந்த விலையாகும். இவ்வழி, மேலே கூறிய எடுத்துக்காட்டில், குறைந்த அளவு 20,00,000 இருத்தலாகவும் குறைந்த விலை ரூபா. 4.00 ஆகவும் உள்ளன. அப்படியாயின், தேவையின் விலை நெகிழ்ச்சிக் குணகம்,

$$e_d^P = \frac{20,00,000}{20,00,000} \times \frac{4}{1} = 4 \text{ ஆகும்.}$$

முந்திய இரண்டு விடைகளான 5 இற்கும் 2 இற்குமிடையிற் கிடைத்துள்ள இவ்விடையை அவ்விரண்டைக் காட்டிலும் பொருத்தமானதாக நாம் கொள்ளலாம்.

இரண்டாவது முறையின்படி, அளவின் சதவீத மாற்றத்தைக் கணிக்கும்போது, முந்திய அளவையும் அன்மைக்கால அளவையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறே, விலையின் சதவீத மாற்றத்தைக் கணிக்கும்பொது முந்திய விலையையும் புதிய விலை யையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுது, நெகிழ்ச்சிக் குத்திரம் பின்வருமாறு இருக்கும்.

$$\begin{aligned} \text{e}^P_d &= \frac{\Delta Q}{Q_1 + Q_2} \div \frac{\Delta P}{P_1 + P_2} \\ &= \frac{\Delta Q}{Q_1 + Q_2} \div \frac{P_1 + P_2}{\Delta P} \end{aligned}$$

இங்கு Q_1 , Q_2 என்பன முறையே முந்திய அளவும் புதிய அளவுமாகும். P_2 , P_1 என்பன முறையே முந்திய விலையும் புதிய விலையுமாகும். இவ்வழி, எமது எடுத்துக்காட்டிற்கு இச்குத்திரத்தினைப் பயன்படுத்தும் போது,

$$\frac{-20,00,000}{20,00,000 + 40,00,000} \times \frac{5 + 4}{1} = 3 \text{ என்பதை நாம்}$$

பெறுகிறோம். இவ்விடையும், முதலாவது விடைக்கும் இரண்டாவது விடைக்கும் இடைப்பட்டதாக — அதாவது 5 இற்கும் 2 இற்கும் இடைப்பட்டதாக — இருப்பதால், தொடர்பான இரண்டு விலைகளுக்குமிடையிலான தேவை நெகிழ்ச்சியை அது மிகச் செம்மையாகப் பிரதிபலிக்கிறது என்னாம்.

நெகிழ்ச்சியை அளவிடுதற்கு இச்குத்திரங்களில் எதைப் பயன்படுத்தினாலும், பெறப்பட்ட குணகமானது தொடர்பான இரு விலைகளுக்குமிடைப்பட்ட தேவைக்கே பொருந்தும் என்பதை நாம் மனத்திற் கொள்ளவேண்டும். நாம் முன்னர் கணித்தது, அட்டவணை 3.1 இல் உள்ள இரண்டு விலைகளான கு. 5 இற்கும் கு. 4 இற்குமிடையிலுள்ள தேவை நெகிழ்ச்சியே யன்றி, அவ்வட்டவணையிலுள்ள ஒவ்வொரு விலை வீழ்ச்சியிலும் ஏற்படத் தக்க நெகிழ்ச்சியண்டு. வேறெந்த விலை வீழ்ச்சியினதும் நெகிழ்ச்சியைக் கணிக்கவேண்டுமாயின், தொடர்பான விலையையும் அளவையும், கணிப்பிற் பயன்படுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறே பல வேறு விலைவீச்சுகளுக்குமிடையே ஏற்படத்தக்க குணகங்களின் நெகிழ்ச்சியானது ஒன்றிற்கொன்று வேறுபடலாம் என்பதை வலியுறுத்துதல் வேண்டும்.

இவ்வழி, தேவை விலை நெகிழ்ச்சிகளின் குணகங்கள் தொடர்பாகப் பெற்ற பெறுமதிகளை 5 வகைகளாகப் பகுக்கலாம். ஒவ்வொரு வகையும் தேவையின் குறித்த ஒரு பண்பினைப் பிரதிபலிக்கும். இவ்வகைகள், பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களிலே தோன்றும்:

- (i) குணகம் பூச்சியமாக இருக்கும்போது;
 - (ii) குணகம் பூச்சியத்திற்கு அதிகமாகவும் ஒன்றுக்குக் குறை வாகவும் இருக்கும்போது; (இங்கு, குணகத்தின் சய அடையாளம் கைவிடப்பட்டு, பெறுமதி மாத்திரமே கணக்கிடப்படுகிறது என்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்);
 - (iii) குணகம் ஒன்றுக்குச் சமனாக இருக்கும்போது;
 - (iv) குணகம் ஒன்றுக்குக் கூடுதலாக இருக்கும்போது;
 - (v) குணகம் முடிவிலியாக இருக்கும்போது.
- (i) தேவையின் நெகிழ்ச்சிக் குணகம் பூச்சியமாக இருப்பது ஒரு தனியான நிலைமையாகும். இதன்படி, விலையில் எம்மாற்றம் ஏற்படினும், தேவையின் அளவு நிறிதும் மாற்றமுள்ளது. இக்கட்டத்தில், தேவை முற்றும் நெகிழ்ச்சியற்றதாக இருக்கும். ஒவ்வொரு விலை விச்சிற்குமுடிய நெகிழ்ச்சி பூச்சியமாயின், தேவை வளையி இடமிருந்து வலஞ் சாயாமல் நிலைக்குத்திற்குச் சமாந்தரமான நேர்க் கோடாக இருக்கும்.
 - (ii) குணகம் பூச்சியத்திற்கு அதிகமாகவும் ஒன்றிற்குக் குறை வாகவும் இருக்கும் என்பது, அளவானது விலையில் உண்டாகும் சதவீதமாற்றத்தினும் 1 சதவீதத்திற்குக் குறை வாக மாற்றமடைவதைக் குறிக்கும். இவ்வகைத் தேவை நிலைமை நெகிழ்வின் நிலைமையாகும். சில அத்தியாவசியப் பொருள்கள் இவ்வகையினுள் அடங்கும். அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்களின் விலை குறைந்தாலும் தேவைப்படும் அளவு எவ்வாறு கூடுவதில்லையோ, அவ்வாறே விலை கூடினாலும் தேவைப்படும் அளவு குறை வதில்லை.
 - (iii) நெகிழ்ச்சிக் குணகம் ஒன்றுக்குச் சமனாக இருக்கும் போது தேவையின் அலகு நெகிழ்ச்சி நிலவும். இங்கு, விலையானது அளவு மாறுகின்ற அதே சதவீதத்தில் மாற்றமடையும்.
 - (iv) குணகம் ஒன்றிற்குக் கூடியதாக இருக்ககையில், தேவை நெகிழ்ச்சியடையதாக இருக்கும். இங்கு, அளவில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றம் விலையில் ஏற்படும் சதவீத மாற்றத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருக்கும்.
 - (v) நெகிழ்ச்சிக் குணகம் முடிவிலியாக இருப்பது ஒரு தனியான நிலைமையாகும். அதாவது, விலையில் எந்தவொரு மாற்றம் ஏற்படினும், தேவைப்படும் அளவு முடிவில்

மாற்றமாக இருக்கும். இங்கு, தேவைவளையி கிடையச் சுக்குச் சமாந்தரமான நேர்க்கோடாக இருக்கும். இது, தேவை நிறைவான நெகிழ்ச்சியினையடைய ஒரு நிலைமையாகும்.

தேவையின் விலைநெகிழ்ச்சியைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகள்

மேலே செய்த ஆய்வின்படி, வெவ்வேறு பொருள்கள் வெவ்வேறு நெகிழ்ச்சிக் குணகங்களையடையன என்பது பெறப்படும் சில பொருள்களின் நெகிழ்ச்சி மிகக் கூடுதலாக இருக்கும்; அதே வேளையில், ஏனையவற்றின் நெகிழ்ச்சி குறைவாக இருக்கும். இவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் யாதென்பதை நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். பதிலீட்டுப் பொருள்கள் இருப்ப, சிலபொருள்களின் விலைகள் சிறிய சதவீதத்தால் அதிகரிக்கும்போது, தேவைப்படும் அளவு பெரிய சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியையடையலாம். இதனால், குறித்த ஒரு பொருளுக்குப் பதிலீட்டுப் பொருள்கள் அதிகமாக இருப்பின், அப்பொருளினது தேவையின் நெகிழ்ச்சி கூடுதலாக இருக்கும்; மறுபுறம், பதிலீட்டுப் பொருள்கள் குறைவாக இருப்பின், அப்பொருளினது தேவையின் நெகிழ்ச்சி குறைவாக இருக்கும். பொதுவாக, அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்கள், மருந்துகள், கட்டடப் பொருள்கள், மது, புகையிலை, பெற்றேரியியப் பொருள்கள் முதலியவற்றுக்கான தேவையானது நெகிழ்ச்சியற்ற தாக இருக்கும். இவற்றுக்குப் பதிலீடுகள் மிகவும் அருமையாக உள்ளனமையே இதற்குக் காரணமாம்.

பதிலீட்டுப் பொருள்களின் எண்ணிக்கையால் மாத்திரம் ஒரு பொருளுக்குரிய தேவையின் நெகிழ்ச்சி தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. அப்பொருள் நுகர்ச்சிக்கென நுகர்வோன் ஒதுக்குகின்ற வருமான மூம் அவ்வாறு தீர்மானிப்பதிற் பங்கெடுக்கிறது. குறித்தவொரு பொருளுக்கு மிகக்குறைந்த அளவிலான வருமானமே நுகர்வோ னாம் செலவிடப்பட்டால், அத்தகைய பொருள்கள் குறைந்த நெகிழ்ச்சியையே கொண்டிருக்கும். உதாரணமாக, மிளகு, கறிச் சரக்கு, உப்பு முதலியவற்றின் விலைகள் 1 சதவீதத்தால் அதிகரிப்பின் அப்பொருள்களைப் பொறுத்தமட்டிலே தேவைப்படும் அளவு 1 சதவீதத்தாற் குறையாது. மாருக, தளவாடம், மோட்டர்க்கார் முதலியவற்றின் விலைகள் 1 சதவீதத்தால் அதிகரிப்பின், தேவைப்படும் அளவு பெரிதுங் குறையும்.

வழங்கிட்டு நெகிழ்ச்சி

தேவை நெகிழ்ச்சியை விளக்கியதுபோலவே வழங்கிட்டு நெகிழ்ச்சியையும் விளக்கலாம். விலைமாற்றத்திற்கு ஏற்ப, வழங்கிட்டு அளவில் உண்டாகும் மாற்றத்தின் கணிப்பே வழங்கிட்டு நெகிழ்ச்சியாகும். இதன்படி, ஒரு பொருளின் விலை ஒரு சதவீதத்தால்

மாறுமாயின், அம்மாற்றத்திற்கேற்ப, வழங்கப்பட்ட அளவில் உண்டாகும் சதவீத மாற்றமே வழங்கிட்டு நெகிழ்ச்சியாகும். வழங்கிட்டு நெகிழ்ச்சியைக் கணிப்பதற்கு, தேவை நெகிழ்ச்சியைக் கணிப்பதற்குப் பயன்படுத்திய அதே சூத்திரத்தினைக் கையாளலாம். இவ்வழி, வழங்கிட்டின் நெகிழ்ச்சி \times எனவும் வழங்கிட்டின் அளவு Q_s எனவும் தரப்பட்டால்,

$$\begin{aligned} es &= \frac{\Delta Q_s}{Q_s} - \frac{\Delta p}{p} \\ &= \frac{\Delta Q_s}{Q_s} \times \frac{P}{\Delta P} \text{ என்றாலும்.} \end{aligned}$$

தேவையைக் கணிக்கும்போது எழுந்த அதே பிரச்சினையை நாம் இங்கும் எதிர் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. எனவே, மேற்குறித்த சூத்திரத்தினை இரண்டு வழிகளிலே திருத்தியமைக்கலாம். அவையாவன:

$$(1) \quad es = \frac{\Delta Q_s}{Q_s} \times \frac{P_s}{\Delta P}$$

இங்கு, Q_s ஆனது வழங்கப்பட்ட குறைந்த அளவையும், P_s ஆனது குறைந்த விலையையும் குறிக்கும்.

$$(2) \quad es = \frac{\Delta Q_s}{Q_{s1} + Q_{s2}} \times \frac{P_1 + P_2}{\Delta P}$$

இங்கு, Q_{s1} , Q_{s2} , ஆகியன முறையே முந்திய, பிந்திய வழங்கிட்டு அளவையும், P_1 , P_2 ஆகியன முறையே முந்திய, பிந்திய விலையையும் குறிக்கும்.

இச் சூத்திரத்திலே தெளிவாகத் தெரிவது யாதெனில், வழங்கிட்டு நெகிழ்ச்சிக் குணகத்தின் முன்பாகச் சய அடையாளம் இல்லாமையோம். இதற்குக் காரணம், வழங்கிட்டு வளையி நேர்ச் சரிவுடையதாக இருப்பதாகும். விலையும் அளவும் எப்பொழுதும் ஒரேதிசையில் மாறுகின்றமையால் சய அடையாளம் வர இடமில்லை.

சுருக்கம்

- இவ்வத்தியாயத்திலே, குறித்த ஒருபொருளின் விலையும் உற்பத்தி அளவும் எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படும் என்பதை நாம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளோம். முதலாளித்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதாரத்திலே, எதை, எந்த அளவில், எவ்வாறு, யாருக்காக உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்னும் பிரச்சினைகளுக்கு விலைப் பொறிமுறை தீர்வு அளிக்கும். எனவே, பொருளின் விலையும் உற்பத்தி அளவும் எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்பதை மிகவும் விரிவாகக் கற்றல் அவசியமா

கிறது: இதற்காகவே, சந்தை, தேவை, வழங்கிடு ஆகிய எண் ணக்கருக்களை நாம் முதலில் அறிமுகப்படுத்தினால், பின்னர், தேவைக் கொள்கையை விவாதித்து, இக்கொள்கையின் படி தேவை வளையி ஏன் எப்பொழுதும் எதிர்ச் சரிவினை உடையதாக இருக்கும் என்பதை விளக்கினாலும், மேலும், வழங்கிட்டு வளையி என் நேர்ச்சரிவினை உடையதாக இருக்கும் என்பதையும் விளக்கி னாலும், சமநிலை விலையையும், ஒரு பொட்டிச் சந்தை எனும் எண்ணக்கருவை அறிமுகப்படுத்தி, அவற்றேடு தொடர்புடைய நடை முறைகளையும் விளக்கினாலும், இறுதியாக, தேவை வழங்கிடு ஆகியவற்றின் விலை நெகிழிச்சிகள் எனும் எண்ணக்கருக்களை அறி முகப்படுத்தி, நெகிழிச்சிகளை எவ்வாறு கணித்தல் வேண்டும் என்பதையும் வெவ்வேறு பொருள்கள் ஏன் வெவ்வேறு நெகிழிச்சிகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் விளக்கினாலும்.

அருஞ் சொற்கள்

சமநிலை அளவு	—	Equilibrium Quantity
தேவையின் விலைநெகிழிச்சி	—	Price Elasticity of Demand
பிரதியீட்டுப் பொருள்கள்	—	Substitution Goods
நிரப்புதன்மைப் பொருள்கள்	—	Complementary Goods
மிகைத் தேவை	—	Excess Demand
மிகை வழங்கிட்டுவிலை	—	Excess Supply Price
வழங்கிட்டு நெகிழிச்சி	—	Elasticity of Supply

අධ්‍යාපික මිදුසාම - 1 වන කොටස (දෙමළ)